

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ
ΤΩι ΣΑΒΒΑΤΩι ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ς΄, καὶ τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Ὁσίας δ΄, δευτεροῦντες τὸ α΄.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Σὲ μὲν διεκώλυε, τῆς τῶν σεπτῶν ἐποπτείας, μολυσμῶν τῶν πρότερον, τὸ ἐπισυρόμενον μιαντήριον· ἡ δὲ σὴ αἴσθησις, καὶ τῶν σοὶ Θεόφρον, πεπραγμένων, ἡ συνείδησις, τὴν πρὸς τὰ κρείττονα, σοὶ ἐπιστροφὴν ἐνειργάσατο· Εἰκόνι γὰρ προσβλέψασα, τῆς εὐλογημένης Θεόπαιδος, πάντων καταγνοῦσα, πταισμάτων σου πανεύφημε τῶν πρὶν, ἐν παρῶσιν τὸ τίμιον, Εὐλὸν προσεκύνησας.

Τόπους προσκυνήσασα, περιχαρῶς τοὺς ἁγίους, ἀρετῆς ἐφόδιον, σωτηριωδέστατον, ἔνθεν γέγονας, καὶ σφοδρῶς ἔδραμες, τὴν καλὴν πορείαν, καὶ τὸ ρεῖθρον ἐκπεράσασα, τὸ Ἰορδάνειον, τὸ τοῦ Βαπτιστοῦ ἐνδιαίτημα, προθύμως κατεσκηνώσας, καὶ τὴν τῶν παθῶν ἀγριότητα, διὰ πολιτείας, ἡμαύρωσας λεπτύνασα σαρκός, ἐν παρῶσιν ἀείμνηστε, Μῆτερ τὰ οἰδήματα.

Ἐρημον οἰκήσασα, τῶν σῶν παθῶν τὰς εἰκόνας, ἐκ ψυχῆς ἀπήλειψας, τὸ θεοειδέστατον ἐξεϊκόνισμα, ἐν ψυχῇ γράψασα, ἀρετῶν ἰδέαις· καὶ τοσοῦτον ὑπερέλαμψας, ὡς καὶ τοῖς ὕδασι, κούφως ὑπερβαίνειν μακάριε, καὶ γῆθεν ὑπεραίρεσθαι, ἐν ταῖς πρὸς Θεόν σου ἐντεύξεσι· καὶ νῦν ἐν παρῶσιν, πανένδοξε Μαρία τῷ Χριστῷ, παρισταμένη δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Ἐθαυματούργησε Χριστέ, τοῦ Σταυροῦ σου ἡ δύναμις, ὅτι καὶ ἡ πρόην Πόρνη ἀσκητικὸν ἀγῶνα

ἠγωνίσασα· ὅθεν καὶ τὸ ἀσθενὲς ἀπορῶψαμένη, γενναίως ἀντέστη κατὰ τοῦ Διαβόλου· διὸ καὶ τὸ βραβεῖον τῆς νίκης κομισαμένη, πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπόστιχα, τὰ κατ' Ἀλφάβητον Ἀναστάσιμα.

Δόξα. Ἰδιόμελον τῆς Ὁσίας. Ἦχος β΄.

Τὰ τῆς ψυχῆς θηρεύματα, καὶ τὰ πάθη τῆς σαρκός, τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας ἔταμες· τὰ τῆς ἐννοίας ἐγκλήματα, τῇ σιγῇ τῆς ἀσκήσεως ἀπέπνιξας, καὶ ρεῖθροις τῶν δακρῶν σου, τὴν ἔρημον ἄπασαν

κατήρδευσας, καὶ ἐβλάστησας ἡμῖν τῆς μετανοίας καρπούς· διό σου τὴν μνήμην, Ὁσία ἐορτάζομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὡ θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων! τίς γὰρ ἔγνω μητέρα ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν, τὸν ἄπασαν τὴν κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστὶ βουλή τὸ κηθέν· ὄν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν παρῶρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύση δυσωποῦσα, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ οἰκτειρῆσαι, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον·

καὶ τῆς Ὁσίας. Ἦχος πλ. δ΄

Ἐν σοὶ Μητερ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα· λαβοῦσα γὰρ τὸν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράπτουσα ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ· ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, ὅσια Μαρία τὸ πνεῦμά σου.

Θεοτοκίον. Ὁ δὲ ἡμᾶς γεννηθεῖς ἐκ Παρθένου...

Τὰ αὐτά, καὶ εἰς τό, «Θεὸς Κύριος...»

ΤΗΙ ΚΥΡΙΑΚΗΙ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, τὸ ἐνδιάτακτον Ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον. Εἶτα, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, καὶ μετὰ τὸν Ν΄, ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα· ὀρθοῖζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς Ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον. Ἄλλ' ὡς Οἰκτιρῶν κάθαρον, εὐσπλάγχνῳ σου ἔλεει.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροαῖς γὰρ κατερῶρῦψα τὴν ψυχὴν ἀμαρτίαις, ὡς ραθύμως τὸν βίον μου ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαί με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β΄.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς Κρίσεως· ἀλλὰ θαρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαυῖδ βοῶ σοι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες. Ὁ Ἀναστάσιμος, μετὰ τῆς Θεοτόκου εἰς ζ΄, τοῦ Τριωδίου εἰς δ΄, καὶ τῆς Ὁσίας εἰς δ΄.

Κανὼν τοῦ Τριωδίου.

Εἰς τὸν Πλούσιον, καὶ εἰς τὸν πτωχὸν Λάζαρον.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Παρεϊκάς με πλούτῳ τῶν ἡδονῶν, τῷ εὐφραينوμένῳ, καθ' ἡμέραν ἐν τῇ τρυφῇ, Πλουσίῳ· διό σε ἱκετεύω· Σῶτερ πυρός με ὡς Λάζαρον λύτρωσαι.

Ἡμφίεσμαι Σῶτερ ταῖς ἡδοναῖς, ὥσπερ ὁ τὴν βύσσον, περιθέμενος καὶ χρυσόν, χρυσὴν τε ἐσθῆτα· ἀλλὰ μὴ με, ἐν τῷ πυρὶ ὡς ἐκεῖνον ἐκπέμψειας. Εὐφραίνεται πλούτῳ καὶ τῇ τρυφῇ, ὁ Πλούσιος πάλαι, ἐν τῷ βίῳ τῷ φθαρτικῷ· διό περ βασάνοις κατεκρίθη· ὁ δὲ πτωχὸς ἐδροσίζετο Λάζαρος.

Θεοτοκίον.

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμφευτε Μῆτερ, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς· τὸν Κτίστην γὰρ τούτων ὥσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάστασας.

Ἔτερος Κανὼν τῆς Ὁσίας Μαρίας.

Ἦχος πλ. β΄. Κύματι θαλάσσης.

Πόθῳ τὴν φωσφόρον, καὶ θεῖαν σου μνήμην, πανηγυρίζοντι, φῶς μοι κατάπεμψον, παρισταμένη Ὁσία, τῷ φωτὶ τῷ ἀπροσίτῳ Χριστῷ, πειρασμῶν παντοίων με, τοῦ βίου διασώζουσα.

Ὁ τοῖς Αἰγυπτίοις, σαρκὶ ἐνδημήσας, ὁ ἀπερίγραπτος, καὶ προαιώνιος, ὀλοφαῆ σε ἀστέρα, ἐξ Αἰγύπτου ἀναδείκνυσιν, ὁ γινώσκων Κύριος, τὰ πάντα πρὶν γενέσεως.

Θεῖων ἐνταλμάτων, σεμνὴ ἀγνοοῦσα, θεῖον εἰκόνισμα, Θεοῦ ἐρρύπωσας· θεῖα προνοία δὲ πάλιν, ἀπεκάθηρας πανεύφημε, θεωθεῖσα πράξειςιν, Ὁσία ταῖς ἐνθέοις σου.

Θεοτοκίον.

ὦ τῆς σῆς Θεέ μου, πολλῆς εὐσπλαγχνίας, καὶ τῆς ἀφάτου σου, συγκαταβάσεως! ὅπως τὴν πρότερον Πόρνην, ταῖς Μητρὸς σου παρακλήσειςιν, ὡς ἀγνήν καὶ ἄμωμον, Ἀγγέλοις καθωμοίωσας.

Ωιδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Λάζαρον ὡς ἔσωσας, ἐκ τῆς φλογὸς Χριστέ, οὕτω με, ἐκ τοῦ πυρός, ῥῦσαι τῆς γεέννης, τὸν ἀνάξιον δοῦλόν σου.

Πλούσιος τοῖς πάθεσι, καὶ ἡδοναῖς εἰμι Κύριε·

Λάζαρος δέ, πένης τῇ στερήσει, ἀρετῶν· ἀλλὰ σῶσόν με.

Κόκκινον καὶ βύσσινον, ἐνεδιδύσκετο Πλούσιος, ταῖς ἡδοναῖς, καὶ ταῖς ἀμαρτίαις· διὰ τοῦτο φλογίζεται.

Θεοτοκίον.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἱκεσίαις σου Πάναγνε, τὰς προσβολάς, ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Ἄλλος. Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων.

Πύλαις τῆς ἀπωλείας, ἐγγισάση πράξειςι ταῖς ἀτόποις, πύλας ὁ πρὶν τοῦ Ἰαίδου, συντριψάς σθένει Θεότητος, πύλας τῆς μετανοίας σοι, ἀνοίγει Πάνσεμνε· πύλη τῆς ζωῆς ὑπάρχων αὐτός.

Όπλον τῆς ἀμαρτίας, Μακρόθυμε τὴν πρὶν γεγενημένην, ὄπλω Σταυροῦ τοῦ θείου, τῇ προσκυνήσει ἀνέδειξας, ὅπλα δαιμόνων ἅπαντα, καὶ πανουργεύματα, ὅλως τροπουμένην Εὐσπλαγχνε.

Λύτρον ὑπὲρ ἀπάντων, τὸ ἴδιον ὁ πρὶν ἐκχέας Αἷμα, λουτρῶ τῷ τῶν δακρύων, σὲ καθαρὰν ἀπεργάζεται, λέπτραν δεινὴν νοσήσασαν, κακίστης πράξεως, ὅλως ὁ τὸ εἶναι πᾶσι διδούς.

Θεοτοκίον.

Λόγου παντὸς ὑπάρχει, ἀνώτερον τὸ ἐπὶ σοὶ Παρθένε· Λόγος Πατρὸς ἐν σοὶ γάρ, θεοπρεπῶς κατεσκήνωσε, λύσιν πταισμάτων ἅπασι, τοῖς ἀμαρτάνουσι, λόγῳ μόνῳ παρεχόμενος.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὰ σκιρτήματα πάντα τὰ τῆς σαρκός, χαλινώσασα πόνοις ἀσκητικοῖς, ἀνδρεῖον ἀπέδειξας, τῆς ψυχῆς σου τὸ φρόνημα· τὸν γὰρ Σταυρὸν ποθήσασα, Κυρίου θεάσασθαι, ἱερώς ἀοίδιμε, τῷ κόσμῳ ἐσταύρωσαι· ὅθεν καὶ πρὸς ζῆλον, ἀγγελικῆς πολιτείας, προθύμως διήγειρας, σεαυτὴν παμμακάριστε. Διὰ τοῦτο γεραίρομεν, τὴν μνήμην σου Μαρία πιστῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, τοῦ δωρηθῆναι πλουσίως, ὑμῖν ταῖς πρεσβείαις σου.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Εἰς ἰλὸν ἐνεπάγην ἀμαρτιῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις ἐν ἐμοί· δεινῶς γὰρ κατεπόντισε, καταιγὶς τῶν πταισμάτων με· ἀλλ' ἢ τεκοῦσα Λόγον, τὸν μόνον φιλόνητον, ἐπ' ἐμὲ ἐπίβλεψον, Παρθένε καὶ ῥῦσαί με, πάσης ἀμαρτίας, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, καὶ πάσης κακώσεως, τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος, ἵνα ψάλλω γηθόμενος· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς καταφεύγουσι πίστει, τῇ σκέπῃ σου Ἄχραντε.

Ωιδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Κατετρύφα ὁ Πλούσιος, βρώσει καὶ ἐνδύμασι εὐφραίνόμενος· ὁ δὲ Λάζαρος χορτάζεσθαι, ἐπεθύμει τούτου, τῶν τραπέζης ψυχίων.

Οἱ μὲν κύνες ἀπέλειχον, γλώττη τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου τοὺς μώλωπας, συμπαθέστεροι γινόμενοι, τῆς Πλουσίου γνώμης, εἰς τὸν πέννητα.

Τῷ πυλῶνι ἐβέβλητο, πάλαι τοῦ Πλουσίου Σῶτερ ὁ Λάζαρος, τιμωρούμενος ταῖς μάστιξι, τῆς πενίας· ὅθεν νῦν δοξάζεται.

Θεοτοκίον.

Ὅν ἐκύησας Ἄχραντε, πρέσβευε σωθῆναι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, ἐκ δουλείας τοῦ ἀλάστορος, ὅτι μόνη πέλεις, προστασία ἡμῶν.

Ἄλλος. Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν.

Ὡς πλαστοργὸς βροτείας φύσεως, ὡς ἐλέους πηγὴ, καὶ εὐσπλαγχνίας πλοῦτος, ὠκτείρησας Φιλόνητον, πρόσφυγα τὴν σὴν, καὶ ἀφήρησας ταύτην, τοῦ ὀλεθρίου θηρός.

Σταυρόν ιδέσθαι ἐπισπεύδουσα, σταυρικῶ φωτισμῶ, Μαρία κατηυγάσθης, Σταυρῶ τοῦ ὁμιλήσαντος, νεύσει θεϊκῆ, σταυρωθεῖσα τῷ Κόσμῳ, ἀξιοθαύμαστε.

Ἡ τῶν κακῶν αἰτία πρότερον, ἡδονῆ πονηρᾶ, πολλοῖς γεγενημένη, ἡλίου δίκην λάμψασα, πᾶσιν ὁδηγός, ἡ Ὅσια ἐδείχθη, τοῖς ἀμαρτάνουσι.

Θεοτοκίον.

Νοῦν ὑπερέβης καὶ οὐράνιον, νοητὲ οὐρανέ, τοῦ πάντων Βασιλέως· νομίμων γὰρ τῆς φύσεως, ἀνευθεν Ἀγνή, νομοδότην καὶ Κτίστην, πάντων ἐκύησας.

Ωιδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἀβραὰμ ἐν τοῖς κόλποις, Λάζαρον ὁ Πλούσιος, ὡς ἐθεάσατο· ἐν φωτὶ καὶ δόξῃ, εὐφραινόμενον, Πάτερ, ἐκραύγαζεν· Ἀβραὰμ ἐλέησόν με, τὸν ἐν πυρὶ κατακριθέντα, καὶ τὴν γλῶτταν δεινῶς φλογιζόμενον.

Κατετρώφης πλούτῳ, βίου εὐφραινόμενος Ἀβραὰμ ἔφησε, τῷ Πλουσίῳ· ὅθεν, τετιμώρησαι ᾧδε αἰώνια, ἐν πυρὶ ὑπάρχων· ὁ δὲ πτωχὸς ἐν εὐφροσύνῃ, τῇ ἀλήκτῳ ἀγάλλεται Λάζαρος.

Τῇ τοῦ βίου ἀπάτῃ, πλούσιος γεγένημαι, ὥσπερ ὁ Πλούσιος, ὁ τὸν βίον ὅλον, ἡδοναῖς δαπανήσας Φιλάνθρωπε· ἀλλὰ δέομαί σου, τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ λυτρωθῆναι, τοῦ πυρὸς ὥσπερ σέσωσται Λάζαρος.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα, ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἰλασμόν εὐμενῆ προβαλλόμεθα.

Ἄλλος. Θεοφανείας σου Χριστέ.

Μωσῆς δεδόξασταί ποτε, ἐν τῷ Σινᾷ, Θεοῦ τὰ ὀπίσθια, μυστικῶς θεώμενος ὁ ἔνδοξος, ὑπογράφων ξένον μυστήριον, μανναδόχον δὲ στάμνον νῦν, Εἰκόνα ἄχραντον, αὐτῇ θερμῶς προσπεσοῦσα Μαρία Ἀγγελικόν, βίον κομίζεται.

Ναοῦ εὐπρέπειαν τοῦ σοῦ, ἐπιποθοῦσα, ψαλμικῶς θεάσασθαι, νοερόν τε σκῆνωμα τῆς δόξης σου, ἢ τὸν σὸν ναὸν βεβηλώσασα, νοεραῖς πρεσβείαις, Χριστὲ τῆς ἀπειράνδρου σου, ναοῦ γενομένης, ναὸν με τοῦ παντουργοῦ, ποίησον Πνεύματος.

Ἡ τῷ ἀγκίστρῳ τῆς σαρκός, δι' ὀφθαλμῶν, τοὺς πολλοὺς ζωγρήσασα, ἡδονῆ βραχεῖα τε κατάβρωμα, Διαβόλου τούτους ποιήσασα, ἡγκιστρεύθη, παναληθῶς τῇ θείᾳ χάριτι, Σταυροῦ τοῦ τιμίου, ἡδύτατον τῷ Χριστῷ, ὄψον ὑπάρξασα.

Θεοτοκίον.

Μεμνημένος ὁ χορὸς, τῶν Προφητῶν, τὸ ἐν σοὶ μυστήριον, μυστικαῖς θεηγορίαις Ἄχραντε, σὲ ποικιλοτρόπως προέλεγε· μανναδόχου στάμνου δὲ νῦν, Εἰκόνα ἄχραντον, αὐτῇ προσπεσοῦσα Μαρία, ἢ ἐγγυήτρια, ἀμαρτωλῶν πρὸς Θεόν.

Ωιδὴ ς΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ὁ Πλούσιος ἑαυτὸν, φλογὶ πυρὸς κατεδίκασε, τῇ ἐνηδόνῳ ζωῇ· ὁ πένης δὲ Λάζαρος, πτωχεῖαν ἐλόμενος, ἐν τῷδε τῷ βίῳ, ἠξιώθη τῆς ἀλήκτου χαρᾶς. Ἐν κόλποις τοῦ Ἀβραάμ, ὁ Λάζαρος κατηξίωται, τῆς αἰωνίου ζωῆς, Χριστὲ ἐμφορούμενος· πυρὶ δὲ ὁ Πλούσιος, καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, κατεκρίθη τιμωρούμενος.

Κατεδικάσθη εἰς πῦρ, ὁ Πλούσιος διὰ Λάζαρον· μὴ κατακρίνης ἐμέ, τὸν δείλαιον δέομαι, φιλάνθρωπε Κύριε, ἀλλ' ὡς Λάζαρόν με, τοῦ φωτός σου καταξίωσον.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθείημεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου, Θεοκυῆτορ ἀγνή, καὶ τύχοιμεν Πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλος. Ἄβυσσος ἐσχάτη.

Χαίρουσι Μαρία, τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, τὸν ἐφάμιλλον Ὅσια βίον, τὸν ἐν σοὶ καθορῶντες, καὶ δόξαν τῷ Κυρίῳ κραυγάζοντες.

Φρίττουσι δαιμόνων, τῶν ζοφερῶν τὰ συστήματα, τὸ τῆς σῆς καρτερικὸν ἰσχύος, ὅτι γυνὴ παραδόξως καὶ γυμνή, καὶ μόνη τούτους ἤσχυνας.

Ἐλαμψας ἡλίου, δίκην Μαρία πανεύφημε, καὶ τὴν ἔρημον ταῖς φρυκτωρίαις, πᾶσαν ἐφώτισας· ὅθεν κάμέ, τῷ σῷ φωτὶ καταλάμπρυνον.

Θεοτοκίον.

Ἄγγελοι περιλαμφθέντες, τῇ δόξῃ τοῦ τόκου σου, ἐν τῇ γῇ εἰρήνην πᾶσιν ἡμῖν, καὶ εὐδοκίαν ἀνθρώποις, Παρθένε κεκράγασιν.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ πορνείαις πρότερον, μεμεστωμένη παντοίαις, Χριστοῦ Νύμφη σήμερον, τῇ μετανοίᾳ ἐδείχθης, Ἀγγέλων, τὴν πολιτείαν ἐπιποθοῦσα, δαίμονας, Σταυροῦ τῷ ὄπλῳ καταπατοῦσα· διὰ τοῦτο Βασιλείας, ἐφάνης νύμφη Μαρία ἔνδοξε.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν ἀμνάδα Χριστοῦ καὶ θυγατέρα, ἄσμασιν εὐφημοῦμέν σε νῦν, Μαρία παναοίδιμε, τὴν τῶν Αἰγυπτίων ἀναφανείσαν θρέμμα, τὴν πλάνην δὲ τούτων πᾶσαν φυγοῦσαν, καὶ καλῶς προσενεχθεῖσαν τῇ Ἐκκλησίᾳ βλάστημα τίμιον, δι' ἐγκρατείας καὶ δεήσεως, ἀσκήσασαν ὑπὲρ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· διὸ καὶ ὑψώθης ἐν Χριστῷ, διὰ βίου καὶ πράξεως, Βασιλείας Οὐρανοῦ φανεῖσα νύμφη, Μαρία πάνσεμνε.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου.

Δεῖ εἰδέναι ὅτι, ἐὰν συμπέσῃ ἡ παροῦσα Κυριακὴ εἰς τὴν α' τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, ὡς ἐορταζομένης κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν τῆς αὐτῆς Ὅσιας Μαρίας, καταλιμπάνεται τὸ ἐπόμενον Συναξάριον, καὶ λέγεται μόνον τὸ ἐν τῷ Μηναίῳ τῆς αὐτῆς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πέμπτῃ τῶν Νηστειῶν, διετάχθημεν μνήμην ποιῆσθαι τῆς ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Στίχ. Ἀπῆρε πνεῦμα, σὰρξ ἀπερῶρη πάλαι· Τὸν ὄστινον, γῆ, κρύπτε νεκρὸν Μαρίας.

Αὕτη, δωδεκαετῆς ἔτι οὖσα, ἔλαθε τοὺς γονεῖς αὐτῆς, καὶ ἀπελθοῦσα εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἔζησε βίον ἄσωτον ἰζ' ἔτη. Εἶτα, ὑπὸ περιεργείας κινουμένη, ἀπῆλθε μετὰ πολλῶν ἄλλων προσκυνητῶν εἰς Ἱεροσόλυμα, ἵνα παρευρεθῆ εἰς τὴν τοῦ τιμίου Σταυροῦ Ὑψωσιν· ὅπου ἐδόθη εἰς πᾶν εἶδος ἀκολασίας καὶ ἀτοπημάτων, καὶ πολλοὺς ἔσυρεν εἰς τῆς ἀπωλείας τὸν βυθόν. Θέλουσα δὲ εἰσελθεῖν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καθ' ἣν ἡμέραν ὑψοῦτο ὁ Σταυρός, ἠσθάνθη τρεῖς καὶ τετράκις δύναμιν τινα ἀόρατον, κωλύουσαν αὐτὴν τῆς εἰσόδου, ἐν ᾧ τὸ μετ' αὐτῆς πλῆθος τοῦ λαοῦ ἀνεμποδίστως εἰσῆρχετο. Πληγεῖσα τὴν καρδίαν ἐκ τούτου, ἀπεφάσισεν ἵνα μεταβάλη ζωὴν, καὶ ἐξιλέωσῃ τὸν Θεὸν διὰ μετανοίας· καὶ οὕτως ὑποστρέψασα πάλιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰσῆλθεν εὐκόλως εἰς αὐτήν. Προσκυνήσασα δὲ τὸ τίμιον Ξύλον, ἀνεχώρησε τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, διέβη τὸν Ἰορδάνην, εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου, καὶ ἔζησεν ἐν αὐτῇ μζ' ἔτη ζωὴν σκληροτάτην καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον, μόνῃ μόνῳ Θεῷ προσευχομένη. Περὶ δὲ τὰ τέλη τῆς ζωῆς, συναντήσασα ἐρημίτη τινί, Ζωσιμᾶ τὸ ὄνομα, καὶ τὸν ἀπ' ἀρχῆς βίον αὐτῆς διηγηθεῖσα, παρεκάλεσεν αὐτόν, ἵνα κομίσῃ αὐτῇ τὰ ἀχραντα Μυστήρια πρὸς κοινωνίαν· ὃ καὶ ἐποίησεν ἐκεῖνος τὸ ἐρχόμενον ἔτος, κατὰ τὴν Μεγάλην Πέμπτην. Τὸ δὲ ἐφεξῆς ἔτος, ἐπανελθὼν πάλιν ὁ Ζωσιμᾶς, εὗρεν αὐτὴν νεκράν, ἐπὶ τῆς γῆς ἠπλωμένην καὶ γράμματα πλησίον αὐτῆς, ταῦτα λέγοντα· «Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, θάψον ᾧδε τὸ σῶμα τῆς ἀθλίας Μαρίας. Ἀπέθανον τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐκοινώνησα τῶν ἀχράντων Μυστηρίων. Εὐχου ὑπὲρ ἐμοῦ». Τάττεται δὲ ὁ θάνατος αὐτῆς τῷ τοῦ ἔτει. Τῆς Ὁσίας ταύτης ἡ μνήμη τελεῖται μὲν κατὰ τὴν πρώτην Ἀπριλίου· ἐτάχθη δὲ ἡ αὐτὴ καὶ σήμερον, ἐγγίζοντος ἤδη τοῦ τέλους τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς, πρὸς διέγερσιν τῶν ῥαθύμων καὶ ἀμαρτωλῶν εἰς μετάνοιαν, ἐχόντων ὑπόδειγμα τὴν ἐορταζομένην Ἀγίαν.

Ταῖς αὐτῆς πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἰὼβ καθάπερ πάλαι, ἐν σαπρία σκωλήκων, καὶ ἐν κοπρία ἐστῶς, ὑπῆρξε πρὸ πυλῶνος, ὁ Λάζαρος ὡσαύτως, τοῦ Πλουσίου ἐκάθευδεν· Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Βεβλημένος πυλῶσι, τοῦ ἀσπλάγχνου Πλουσίου, πάλαι ὁ Λάζαρος, ψυχίων ἐπεθύμει, αὐτοῦ τῶν τῆς τραπέζης, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπεδίδου αὐτῶ· ἀλλ' ἀντὶ τούτων εὗρε, τοῦ Ἀβραὰμ τοὺς κόλπους.

Τοῦ ἀσπλάγχνου Πλουσίου, τῆς μερίδος Χριστέ μου, ῥῦσαί με δέομαι, καὶ πένητι Λαζάρῳ, συντάξας με βοᾶν σοι, εὐχαρίστως ἀξίωσον· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄλλος. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ὁ μέγιστος ἐν πατράσι, περιπολεύων τὴν ἔρημον, Ζωσιμᾶς ὁ σοφός, τὴν Ὀσίαν ἰδεῖν κατηξίωται· Εὐλογητὸς εἶ κράζει δέ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τί Πάτερ ξένον ἀπάσης, ἰδεῖν ἐλήλυθας γύναιον, ἀρετῆς πρακτικῆς; ἡ Ὀσία ἐβόα τῷ γέροντι· Εὐλογητὸς εἶ κράζει δέ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. Νεκρώσασα Μακαρία, τὰ τῶν παθῶν σου σκιρτήματα, ἀπαθείας νυνὶ προσωρμίσθης, λιμένι κραυγάζουσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἀπορρήτως, παρθένος μείνασα Ἄχραντε, καὶ ἐκύησας κόσμῳ, τὴν σωτηρίαν Χριστόν, τὸν Θεὸν ἡμῶν· διό σε πάντες ἄσμασιν, οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ωιδὴ η΄. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Στολὴν κοκκίνην βύσσον τε, καὶ πορφύραν ὁ Πλούσιος, πάλαι ἐνεδύετο λαμπρῶς ὁ δέλαιος· ὁ πένης δὲ Λάζαρος, ἐν τῷ πυλῶνι τούτου δεινῶς, ἔκειτο ψυχίων, τῶν πιπτόντων τραπέζης, ἐθέλων κορεσθῆναι, καὶ οὐδεὶς ἐπέδιδου, αὐτῷ· διὸ ἐν δόξῃ, Χριστῷ συμβασιλεύει.

Ἐν τῷ πυλῶνι ἔκειτο, τοῦ Πλουσίου ὁ Λάζαρος, σεσηπῶς τῷ σώματι, πληγαῖς, καὶ ἤθελε, κορέννυσθαι βρώσεως, καὶ οὐκ ἐδίδου τούτῳ, οὐδεὶς· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες, συμπαθῶς ἐν τῇ γλώττῃ, ἀπέλειχον τὰ ἔλκη, καὶ τοὺς μώλωπας τούτου· διὸ ἐν Παραδείσῳ, τρυφῆς κατηξιώθη.

Ἐν ἡδοναῖς ἐπλούτησα, ὥσπερ πάλαι ὁ Πλούσιος, ὁ ἐνδεδυμένος, καθ' ἡμέραν κόκκινον, κἀγὼ Πολυέλεε, ἐν τῇ τοῦ βίου τούτου τρυφῇ, ἐμαυτὸν κατακρίνω, ταῖς τρυφαῖς καὶ ἀπάταις· διό σε ἱκετεύω, ἐκ πυρὸς τοῦ ῥυσθῆναι, Χριστὲ τοῦ αἰωνίου, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Τρισσοφαῆ Θεότητα, ἐνιαίαν ἐκλάμπουσαν, αἶγλην ἐκ μιᾶς, τρισυποστάτου φύσεως, Γεννήτορα ἄναρχον, ὁμοφυᾶ τε Λόγον Πατρός, καὶ συμβασιλεῦον, ὁμοούσιον Πνεῦμα· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Ἐκστηθὶ φρίττων Οὐρανέ.

Βάθη καρδίας ἐρευνῶν, ὁ πρὸ γενέσεως, προγινώσκων τὰ ἡμῶν, βιαίας βιοτῆς ἀφήρπασας, τὴν προσφυγοῦσάν σοι Σωτήρ, βεβαίως τῇ σῇ φιλανθρωπία, βοῶσαν ἀσιγήτως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡ ἀλλοιώσεως σεπτῆς, τῆς πρὸς τὸ κρεῖττόν σου, μεταθέσεως σεμνή! ὦ πόθου θεϊκοῦ μισήσαντος, τὰς σαρκικὰς ἡδονάς! ὦ πίστεως ζεούσης καὶ θείας! πανεύφημε Μαρία· ἦν πιστῶς εὐφημοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὔρες τῶν πόνων ἀμοιβήν, καὶ τῶν καμάτων σου, τὴν ἀντίδοσιν σεμνή, Μαρία, δι' ὧν καταβέβληκας, τὸν παλαμναῖον ἐχθρόν· καὶ νῦν σὺν τοῖς Ἀγγέλοις κραυγάζεις, τὸν ὕμνον ἀσιγήτως βοῶσα, καὶ ὑπερυψοῦσα, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὅλον ἀνέπλασεν ἐμέ, δι' ἀγαθότητα, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Ἀγνή, οὐ φθείρας, ἑκατέρας φύσεως, τὰ ιδιώματα, ὡς πάντων τῶν αἰώνων Δεσπότης· ὅθεν σε ὡς αἰτίαν, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, ἄσμασιν ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Πένητά με Λάζαρον, Χριστὲ αἰτοῦμαι ἀπεργάζου, τὰς τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις μου, ἐξορίζων ὡς φύσει Θεός· ταῖς δὲ ἀρεταῖς με, ὡς τὸν Πλούσιον, ποίησον, ἵνα πίστει, ἐν ὑμνωδίαις μεγαλύνω σε.

Πλούσιος καὶ ἄσπλαγχνος, τὸν νοῦν παρέβλεψά μου πίστει, σοῦ τῶν ἐντολῶν Φιλάνθρωπε, πρὸ πυλῶν ἐρῶμιμένον δεινῶς· ἀλλ' ὡς συμπαθῆς καὶ φιλοκτίρμων ἀνάστησον, ὥσπερ συμπαθῆς πάλαι, τὸν τεταρταῖον φίλον Λάζαρον.

Πάντες μεμαθήκαμεν, παραβολὴν τὴν τοῦ Δεσπότη· πάντες οὖν πιστοὶ μισήσωμεν, τοῦ Πλουσίου τὸ ἄσπλαγχνον, ἵνα τῆς κολάσεως ἐκφύγωμεν, καὶ ἐν κόλποις, τοῦ Ἀβραάμ ἀεὶ χορεύσωμεν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τὸν ἀόρατον, Θεὸν βαστάσασαν ἀγκάλαις, τὸν ἐν οὐρανοῖς ὑμνοῦμενον, ὑπὸ πάσης τῆς κτίσεως, καὶ διὰ σοῦ ἡμῖν δωρούμενον, πάντοτε σωτηρίαν, ἐν πίστει μεγαλύνομεν.

Ἄλλος. Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ.

Ῥᾶον ὑπέφερες Μῆτερ, τῆς ἐρήμου τὸν πόνον, ῥυθμιζομένη κραταιᾷ, δυνάμει τοῦ Χριστοῦ· ῥυπαροὺς λογισμοὺς, ἐπερχομένους καὶ γὰρ, ῥείθροις θείων δακρῶν, ἐσβέννυες σεμνή, Ἀσκητῶν ἢ ἀκρότης, Ὁσίων καύχημα.

Φαινοτάταις ἀκτίσι, καταυγάζει σε μόνη, ἢ φῶς τεκοῦσα τὸν Χριστόν, Παρθένος καὶ ἀγνή, φοβερὰν τοῖς ἐχθροῖς, σὲ καθιστῶσα σεμνή· φανερὰν δὲ τοῖς πᾶσι, Μαρία δεικνύει σε, Ἀσκητῶν ὠραιότης, Ὁσίων ἔρεισμα.

Καταλιποῦσα ἐμφρόνως, τὰ ἐπίγεια πάντα, κατοικητήριον σεπτόν, τοῦ Πνεύματος ὠφθης· κοσμικῶν οὖν δεινῶν ἀπολυτρώσασθαι, καθικέτευε μόνον, Χριστόν τὸν λυτρωτὴν, τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας, τὴν θείαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Νόμους τῆς φύσεως Κόρη, ὑπὲρ φύσιν λαθοῦσα, νέον Παιδίον ἐπὶ γῆς, ἐκύησας ἀγνή Νομοδότην ὄντα, καὶ παλαιὸν ἡμερῶν, νοητὲ οὐρανέ, τοῦ τῶν πάντων Ποιητοῦ· διὸ πίστει καὶ πόθῳ, σὲ μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τὸ Ἑωθινὸν Ἀναστάσιμον.

Εἶτα τῆς Ὁσίας τὸ παρὸν.

Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ὑπόδειγμα μετανοίας, σὲ ἔχοντες πανοσία, Μαρία Χριστόν δυσώπει, ἐν τῷ καιρῷ τῆς Νηστείας, τοῦτο ἡμῖν δωρηθῆναι· ὅπως ἐν πίστει καὶ πόθῳ, σὲ ἄσμασιν εὐφημῶμεν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὁ γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἢ χαρὰ, Χριστιανῶν ἢ προστάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ ῥῦσαι, τῶν αἰωνίων βασάνων.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ψάλλομεν τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ἦχος α΄.

Οὐκ ἔστιν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρῶσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ ἄσκησις, σὺν ἀγιασμῶ· ὅθεν οὐδὲ πλούσιοι εἰσελεύσονται ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ὅσοι τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν, ἐν χερσὶ πενήτων ἀποτίθενται. Ταῦτα καὶ Δαυῖδ ὁ Προφήτης διδάσκει λέγων· Δίκαιος ἀνὴρ, ὁ ἐλεῶν ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁ κατατροφῶν τοῦ Κυρίου, καὶ τῷ φωτὶ περιπατῶν, ὃς οὐ μὴ προσκόψη· ταῦτα δὲ πάντα, πρὸς νοουθεσίαν ἡμῶν γέγραπται, ὅπως νηστεύοντες, χρηστότητα ποιήσωμεν· καὶ δῶν ἡμῖν Κύριος, ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις...

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Τὸ Ἑωθινὸν Ἰδιόμελον, κ.λπ.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου ἢ ζ΄ Ὡδή.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ΄.

Εὐξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ.

Στίχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου

τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Θ΄, 1114).

Ἀδελφοί, Χριστὸς παραγενόμενος Ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, διὰ τῆς μείζονος καὶ τελειότερας σκηνης, οὐ χειροποιήτου, τοὔτέστιν, οὐ ταύτης τῆς κτίσεως, οὐδὲ δι' αἵματος τράγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου Αἵματος, εἰσηλθεν ἐφ' ἅπαξ εἰς τὰ Ἅγια, αἰωνίαν λύτρωσιν εὐράμενος. Εἰ γὰρ τὸ Αἷμα ταύρων καὶ τράγων, καὶ σποδὸς δαμάλεως ῥαντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους, ἀγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα· πόσω μᾶλλον τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου, ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαριεῖ τὴν συνείδησιν ἡμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων, εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι;

Ἀλληλούϊα. Ἦχος πλ. δ΄.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον. Κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς...

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν. Ἀλληλούϊα.

ΤΗΙ ΑΥΤΗΙ ΚΥΡΙΑΚΗ, ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι', καὶ ψάλλομεν τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον Κατανυκτικὰ δ', τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου γ', καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Τοῦ Ἰωσήφ.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πτωχεύσας ὁ πλούσιος Χριστέ, τοὺς βροτοὺς ἐπλούτισας, ἀθανασίαν καὶ ἔλλαμψιν· διὸ πτωχεύσαντα, ἡδοναῖς τοῦ βίου, ἀρεταῖς με πλούτισον, καὶ πένητι Λαζάρῳ με σύνταξον, τῆς τοῦ Πλουσίου με, τιμωρίας ἐξαιρούμενος, καὶ γεέννης, τῆς ἀποκειμένης μοι.

Κακίαν ἐπλούτησα δεινῶς, καὶ τρυφήν ἠγάπησα, καὶ τῶν ἐν βίῳ ἀπήλαυσα, ἡδονῶν Κύριε, καὶ πυρὸς γεέννης, ὑπόδικος γέγονα, λιμώττοντα τὸν νοῦν μου ὡς Λάζαρον, παραβλεψάμενος, πρὸ πυλῶν τῶν θείων πράξεων, ἐρῴιμμένον, οἴκτειρόν με Δέσποτα.

Ἐτερον Προσόμοιον. Τοῦ Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Νεφέλην σε φωτός.

Τὴν ἕκτην τῶν σεπτῶν, Νηστειῶν Ἑβδομάδα, προθύμως ἀπαρχόμενοι, Κυρίῳ, προεόρτιον ὕμνον, τῶν Βαΐων ἄσωμεν πιστοί, ἐρχομένῳ ἐν δόξῃ, δυνάμει Θεότητος, ἐπὶ τὴν Ἱερουσαλήμ, νεκρῶσαι τὸν θάνατον· διὸ ἐτοιμάσωμεν εὐσεβῶς, τὰ τῆς νίκης σύμβολα, τοὺς κλάδους τῶν ἀρετῶν, τό, Ὡσαννὰ ἐκβοῆσαι, τῷ Ποιητῇ τοῦ παντός.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἴσοδος· τό, Φῶς ἰλαρόν... καὶ τό, Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ Ὄνομά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σὲ ἐκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὸ παρὸν Ἰδιόμελον (δὶς).

Ἦχος α'.

Θαυμαστὴ τοῦ Σωτῆρος, ἡ δι' ἡμᾶς φιλόανθρωπος γνώμη· τῶν μελλόντων γὰρ τὴν γνῶσιν, ὡς παρόντων κεκτημένος, τοῦ Λαζάρου καὶ τοῦ Πλουσίου, τὸν βίον ἐστηλίτευσε· τῶν ἐκατέρων οὖν τὸ τέλος ἐνοπτριζόμενοι, τοῦ μὲν φύγωμεν, τὸ ἀπηγὲς καὶ μισάνθρωπον, τοῦ δὲ ζηλώσωμεν, τὸ καρτερὸς καὶ μακρόθυμον, πρὸς τὸ σὺν αὐτῷ τοῦ Ἀβραὰμ κόλποις, ἐνθαλπόμενοι βοᾶν· Δικαιοκρίτα Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος οἰκτίρμων.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων, τὸ ἀγαλλίαμα, τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, κραταιὰ
προστασία, ἄχραντε Παρθένε, σῶσον ἡμᾶς, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας,
ὅτι ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας μετὰ Θεόν, Θεοτόκε ἀνεθέμεθα.
Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς καὶ ἐν ταῖς παρελθούσαις Κυριακαῖς, ἐσπέρας.

ΤΗΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον Τριαδικά· καὶ μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν,
Καθίσματα Κατανυκτικά καὶ Θεοτοκίον τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Μετὰ δὲ τὴν β΄ Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὸν λίθον ἐκκυλίσας, τῆς πωρώσεως Κύριε, ἀπὸ τῆς ἐμῆς καρδίας,
νεκρωθεῖσαν τοῖς πάθεσιν, ἐξέγειρον ψυχὴν μου Ἀγαθέ, καὶ φέρειν σοι
βαῖα ἀρετῶν, ὡς νικητῆ τοῦ Ἰδου, ἐν κατανύξει Δέσποτα, ἀξίωσον· ὅπως
τῆς αἰωνίου ζωῆς τύχῳ, ὕμνολογῶν σου τὸ κράτος, καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν
σου, μόνη Φιλάνθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θαῦμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ θεωροῦσα ἡ κτίσις ἀγάλλεται·
συνέλαβες γὰρ ἀσπόρως, καὶ ἔτεκες ἀφράστως, ὃν ταξιαρχία Ἀγγέλων
ὄρα ἂν οὐ δεδύνηται· αὐτὸν Θεοτόκε ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν γ΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὴν ἕκτην Ἑβδομάδα, τῆς Νηστείας ἐπέχοντες, προεόρτιον ὕμνον, τῶν
Βαῖων ἄσωμεν, Χριστῷ τῷ ἐρχομένῳ δι' ἡμᾶς, καθίσει ἐπὶ πώλου ὀνικοῦ,
τὸ τῶν ἐθνῶν ὑποκλῖναι ὡς Βασιλεύς, ἀλόγιστον τῷ Γεννήτορι· τοὺς
κλάδους αὐτῷ τῶν ἀρετῶν, πάντες προευτρεπίσωμεν, ὅπως καὶ τὴν
Ἀνάστασιν αὐτοῦ, χαίροντες ἴδωμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἷς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία,
σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνασα δυσώπησον, λυτρώσασθαι ἡμᾶς, ἐκ
πειρασμῶν καὶ παθῶν καὶ κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντας καὶ πόθῳ
βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ·
δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Μετὰ τὸν Ν΄, ὁ Κανὼν καὶ τὰ παρόντα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς
στιχολογοῦμεν καὶ τὴν α΄ Ωιδὴν.

Τριώδιον. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ωιδὴν ἐπινίκιον.

Τὰ πάθη νεκρώσωμεν, δι' ἐγκρατείας, τὸ πνεῦμα ζωώσωμεν, δι' ἐνθέων
πράξεων· ὅπως ὀψώμεθα, Πάθος Χριστοῦ τὸ σεπτὸν καθαρωτάτῳ νοῖ.

Ἀσπλάγχνου ζηλώσαντα, Πλουσίου τρόπους, Χριστὲ πολυεύσπλαγχνε, ἰκετεύω σύνταξον, Λαζάρω πένητι, λυτρούμενός με τῆς φλογός, καὶ τοῦ ἀσβέστου πυρός.

Ἐκ πάντων ἐνήστευσα, κατορθωμάτων, εἰς κόρον ἀπήλαυσα, τῶν σφαλμάτων Κύριε· νῦν οὖν πεινῶντά με, σωτηριώδους καὶ σεπτῆς ἔμπλησον βρώσεως.

Θεοτοκίον.

Ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ἐν καταδίκη, πανάχραντε Δέσποινα, ἐρρόιμμένον ἔργων μου, σῶσον οἰκτείρησον, τὸν πανοικτίρμονα Θεόν, ἀποκυήσασα.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος α΄. Τῷ βοηθήσαντι Θεῷ.

Τῇ τῶν Βαΐων Ἑορτῇ, ὑπαντήσωμεν πιστοί, προεορτάζοντες αὐτήν, ἀπὸ σήμερον φαιδρῶς, ἵνα τὸ ζωηφόρον, ἀξιωθῶμεν Πάθος ἰδεῖν.

Ἐρχεται ἦκει ὁ Χριστός, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὡς Βασιλεὺς κεκαθηκώς, ἐπὶ πώλου ὀνικοῦ, τὸ τῶν ἐθνῶν ὑποκλῖναι, ἀλόγιστον, ὑπὸ ζυγόν, τῷ Πατρὶ.

Δόξα.

Ἡ ἐν Θεότητι μιᾷ, τρισυπόστατος Μονάς, Πάτερ ἀγέννητε Θεέ, καὶ Υἱὲ μονογενές, καὶ μόνον ἅγιον Πνεῦμα, ὁμοβασίλειον κράτος, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ, ἐλαλήθη πανταχοῦ, ὅτι ἐκύησας σαρκί, τὸν τῶν ὅλων Ποιητὴν, Θεοτόκε Μαρία, ἀνύμφευτε καὶ ἀπειρογάμε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἴδου ἀφίκετο Χριστός, πρὸς τὴν πόλιν Βηθσφαγῆ. Χαῖρε Λαζάρου ἡ πατρίς, Βηθανία, ὅτι σοί, δείξει θαυμάσιον μέγα, τὸν Λάζαρον, ἐξανιστῶν ἐκ νεκρῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ βοηθήσαντι Θεῷ, ἐν Αἰγύπτῳ, τῷ Μωσῆ, καὶ » δι' αὐτοῦ τὸν Φαραῶ, πανστρατιᾶ βυθίσαντι, ἐπὶ » νίκιον ῥοδὴν ἄσωμεν· ὅτι δεδόξασται.

Ωιδὴ η΄. Ὅν φρίττουσιν.

Ἀκάρπους ἐπλούτησα, ὁ τάλας λογισμούς, ψυχὴν κατεμόλυνα, ἀθέσμοις ἡδοναῖς, καὶ σκότος κυκλοῖ με ἀπογνώσεως· αὐγασόν μοι φέγγος, Θεέ μου μετανοίας.

Ὡς πάλαι ἐφώτισας, Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, ψυχὴν μου καταύγασον, μὴ βλέπουσιν τὸ φῶς, τὸ σὸν Ἐλεῆμον· ἀλλ' ἐν σκότει δεινῆς, λήθης συγχωσθεῖσαν, καὶ μερίμναις τοῦ βίου.

Νηστεύσας ἠνέφξεν, Ἡλίας οὐρανοῦς, καὶ ὄμβροις κατήρδευσε, διψήσασαν τὴν γῆν. Νηστεύσωμεν ῥεῖθροις, καταντλούμενοι, ψυχικῶν δακρῶν, ὅπως ἐλεηθῶμεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔμψυχος ἄμπελος, ἐξήνθησας ἡμῖν, τὸν βότρυν τὸν πέπειρον, πηγάσαντα Ἄγνη, Παρθένε τὸν οἶνον, τῆς ἀφέσεως, καὶ τῆς ἀμαρτίας, ξηράναντα τὴν μέθην.

Εἰρμός ἄλλος. Ὑμνον σοι προσφέρομεν.

Ἦνοικται τὰ πρόθυρα, τῆς τοῦ Λαζάρου ζωοποιΐας· Χριστὸς γὰρ ἤκει, ὡς ἐξ ὕπνου ἐγειραὶ τὸν θανέντα, καὶ καταπαλαῖσαι, ζωῆ τὸν θάνατον.

Μέγα σου τὸ καύχημα, ὦ Βηθανία! ὅτι τὸν Κτίστην ξεναγωγῆσαι, ἀξιούσαι βοῶσα· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Σὲ τὴν ὑπερούσιον, τριπλὴν Μονάδα, τὴν ἐνουμένην ἐν διαιρέσει, τῆ μορφῇ τοῖς προσώποις, τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα, θεῖον δοξολογήσωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ Χαῖρε φθεγγόμεθα, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, ὅτι ἀνήψας χαρὰν τῷ κόσμῳ, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ὃν δυσώπει ὑπὲρ πάντων, Παρθένε πανύμνητε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὑμνον σοι προσφέρομεν, ὅτι ἐν πάλῳ ὀχηματίζεις, ὁ ἐν ὑψίστοις, Χερουβὶμ ἐπιβαίνων, ἵνα πάντα καθυποτάξης, Χριστὲ τῷ κράτει σου.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὑμνον σοι προσφέρομεν, τῶν Ἀσωμάτων, » ὡσπερ οἱ Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ ὑμνοῦντες λέ » γομεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύ » ριον.

Ὡιδὴ θ'. Τὴν ζωοδόχον πηγὴν.

Θανατωθεὶς τοῖς πολλοῖς πλημμελήμασι, τῆς ἀμελείας ἐν τάφῳ συνέχομαι, λίθον ἀπογνώσεως ἔχων ἐπικείμενον· ὃν περ διάρας Χριστὲ τῷ σῶ ἑλέει, ὡσπερ τὸν Λάζαρον πρὶν ἐξανάστησον.

Τὴν τοῦ Πλουσίου ἐκφύγωμεν μίμησιν, κατακριθέντος εἰς φλόγα τὴν ἄσβεστον, καὶ Λαζάρου στέρωμεν, τὸ ἐν πόνοις, ἔμμονον· ὅπως ἡμᾶς Ἰησοῦς παρακαλέσῃ, καὶ Βασιλείας μετόχους ἐργάσῃται.

Τὴν παθοκτόνον Νηστείαν ποθήσωμεν, ταῖς προσευχαῖς ἐπιμόνως σχολάσωμεν, κλαύσωμεν, πενθήσωμεν, καὶ θερμῶς στενάξωμεν· ὅπως ἐντεῦθεν ἡμᾶς ἀποδημοῦντας, ὁ Ἀβραάμ, ἐν τοῖς κόλποις εἰσδέξῃται.

Θεοτοκίον.

Τῆς παρθενίας τὸ θεῖον κειμήλιον, τῶν Προπατόρων τὴν μόνην ἀνόρθωσιν, τὴν πηγὴν τὴν βρούσαν, εὐσπλαγχνίας ἄβυσσον, τὴν καλλονὴν Ἰακώβ, τὴν Θεοτόκον, οἱ δι' αὐτῆς σεσωσμένοι ὑμνήσωμεν.

Ἄλλος. Σὲ τὴν ὄραθεισαν πύλην.

Σήμερον Χριστῷ δηλοῦται, πέραν Ἰορδάνου διατρίβοντι, ἡ νόσος τοῦ Λαζάρου· καὶ ὡς προγνώστης λέγει· Ἡ ἀσθένεια αὕτη, οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον.

Εὐτρεπίζου Βηθανία, κόσμησόν σου θείως τὰς εἰσόδους, πλάτυνον τὰς ἐπαύλεις· ἰδοὺ γὰρ ὁ Δεσπότης, ἤξει σὺν Ἀποστόλοις, τὸ θρέμμα σου ζωούμενος.

Δόξα.

Σὲ τὴν τρισυπόστατον Μονάδα, καὶ ἀδιαίρετον οὐσίαν, ἢ τῶν Ἑξαπτερῶγων δοξολογεῖ στρατιά· καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, καὶ ἐκ τῆς Μητρὸς ἀνερμηνεύτως, ἐν χρόνῳ γεννηθέντα εἰς πάντων σωτηρίαν, ὡς Ποιητὴν καὶ Δεσπότην, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὺν τοῖς εὐποΐας κλάδοις, καὶ ἀγνεΐας φέροντες βαΐα, ἐτοιμασθῶμεν πάντες, Χριστῷ προσυπαντήσαι, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἤκοντι, ὡς Θεῷ ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὴν ὄραθεισαν πύλην, ὑπὸ Ἰεζεκιήλ τοῦ Προ » φήτου, ἐν ἣ οὐδεὶς διήλθεν, εἰ μὴ Θεὸς μόνος, Θε » στόκε Παρθένε, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἦχος πλ. α΄.

Μὴ καταδικάσης με Χριστέ, ἐν φλογὶ γεέννης, ὡς τὸν Πλούσιον διὰ Λάζαρον, ἀλλὰ δώρησαι κάμοί, ἐν κλαυθμῷ αἰτοῦντι, ῥανίδα φιλανθρωπίας, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εὐλογημένος ὁ στρατός, τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν· εἰ γὰρ καὶ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἀθλοφόροι, ἀλλὰ Ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσπευδον φθάσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν παθημάτων τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιωθέντες τιμῆς· εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ἡ Κεχαριτωμένη, μεσίτευσον σαῖς δεήσεσι, καὶ αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλήθος οἰκτιρῶν, καὶ τὸν ἰλασμόν, τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος πλ. β΄.

Αὕτη ἐστίν, ὁ Θεός, ἢ φοβερὰ ἡμέρα, ἧς φθάσαι τὴν ἐσπέραν οὐκ ἠλπίζομεν· καὶ ταύτην ἰδεῖν ἡμᾶς, φιλανθρώπως κατηξίωσας· Τρισάγιε δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμὸς ρδ΄.

Εὐφρανθήτω καρδία ζητούντων τὸν Κύριον.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. μῆ', 17 μθ', 4).

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ ῥυσάμενός σε, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ· Ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου· δέδειχά σοι τοῦ εὐρεῖν σε τὴν ὁδόν, ἐν ἣ πορεύση ἐν αὐτῇ. Καὶ εἰ ἤκουσας τῶν ἐντολῶν μου, ἐγένετο ἂν ὡσεὶ ποταμὸς ἡ εἰρήνη σου, καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ὡς κῦμα θαλάσσης· καὶ ἐγένετο ἂν ὡς ἡ ἄμμος τὸ σπέρμα σου, καὶ τὰ ἔκγονα τῆς κοιλίας σου, ὡς ὁ χοῦς τῆς γῆς· οὐδὲ νῦν οὐ μὴ ἐξολοθρευθῆς, οὐδὲ ἀπολεῖται τὸ ὄνομά σου ἐνώπιον ἐμοῦ. Ἐξελθε ἐκ Βαβυλῶνος, φεύγων ἀπὸ τῶν Χαλδαίων· φωνὴν εὐφροσύνης ἀναγγείλατε, καὶ ἀκουστὸν γενέσθω τοῦτο· ἀπαγγείλατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς· λέγετε· Ἐρρύσατο Κύριος τὸν δούλον αὐτοῦ Ἰακώβ· καὶ ἐὰν διψήσωσι, δι' ἐρήμου ἄξει αὐτούς, ὕδωρ ἐκ πέτρας ἐξάξει αὐτοῖς· σχισθήσεται πέτρα, καὶ ῥυήσεται ὕδωρ, καὶ πίεται ὁ λαός μου· οὐκ ἔστι χαίρειν, λέγει Κύριος, τοῖς ἀσεβέσιν. Ἀκούσατέ μου νῆσοι, καὶ προσέχετε ἔθνη· διὰ χρόνου πολλοῦ στήσεται, λέγει Κύριος· ἐκ κοιλίας μητρός μου ἐκάλεσε τὸ ὄνομά μου, καὶ ἔθηκε τὸ στόμα μου ὡς μάχαιραν ὀξεῖαν, καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἔκρουσέ με· ἔθηκέ με ὡσεὶ βέλος ἐκλεκτόν, καὶ ἐν τῇ φαρέτρᾳ αὐτοῦ ἔκρουσέ με, καὶ εἶπέ μοι· Δούλός μου εἶ σύ, Ἰσραήλ, καὶ ἐν σοὶ δοξασθήσομαι. Καὶ ἐγὼ εἶπα· Κενῶς ἐκοπίασα, εἰς μάταιον καὶ εἰς οὐδὲν ἔδωκα τὴν ἰσχύ μου· διὰ τοῦτο ἡ κρίσις μου παρὰ Κυρίῳ, καὶ ὁ πόνος μου ἐναντίον τοῦ Θεοῦ μου.

Προκειμένον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ρε'.

Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς Ἰσραήλ.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστός.

ΤΗΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τῶν, Πρὸς Κύριον, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν τοῦ Τριωδίου τὰ ἐπόμενα γ' καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Πολλοῖς παραπτώμασι, καὶ ἡδοναῖς ταῖς τοῦ βίου, ἀσθενοῦσαν κέκτημαι, τὴν ἰσχύν ὁ δείλαιος, καὶ κατάκειμαι, ἐπὶ κλίνης πάντοτε, ῥαθυμίας Δέσποτα, καὶ βοῶ σοι· Συμπαθέστατε, ἐλθὼν ἐπίσκεψαι, ῥῶσίν μοι παρέχων καὶ ἔλεος, καὶ μὴ ἐγκαταλίπης με, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον, καὶ ἐπιχαρῆ μοι, ἐχθρὸς τῇ ἀπωλείᾳ, ὁ ζητῶν, εἰς Αἴδου βάραθρα πάνδεινα, Σῶτερ κατασπάσαι με.

Τὸν ἀσπλαγχνον Πλούσιον, ἐν ἀφροσύνῃ ζηλώσας, ἡδέως εὐφραίνομαι, ἡδοναῖς καὶ πάθεσι βυθιζόμενος· καὶ ὀρῶν κείμενον, πρὸ πυλῶν πάντοτε, μετανοίας ὥσπερ Λάζαρον, τὸν νοῦν μου Κύριε, τοῦτον ἀναισθήτως παρέρχομαι, λιμώττοντα νοσοῦντά τε, καὶ διηλκωμένον τοῖς πάθεσιν·

ὄθεν τῆς γεέννης, ὑπόδικος εἰμί τῆς ἐν φλογί· ἐξ ἧς με λύτρωσαι Δέσποτα, μόνε πολυέλεε.

Ἔτερον Προσόμοιον. Τοῦ Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. α΄. Κύριε ἐπὶ Μωϋσέως.

Κύριε, πέραν Ἰορδάνου σαρκὶ διατρίβων, προαγορεύεις Λαζάρου τὴν νόσον, πρὸς θάνατον μὴ εἶναι· ἀλλ' ὑπὲρ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τῆς δόξης γεγενῆσθαι. Δόξα τῇ μεγαλοργία σου, καὶ παντοκρατορία σου, ὅτι καθεῖλες τὸν θάνατον, διὰ πλῆθος ἐλέους Φιλάνθρωπε.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ΄.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς ρς΄.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Στίχ. Εἰπάτωσαν οἱ λελυτρωμένοι ὑπὸ Κυρίου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΚΖ΄, 141).

Ἐγένετο μετὰ τὸ γηράσαι τὸν Ἰσαάκ, καὶ ἡμβλύνθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τοῦ ὄραν· καὶ ἐκάλεσεν Ἡσαῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν πρεσβύτερον, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Υἱέ μου· καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἰδοὺ ἐγώ γεγήρακα, καὶ οὐ γινώσκω τὴν ἡμέραν τῆς τελευτῆς μου· νῦν οὖν λάβε τὸ σκεῦος σου, τὴν τε φαρέτραν, καὶ τὸ τόξον· καὶ ἔξελθε εἰς τὸ πεδῖον, καὶ θήρευσόν μοι θήραν· καὶ ποιήσόν μοι ἐδέσματα, ὡς φιλῶ ἐγώ, καὶ ἔνεγκέ μοι, ἵνα φάγω, ὅπως εὐλογῆσῃ σε ἡ ψυχὴ μου, πρὶν ἢ ἀποθανεῖν με. Ῥεβέκκα δὲ ἤκουσε λαλοῦντος Ἰσαάκ πρὸς Ἡσαῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Ἐπορεύθη δὲ Ἡσαῦ εἰς τὸ πεδῖον, θηρεῦσαι θήραν τῷ πατρὶ αὐτοῦ. Ῥεβέκκα δὲ εἶπε πρὸς Ἰακώβ, τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεώτερον· Ἴδε, ἐγώ ἤκουσα τοῦ πατρός σου λαλοῦντος πρὸς Ἡσαῦ τὸν ἀδελφόν σου, λέγοντος· Ἐνεγκόν μοι θήραν, καὶ ποιήσόν μοι ἐδέσματα, καὶ φαγὼν εὐλογῆσω σε ἐναντίον Κυρίου, πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν με· νῦν οὖν, υἱέ μου, ἄκουσόν μου, καθὰ ἐγώ σοι ἐντέλλομαι· καὶ πορευθεὶς εἰς τὰ πρόβατα, λάβε μοι ἐκεῖθεν δύο ἐρίφους ἀπαλοὺς καὶ καλοὺς· καὶ ποιήσω ἐδέσματα τῷ πατρὶ σου, ὡς φιλεῖ· καὶ εἰσοίσεις τῷ πατρὶ σου, καὶ φάγεται, ὅπως εὐλογῆσῃ σε ὁ πατήρ σου πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν αὐτόν. Εἶπε δὲ Ἰακώβ πρὸς Ῥεβέκκαν τὴν μητέρα αὐτοῦ· Ἔστιν ὁ Ἡσαῦ ὁ ἀδελφός μου ἀνὴρ δασύς, ἐγὼ δὲ ἀνὴρ λεῖος· μήποτε ψηλαφήσῃ με ὁ πατήρ, καὶ ἔσομαι ἐναντίον αὐτοῦ ὡς καταφρονῶν, καὶ ἐπάξω ἐπ' ἑμαυτόν, κατάραν, καὶ οὐκ εὐλογίαν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ἡ μήτηρ· Ἐπ' ἐμὲ ἢ κατάρα σου τέκνον· μόνον ἐπάκουσον τῆς φωνῆς μου, καὶ πορευθεὶς ἔνεγκέ μοι. Πορευθεὶς δέ, ἔλαβε, καὶ ἤνεγκε τῇ μητρὶ αὐτοῦ· καὶ ἐποίησεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐδέσματα, καθὰ ἐφίλει ὁ πατήρ αὐτοῦ. Καὶ λαβοῦσα Ῥεβέκκα τὴν στολὴν Ἡσαῦ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς τοῦ πρεσβυτέρου, τὴν καλήν, ἣ ἦν παρ' αὐτῇ ἐν τῷ οἴκῳ, ἐνέδυσεν Ἰακώβ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεώτερον· καὶ τὰ δέρματα τῶν ἐρίφων περιέθηκε περὶ τοὺς βραχίονας αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὰ γυμνά τοῦ τραχήλου αὐτοῦ· καὶ ἔδωκε τὰ ἐδέσματα, καὶ τοὺς ἄρτους, οὓς ἐποίησεν, εἰς τὰς χεῖρας Ἰακώβ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς· καὶ εἰσήνεγκε τῷ πατρὶ αὐτοῦ, καὶ εἶπε·

Πάτερ· Ὁ δὲ εἶπεν· Ἴδου ἐγὼ· τίς εἶ σύ, τέκνον; Καὶ εἶπεν Ἰακώβ τῷ πατρὶ αὐτοῦ· Ἐγὼ Ἡσαῦ ὁ πρωτότοκός σου· πεποίηκα καθὰ ἐλάλησάς μοι· ἀναστάς, κάθισον, καὶ φάγε τῆς θήρας μου, ὅπως εὐλογήσῃ με ἡ ψυχὴ σου. Εἶπε δὲ Ἰσαὰκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· τί τοῦτο, ὃ ταχὺ εὔρες, ὦ τέκνον; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ παρέδωκε Κύριος ὁ Θεός σου ἐναντίον ἐμοῦ. Εἶπε δὲ Ἰσαὰκ τῷ Ἰακώβ· Ἐγγισόν μοι, καὶ ψηλαφήσω σε τέκνον, εἰ σὺ εἶ ὁ υἱός μου Ἡσαῦ, ἢ οὐ. Ἦγγισε δὲ Ἰακώβ πρὸς Ἰσαὰκ τὸν πατέρα αὐτοῦ· καὶ ἐψηλάφησεν αὐτόν, καὶ εἶπεν· Ἡ μὲν φωνὴ, φωνὴ Ἰακώβ· αἱ δὲ χεῖρες, χεῖρες Ἡσαῦ. Καὶ οὐκ ἐπέγνω αὐτόν· ἦσαν γὰρ αἱ χεῖρες αὐτοῦ, ὡς αἱ χεῖρες Ἡσαῦ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δασεῖαι. Καὶ εὐλόγησεν αὐτόν, καὶ εἶπε· Σὺ εἶ ὁ υἱός μου Ἡσαῦ; ὁ δὲ εἶπεν· Ἐγὼ. Καὶ εἶπε· Προσάγαγέ μοι, καὶ φάγομαι ἀπὸ τῆς θήρας σου, τέκνον, ἵνα εὐλογήσῃ σε ἡ ψυχὴ μου. Καὶ προσήνεγκεν αὐτῷ, καὶ ἔφαγε· καὶ εἰσήνεγκεν αὐτῷ οἶνον, καὶ ἔπιε· Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ· Ἐγγισόν μοι, καὶ φίλησόν με τέκνον. Καὶ ἐγγίσας ἐφίλησεν αὐτόν· καὶ ὠσφράνθη τὴν ὀσμὴν τῶν ἱματίων αὐτοῦ, καὶ εὐλόγησεν αὐτόν, καὶ εἶπεν· Ἴδου ὀσμὴ τοῦ υἱοῦ μου, ὡς ὀσμὴ ἀγροῦ πλήρους, ὃν εὐλόγησε Κύριος· καὶ δῶη σοι ὁ Θεὸς ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς πιότητος τῆς γῆς, καὶ πληθὸς σίτου καὶ οἴνου· καὶ δουλευσάτωσάν σοι ἔθνη, καὶ προσκυνησάτωσάν σοι ἄρχοντες· καὶ γίνου Κύριος τοῦ ἀδελφοῦ σου, καὶ προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρὸς σου· ὁ καταρώμενός σε, ἐπικατάρατος· ὁ δὲ εὐλογῶν σε, εὐλογημένος. Καὶ ἐγένετο μετὰ τὸ παύσασθαι Ἰσαὰκ εὐλογοῦντα Ἰακώβ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· καὶ ἐγένετο, ὡς ἂν ἐξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ προσώπου Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ Ἡσαῦ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἦλθεν ἀπὸ τῆς θήρας· καὶ ἐποίησε καὶ αὐτὸς ἐδέσματα, καὶ προσήνεγκε τῷ πατρὶ αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· Ἀναστήτω ὁ πατήρ μου, καὶ φαγέτω ἀπὸ τῆς θήρας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὅπως εὐλογήσῃ με ἡ ψυχὴ σου. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ· Τίς εἶ σύ; Ὁ δὲ εἶπεν· ἐγὼ εἰμι ὁ υἱός σου ὁ πρωτότοκος Ἡσαῦ. Ἐξέστη δὲ Ἰσαὰκ ἔκστασιν μεγάλην σφόδρα· καὶ εἶπε· Τίς ἐστὶν ὁ θηρεύσας μοι θήραν, καὶ εἰσενέγκας μοι; καὶ ἔφαγον ἀπὸ πάντων πρὸ τοῦ ἐλθεῖν σε, καὶ εὐλόγησα αὐτόν, καὶ εὐλογημένος ἔσται. Ἐγένετο δέ, ἡνίκα ἤκουσεν Ἡσαῦ τὰ ῥήματα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰσαὰκ, ἀνεβόησε φωνὴν μεγάλην καὶ πικρὰν σφόδρα, καὶ εἶπεν· Εὐλόγησον δὴ καμέ, πάτερ. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ἐλθὼν ὁ ἀδελφός σου μετὰ δόλου, ἔλαβε τὴν εὐλογίαν σου. Καὶ εἶπε· Δικαίως ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰακώβ· ἐπτέρνικε γὰρ με ἤδη δεύτερον τοῦτο· τὰ τε πρωτοτόκιά μου εἴληφε, καὶ νῦν εἴληφε τὴν εὐλογίαν μου. Καὶ εἶπεν Ἡσαῦ τῷ πατρὶ αὐτοῦ· Οὐχ ὑπελίπου μοι εὐλογίαν, πάτερ; Ἀποκριθεὶς δὲ Ἰσαὰκ εἶπε τῷ Ἡσαῦ· Εἰ κύριον αὐτόν πεποίηκά σου, καὶ πάντα τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ πεποίηκα αὐτοῦ οἰκέτας, σίτω καὶ οἴνω ἐστήριξα αὐτόν· σοὶ δὲ τί ποιήσω, τέκνον; Εἶπε δὲ Ἡσαῦ πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ· Μὴ εὐλογία μία σοὶ ἐστι, πάτερ; εὐλόγησον δὴ καμέ, πάτερ. Κατανυχθέντος δὲ Ἰσαὰκ, ἀνεβόησε φωνὴ μεγάλη Ἡσαῦ, καὶ ἔκλαυσεν. Ἀποκριθεὶς δὲ Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ· Ἴδου ἀπὸ τῆς ποιότητος τῆς γῆς ἔσται ἡ κατοίκησίς σου, καὶ ἀπὸ τῆς

δρόσου τοῦ Οὐρανοῦ ἄνωθεν· καὶ ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ σου ζῆση, καὶ τῶ ἀδελφῶ σου δουλεύσεις· ἔσται δὲ ἡνίκα ἂν καθέλης καὶ ἐκλύσης τὸν ζυγὸν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τραχήλου σου· Καὶ ἐνεκότει Ἡσαῦ τῶ Ἰακώβ περὶ τῆς εὐλογίας, ἧς εὐλόγησεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ.

Προκείμενον. Ἦχος βαρῦς. Ψαλμὸς ρζ΄.

Ἦψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐτοίμη ἡ καρδία μου, ὁ Θεός.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΘ΄, 1625).

Ὅς φυλάσσει ἐντολήν, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν· ὁ δὲ καταφρονῶν τῶν ἑαυτοῦ ὁδῶν, ἀπολεῖται. Ὁ ἐλεῶν πτωχόν, δανεῖζει Θεῶ· κατὰ δὲ τὸ δόμα αὐτοῦ, ἀνταποδώσει αὐτῶ. Παιδεύει υἱὸν σου, οὕτω γὰρ ἔσται εὐελπίς· εἰς δὲ ὕβριν μὴ ἐπαίρου τῇ ψυχῇ σου. Κακόφρων ἀνὴρ πολλὰ ζημιωθήσεται· ἂν δὲ λοιμεύηται, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ προσθήσει. Ἄκουε, υἰέ, παιδείαν πατρός σου, ἵνα σοφὸς γένη ἐπ' ἐσχάτων σου. Πολλοὶ λογισμοὶ ἐν καρδίᾳ ἀνδρός· ἡ δὲ βουλή τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει. Καρπὸς ἀνδρὶ ἐλεημοσύνη· κρεῖσσον δὲ πτωχὸς δίκαιος, ἢ πλούσιος ψεύστης. Φόβος Κυρίου εἰς ζωὴν ἀνδρὶ· ὁ δὲ ἄφοβος ἀλισθήσεται ἐν τόποις, οὗ οὐκ ἐπισκοπεῖ γνῶσις. Ὁ ἐγκρύπτων εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ χεῖρας ἀδίκως, οὐδὲ τῶ στόματι οὐ μὴ προσαγάγη αὐτάς. Λοιμοῦ μαστιγωμένου, ἄφρων πανουργότερος ἔσται· ἂν δὲ ἐλέγχῃς ἄνδρα φρόνιμον, νοήσει αἴσθησιν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό. Ἦχος δ΄.

Τῆς ψυχοβλαβοῦς πλεονεξίας, ἐλευθέρωσον Σωτήρ, καὶ μετὰ Λαζάρου τοῦ πένητος, ἐν τοῖς κόλποις Ἀβραάμ ἀρίθμησον ἡμᾶς· σὺ γὰρ ἐν ἐλέει πλούσιος ὢν, ἐκουσίως δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσας, καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ἀφθαρσίαν μετεπανήγαγες, ὡς συμπαθὴς Θεὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ τῶν ἀγίων Μαρτύρων δεξάμενος τὴν ὑπομονήν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν Φιλάνθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὅλων Ποιητήν, ἵνα πάντοτε κράζωμέν σοι· Χαῖρε ἡ προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῆς ΤΡΙΤῆς ΠΡὸ Τῶν ΒΑΪῶΝ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικὰ καὶ Θεοτοκίον, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον. Μετὰ δὲ τὴν β΄ Στιχολογίαν, τὰ παρόντα

Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Ἄμαρτιῶν τῆ νόσω κατατηκόμενος, τῆς ἀπογνώσεως κλίνη κατάκειμαι·
διό με Ἰατρὲ τῶν ἀσθενούντων, ἐπίσκεψαι σὴ φιλανθρωπία, καὶ μὴ
παραχωρήσης, ἐναφυπνῶσαι δεινῶς, εἰς θάνατον Πανοικτίρμον, ἵνα βοῶ
σοι θερμῶς· Ὁ τοῦ ἐλέους χορηγός, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἀρχὴ σωτηρίας, ἢ τοῦ Γαβριὴλ προσηγορία, πρὸς τὴν Παρθένον γέγονεν·
ἤκουσε γὰρ τὸ Χαῖρε· οὐκ ἀπέφυγε τὸν ἀσπασμόν· οὐκ ἐδίστασεν ὡς ἡ
Σάρρα ἐν τῇ σκηνῇ, ἀλλ' οὕτως ἔλεγεν· Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι
κατὰ τὸ ῥῆμά σου.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. α'. Λάμπει σήμερον.

Χθὲς καὶ σήμερον, ἡ νόσος ἢ τοῦ Λαζάρου· ταύτην γὰρ Χριστῷ δηλοῦσιν αἱ
σύγγονοι· ἐν χαρᾷ ἢ Βηθανία προευτρεπίζου, τὸν Δεσπότην ξεναγωγῆσαι
καὶ Βασιλέα, σὺν ἡμῖν βοῆσαι· Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, τὸ τεῖχος τῶν Χριστιανῶν, ῥῦσαι λαόν σου
συνήθως, κραυγάζοντά σοι ἐκτενῶς· Ἀντιτάχθητι αἰσχροῖς, καὶ ἀλαζόσι
λογισμοῖς, ἵνα βοῶμέν σοι· Χαῖρε Ἀειπάρθενε.

Ὁ Ν', ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ ἐπόμενα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν,
ἐν οἷς στιχολογοῦμεν καὶ τὴν β' Ὀιδίην.

Τριώδιον. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὀιδὴ β'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός. » Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ μάννα
ἐπομβρῆ » σας, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας, πηγάσας πάλαι ἐν » ἐρήμῳ τῷ λαῷ
μου, τῇ μόνῃ δεξιᾷ, καὶ τῇ ἰσχύϊ τῇ » ἐμῇ.

Θέλων ἐπτώχευσας, ὁ φύσει πλούσιος Χριστέ, ἐπέίναςας θελήσει, ὁ
ἐμπιπλῶν πᾶν ζῶον· διό με κόρεσον πεινῶντά σου τὴν χάριν, καὶ δεῖξον
τῆς ἐκεῖ, τραπέζης Λόγε κοινωνόν.

Λάζαρον πτωχόν με, ἄμαρτιῶν δεῖξον Χριστέ, καὶ σκόρπισον τὸν πλουῦτον,
ὄν περ κακῶς συνῆξα, καὶ τὴν τελείαν σου ἀγάπησιν Οἰκτίρμον,
ἐμπλήσας τῆς ἐκεῖ, ῥῦσαι κολάσεως φρικτῆς.

Παῖδας στομῶσασα, δυνατωτέρους τοῦ πυρός, εἰργάσατο νηστεία, ποτὲ ἐν
Βαβυλῶνι· αὐτοὺς ζηλοῦσα ᾧ ψυχῇ μου, μὴ ἀθύμει, καὶ πῦρ τῶν ἡδονῶν,
πνεύματος σβέσεις δροσισμῶ.

Θεοτοκίον.

Χαῖρέ σοι βοῶμεν, τῇ κυρησάσῃ τὴν χαράν, ἢ Κεχαριτωμένη, Θεοτόκε
Παρθένε, Θεὸν ὄν ἔτεκες, δυσώπει λυτρωθῆναι, κινδύνων καὶ φθορᾶς,
τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε αἰεὶ.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος πλ. α'. Ἴδετε ἴδετε.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ πέραν, Ἰορδάνου διατρίβων ἐπακούσας,
ὅτι Λάζαρος νοσεῖ, καὶ φήσας ὅτι οὐ θνήσκει, ἀλλ' ἔστι τοῦτο ὑπὲρ τῆς
δόξης μου.

Θρήνοις βαλλόμεναι, αἱ τοῦ Λαζάρου ἀδελφαί, τὸ πάθος, σοὶ τῷ Γνώστη τῶν ἀπάντων φανεροῦσιν· ἀλλὰ μένεις πρὸς μικρόν, ἵνα ἐπανάγῃς τὸ θαῦμα, καὶ ὑποδείξῃς τοῖς Μαθηταῖς σου φρικτά.

Δόξα

Ὁμοβασίλειε, ἡ τρισυπόστατος Μονάς, κυρία, βασιλεία τῶν αἰώνων, σὲ δοξάζει τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, πληθὺς Ἀγγέλων, καὶ πᾶσα φύσις βροτῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ θαυμάσει, βλέπων ἐν σοὶ τὸν Πλαστουργόν, Παρθένε ἀναπλάσαντα Ἀδὰμ τὸν πεπτωκότα, καὶ ἀφράστῳ ἐνώσει, ἐκ σοῦ σαρκὶ τεχθέντα, ἀναλλοιώτως εἰς σωτηρίαν ἡμῶν;

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Νῦν εὐτρεπίσθητι, ὦ Βηθανία ἐν χαρᾷ ποιῶσα, τὴν δοχὴν τοῦ Βασιλέως τῶν ἀπάντων, ὅτι ἤξει ἐπὶ σέ, ἵνα τὸν Λάζαρον δείξῃ, παλινδρομοῦντα ἐκ τῆς φθορᾶς πρὸς ζωὴν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ σάρκα ἐνδυσά » μενος, βουλήσει ἐκουσία, ἵνα σώσω τὸν Ἀδὰμ, τὸν » ἐκ πλάνης πεσόντα, τῇ παραβάσει διὰ τοῦ ὄφους.

Ωιδὴ η΄. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις.

Ἐννοῶν μου τὰ πλήθη τῶν παραπτώσεων, καὶ πληττόμενος κέντρῳ τῆς συνειδήσεως, ὥσπερ ἐν φλογί, ὀδυνῶμαι ὁ ἄθλιος. Οἴκτειρόν με Λόγε, Θεοῦ τῷ σῶ ἔλεει.

Παραβλέψας Λαζάρου τὰ κατορθώματα, τοῦ ἀσπλάγχνου Πλουσίου τρόπους ἐζήλωσα· εὐσπλαγχνε Θεέ, ἐπιστρέψας με οἴκτειρον, ἵνα σὲ δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ψυχικῇ ἀσθενείᾳ περικρατούμενος, καὶ τεθνήξασθαι μέλλον δι' ἀπογνώσεως, τῆς σῆς Ἰησοῦ, ἐπισκέψεως δέομαι, τῆς ζωοποιούσης, τοὺς σὲ προσκαλουμένους.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε σύ με διάσωσον, τῆς ἐμῆς ἀσθενείας γενοῦ βοήθεια, ἡ τὸν θελητὴν τοῦ ἐλέους κηύσασα· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμὸς ἄλλος. Οἱ ὀσιοί σου Παῖδες.

Ἀγάλλου Βηθανία, ἡ τοῦ Λαζάρου πατρίς· ἐπὶ σοὶ γὰρ Χριστὸς ἐπιστάς, μεγαλεῖον τελέσει, ζωώσας τὸν Λάζαρον.

Λάζαρος νοσηλεύεται, ἵνα σὺ δοξασθῆς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· καὶ ὑμνεῖ σε ἀπαύστως, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Τριάδα παναγίαν, τὴν ἐν Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ Πνεύματι, ὑμνοῦντες ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἀρρήτὸν σου τόκον, πάντες ὑμνοῦμεν Ἀγνή· καὶ σέβοντες αὐτὸν ὡς Θεόν, εὐλογοῦμεν ὑμνοῦμεν, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῶν ἀρετῶν τοὺς κλάδους, πρὸς ὑπαντὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐτρεπίζοντες νῦν κράζομεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰσμός.

» Οἱ ὅσιοί σου Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ Χριστέ, ἀνυ » μνοῦντες ἔψαλλον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου » τὸν Κύριον.

Ωιδὴ θ΄. Θεὸν ἀνθρώποις.

Τὸ πρὶν τὸν ἄνθρωπον τὸν Πρωτόπλαστον, γεῦσις πικρὰ δεινῶς τοῦ Παραδείσου ἐξώρισε, καὶ θανάτου τοῖς βρόχοις ὑπέζευξε· Νήστευσον ὦ ψυχὴ μου· φεῦγε τὴν μίμησιν· φεῦγε τῆς τροφῆς τὴν ἡδονήν, τὴν πολυώδυνον.

Εἰς νοῦν λαμβάνω σοῦ τὸ κριτήριον, τὸ τῆς φλογὸς τὸ ἄσβεστον, Κριτὰ δικαιοσύνη, ἐμαυτὸν κατακρίνω πρὸ κρίσεως· δέδοικα γὰρ καὶ τρέμω, ἄμετρα πταισας σοι, ἄλλος ὡς οὐδεὶς ἐπὶ τῆς γῆς· διό με οἴκτειρον.

Παθῶν ἐκπλύνωμεν ἀμαυρότητα, φωτιστικαῖς εὐχαῖς, καὶ ἀρετῶν κλάδους φέροντες, ὑπαντῆσαι Χριστῷ ἐπισπεύσωμεν, πῶλῳ προσδοκωμένῳ, νῦν ἐπιβήσεσθαι, ἐτοιμαζομένῳ τε παθεῖν, διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ Παρθένε Θεοχαρίτωτε, τοῖς ἐν νυκτὶ παθῶν κεκρατημένοις ἀνέτειλε, τοῦ φωτὸς καὶ εἰρήνης Χριστὸς χορηγός, τὴν ἐξ ἀπροσεξίας, λύων παράβασιν, καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν ἡμῖν, σαφῶς δωρούμενος.

Ἄλλος. Ἡσαΐα χόρευε.

Νῦν τὰ νεκροτάφια, ἐτοιμάζου, Λάζαρε σοφέ· ἐκλείπεις γὰρ τῆς ζωῆς, αὔριον θανάτων, τὸν τάφον ἐπίβλεψον, ὃν οἰκήσεις· ἀλλὰ σε Χριστός, πάλιν ζώσεται, ἀναστήσας τετραήμερον.

Βηθανία χόρευε· ἐπὶ σὲ γάρ, ἤξει ὁ Χριστός, θαυμά σοι ἐκτελῶν, μέγα καὶ φρικτόν, δεσμεύσας τὸν θάνατον, ἀναστήσει, πάντως ὡς Θεός, Λάζαρον θνήξαντα, καὶ τὸν Κτίστην μεγαλύνοντα.

Δόξα

Ὁμοουσιότητι, ἀνυμνῶ σε, ἀναρχε Τριάς, σεπτὴ ζωαρχικὴ, ἄτμητε Μονάς, Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καὶ γεννητέ, Λόγε καὶ Υἱέ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἡμᾶς σῶσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν

Ἐπεὶ νοῦν ὁ τόκος σου, Θεομητορ· ἀνευ γὰρ ἀνδρός, ἢ σύλληψις ἐν σοί, καὶ παρθενικῶς, ἢ κύησις γέγονε· καὶ γὰρ Θεός ἐστιν ὁ τεχθεὶς· ὃν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δεῦτε ἐτοιμάσωμεν, τῷ Κυρίῳ, τὰ πρὸς ὑπαντήν, βαῖα ἀρετῶν, φέροντες αὐτῷ· οὕτω γὰρ δεξόμεθα, ὡς εἰς πόλιν Ἰερουσαλήμ, ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν, προσκυνοῦντες καὶ ὑμνοῦντες αὐτόν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος, ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ » ἔτεκεν Υἱόν, τὸν Ἐμμανουήλ, Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον· Ἀνατολή ὄνομα αὐτῷ· ὃν μεγαλύνοντες, σὲ » Παρθένε μακαρίζομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. α΄.

Ὀλισθηρῶς τοῖς παραπτώμασι, καὶ ταῖς σειραῖς τῶν ἀμαρτημάτων, συνδεδεμένη ᾧ ψυχῇ, τί ῥαθυμεῖς; τί ἀμελεῖς; φεῦγε ἀεὶ Σοδόμων καὶ Γομόρρας ὡς ὁ Λώτ, ἀσελγείας τὸν ἐμπρησμόν· μὴ στραφῆς εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ γένη καθάπερ στήλη ἀλός· εἰς ὄρος ἀνασώζου τῶν ἀρετῶν· φεῦγε ἀεὶ τοῦ ἀπηνοῦς Πλουσίου, ἀσπλαγχνίας τὴν φλεγμονήν· εἰς τοὺς κόλπους πρόβαινε τοῦ Ἀβραάμ, ὡς ὁ Λάζαρος, διὰ ταπεινοφροσύνης κρᾶζουσα· Ἡ ἐλπίς μου καὶ καταφυγή, Κύριε δόξα σοι.

(δίς)

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οἱ Ἀθλοφόροι σου Κύριε, τὰς τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματοι ταῖς βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ δυσωποῦμεν, ὡς Θεοῦ Μητέρα, εὐλογημένη· Πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπᾶριον τῆς Προφητείας. Ἦχος πλ. α΄.

Ἀκαταμάχητον τεῖχος ἔδωκας τῇ πόλει ἡμῶν, τὴν τεκοῦσάν σε Παρθένον· δι' αὐτῆς Σῶτερ, ἀπὸ τῶν κύκλω συνεπιτιθεμένων κακῶν, ἐξελοῦ δέόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς ρη΄.

Βοήθησόν μοι, Κύριε ὁ Θεός μου.

Στίχ. Ὁ Θεός, τὴν αἰνεσίμ μου μὴ παρασιωπήσης.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΜΘ΄, 610).

Τάδε λέγει Κύριος· Ἴδου δέδωκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν, τοῦ εἶναί σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Οὕτω λέγει Κύριος ὁ ῥυσάμενός σε, ὁ Θεός Ἰσραήλ· Ἀγιάσατε τὸν φαυλίζοντα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, τὸν βδελυσσόμενον ὑπὸ τῶν ἐθνῶν, τὸν δοῦλον τῶν ἀρχόντων.

Βασιλεῖς ὄψονται αὐτόν, καὶ ἀναστήσονται ἄρχοντες, καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ ἕνεκεν Κυρίου, ὅτι πιστὸς ἐστὶν ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ, ὃς ἐξελέξατό σε. Οὕτω λέγει Κύριος· Καὶ ὦ δεκτῷ ἐπήκουσά σου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι, καὶ ἔπλασά σε, καὶ ἔδωκά σε εἰς διαθήκην ἐθνῶν, τοῦ καταστήσαι τὴν γῆν, καὶ κατακληρονομήσαι κληρονομίας ἐρήμους, λέγοντα τοῖς ἐν δεσμοῖς· Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει· Ἀνακαλύφθητε. Ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς βοσκηθήσονται, καὶ ἐν πάσαις ταῖς τρίβοις ἡ νομὴ αὐτῶν· οὐ πεινάσουσιν, οὐδὲ διψήσουσιν, οὐδὲ πατάξει αὐτοὺς ὁ καύσων, οὐδὲ ὁ ἥλιος· ἀλλ' ὁ ἐλεῶν αὐτοὺς παρακαλέσει, καὶ διὰ πηγῶν ὑδάτων ἄξει αὐτούς.

Προκειμένον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ρθ'.

Σὺ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου.

ΤΗΙ ΤΡΙΤΗΙ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρά, τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου, γ' καὶ τοῦ Μηναίου, γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Πάσαις προσβολαῖς τοῦ πονηροῦ, ἡ πολυπαθῆς μου καρδία, ἐξασθενήσασα, τάφῳ κατενήνεκται, τῆς ῥαθυμίας δεινῶς, καὶ ὡς λίθῳ καλύπτεται, τῇ ἀναισθησίᾳ· Σῶτερ ὁ τῷ ξύλῳ σου, τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, πάντας τοὺς ἐν Ἄϊδη ζώσας, ἔγειρόν με ζώωσον, ὅπως, φόβῳ σου δοξάζω τὴν Θεότητα.

Πλοῦτον ἡδονῶν φθοροποιῶν, τῇ τοῦ πονηροῦ συνεργείᾳ, πάντοτε ἔστερξα, μάτην εὐφραϊνόμενος, ὁ ἀσυνείδητος· τὸν δὲ νοῦν μου παρέβλεψα, ὡς Λάζαρον ἄλλον, στένοντα λιμώττοντα, ἐνθέου βρώσεως. Λόγε τῆς φλογὸς τῆς μελλούσης, ῥῦσαί με τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ, ὅπως σε δοξάζω τὸν φιλόανθρωπον.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Ἔστησαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια.

Σήμερον ἐναπέψυξεν ὁ Λάζαρος, καὶ θρηνεῖ τοῦτον Βηθανία, ὃν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐγείρεις ἐκ τῶν νεκρῶν· προπιστοῦσαι ἐν τῷ φίλῳ σου, τὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου τῆς φρικτῆς, τοῦ Ἄϊδου τὴν νέκρωσιν, καὶ Ἀδὰμ τὴν ζωὴν· διὰ τοῦτό σε ὑμνοῦμεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκειμένον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ρι'.

Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΛΑ΄, 316).

Εἶπε Κύριος πρὸς Ἰακώβ. Αποστρέφου εἰς τὴν γῆν τοῦ πατρὸς σου, καὶ εἰς τὴν γενεάν σου, καὶ ἔσομαι μετὰ σοῦ. Αποστείλας δὲ Ἰακώβ, ἐκάλεσε Λείαν, καὶ Ῥαχήλ εἰς τὸ πεδῖον, οὗ ἦν τὰ ποίμνια· καὶ εἶπεν αὐταῖς· Ὁρῶ ἐγὼ τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς ὑμῶν, ὅτι οὐκ ἔστι πρὸς ἐμέ, ὡς ἐχθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν. Ὁ δὲ Θεὸς τοῦ πατρὸς μου ἦν μετ' ἐμοῦ· καὶ αὐταὶ δὲ οἴδατε, ὅτι ἐν πάσῃ τῇ ἰσχύϊ μου δεδούλευκα τῷ πατρὶ ὑμῶν· ὁ δὲ πατὴρ ὑμῶν παρεκρούσατό με, καὶ ἥλλαξε τὸν μισθόν μου τῶν δέκα ἀμνῶν· καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς μου κακοποιῆσαί με. Ἐὰν οὕτως εἶπη, τὰ ποικίλα ἔσται σου μισθός· καὶ τέξεται πάντα τὰ πρόβατα ποικίλα· ἐὰν δὲ εἶπη, τὰ λευκὰ ἔσται σου μισθός· καὶ τέξεται πάντα τὰ πρόβατα λευκὰ. Καὶ ἀφείλετο ὁ Θεὸς πάντα τὰ κτήνη τοῦ πατρὸς ὑμῶν, καὶ ἔδωκέ μοι αὐτά. Καὶ ἐγένετο ἡνίκα ἐνεκίσσων τὰ πρόβατα, ἐν γαστρὶ λαμβάνοντα, εἶδον αὐτὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου ἐν τῷ ὕπνῳ· καὶ ἰδοὺ οἱ τράγοι, καὶ οἱ κριοὶ ἀναβαίνοντες ἦσαν ἐπὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰς αἴγας, διάλευκοι καὶ ποικίλοι καὶ σποδοειδεῖς ῥαντοί. Καὶ εἶπέ μοι ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ καθ' ὕπνον· Ἰακώβ, Ἰακώβ. Ἐγὼ δὲ εἶπα· Τί ἔστι; Καὶ εἶπεν· Ἀνάβλεψον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, καὶ ἴδε τοὺς τράγους, καὶ τοὺς κριοὺς ἀναβαίνοντας ἐπὶ τὰ πρόβατα, καὶ τὰς αἴγας διαλεύκους καὶ ποικίλους, καὶ σποδοειδεῖς ῥαντούς· ἑώρακα γὰρ ὅσα σοι Λάβαν ποιεῖ. Ἐγὼ εἶμι ὁ Θεὸς σου, ὁ ὀφθείς σοι ἐν τόπῳ Θεοῦ, οὗ ἠλειψάς μοι ἐκεῖ στήλην, καὶ ἠῤῥξω μοι ἐκεῖ εὐχήν. Νῦν οὖν ἀνάστηθι, καὶ ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς ταύτης, καὶ ἄπελθε εἰς τὴν γῆν τῆς γενέσεώς σου, καὶ ἔσομαι μετὰ σοῦ. Καὶ ἀποκριθεῖσαι Ῥαχήλ, καὶ Λεία, εἶπον αὐτῷ· Μὴ ἔστιν ἡμῖν ἔτι μερίς, ἢ κληρονομία ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς ἡμῶν; οὐχ ὡς ἀλλότριαι λελογίσμεθα αὐτῷ; πέπρακε γὰρ ἡμᾶς, καὶ καταβρώσει κατέφαγε τὸ ἀργύριον ἡμῶν· πάντα τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν δόξαν, ἦν ἀφείλετο ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ἡμῖν ἔσται, καὶ τοῖς τέκνοις ἡμῶν. Νῦν οὖν, ὅσα σοι εἴρηκεν ὁ Θεὸς σου, ποίει.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς ρια΄.

Ἐλεήμων, καὶ οἰκτίρμων, καὶ δίκαιος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΚΑ΄, 321).

Υἱέ, ποιεῖν δίκαια καὶ ἀληθεύειν, ἀρεστὰ παρὰ Θεῷ μᾶλλον, ἢ θυσῶν αἷμα. Μεγαλόφρων ἐν ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία· λογισμοὶ συντέμνοντος, πλὴν εἰς περισσειαν, καὶ πᾶς μὴ ἐπισπουδάζων, πλὴν εἰς ὑστέρημα. Ὁ ἐνεργῶν θησαυρίσματα γλώσση ψευδεῖ, μάταια διώκει, καὶ ἔρχεται ἐπὶ παγίδας θανάτου. Ὁλεθρὸς ἀσεβέσιν ἐπιξενωθήσεται· οὐ γὰρ βούλονται πράσσειν τὰ δίκαια. Πρὸς τοὺς σκολιούς, σκολιάς ὁδοὺς ἀποστέλλει ὁ Θεός· ἀγνὰ γὰρ καὶ ὀρθὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Κρεῖσσον οἰκεῖν ἐπὶ γωνίας ὑπαίθρου, ἢ ἐν κεκονιαμένοις μετὰ ἀδικίας, καὶ ἐν οἴκῳ κοινῷ. Ψυχὴ ἀσεβοῦς οὐκ ἐλεηθήσεται ὑπ' οὐδενός.

τῶν ἀνθρώπων. Ζημιούμενου ἀκολάστου, πανουργότερος γίνεται ὁ ἄκακος· συνιών δὲ σοφός, δέξεται γνῶσιν. Συνιῖ δίκαιος ψυχὰς ἀσεβῶν, καὶ φαυλίζει ἀσεβεῖς ἐν κακοῖς. Ὅς φράσσει τὰ ὦτα αὐτοῦ τοῦ μὴ ἐπακοῦσαι ἀσθενοῦς, καὶ αὐτὸς ἐπικαλέσεται, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐπακούων. Δόσις λάθριος, ἀνατρέπει ὀργάς· δῶρων δὲ ὁ φειδόμενος, θυμὸν ἐγείρει ἰσχυρόν. Εὐφροσύνη δικαίων ποιεῖν κρῖμα· ὅσιος δὲ ἀκάθαρτος παρὰ κακούργοις. Ἄνῆρ πλανώμενος ἐξ ὁδοῦ δικαιοσύνης, ἐν συναγωγῇ γιγάντων ἀναπαύσεται. Ἄνῆρ ἐνδεῆς ἀγαπᾷ εὐφροσύνην, φιλῶν οἶνον, καὶ ἔλαιον, οὐ πλουτήσκει περικάθαρμα δὲ δικαίου ἄνομος, καὶ ἀντὶ εὐθέων, παράνομος. Κρεῖσσον οἰκεῖν ἐν γῆ ἐρήμῳ, ἢ μετὰ γυναικὸς μαχίμου, καὶ γλωσσώδους, καὶ ὀργίλου. Θησαυρὸς ἐπιθυμητὸς ἀναπαύσεται ἐπὶ στόματος σοφοῦ· ἄφρονες δὲ ἄνδρες καταπίονται αὐτόν. Ὅδος δικαιοσύνης καὶ ἐλεημοσύνης εὐρήσει ζωὴν καὶ δόξαν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος α΄.

Πορφύραν αὐτοκρατορίας θεότευκτον, καὶ βύσσον ἀφθαρσίας, ἐστολισμένη ψυχὴ μου, τὴν οἰκείαν ἀξίαν καθύβρισας· πλοῦτον καὶ τρυφήν ἐπὶ ἁμαρτία ποιησαμένη, καὶ κατεπαιρομένη, τῶν ὁμοφύλων, ὡς ὁ τὸν πτωχὸν Λάζαρον, παριδῶν Πλούσιος. Ἄλλ' ἵνα μὴ σὺν ἐκείνῳ κολασθῆς, πτώχευσον τῷ πνεύματι, καὶ τῷ διὰ σὲ πτωχέυσαντι Κυρίῳ κράξον· Ὁ πορφύραν ὕβρεως πρὸ Σταυροῦ φορέσας, καὶ γυμνὸς ἐν Σταυρῷ παγεῖς δι' ἐμέ, τῷ τῆς σῆς Βασιλείας ἐνδύματι, ἐξ αἰσχύνης αἰωνίου Χριστὲ ῥῦσαί με. (δίς)

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

ὦ τῆς καλῆς ὑμῶν, πραγματείας Ἄγιοι! ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καὶ οὐρανούς ἐκκληρονομήσατε, καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνίως ἀγάλλεσθε· ὄντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα! φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἀφθαρτὰ ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως, Τριάδα ὁμοούσιον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ρομφαία διῆλθεν ὦ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἔβλεψε, Χριστὸν κρεμάμενον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεῶν μοι προέφησεν· ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ συνδόξασον Ἀθάνατε, τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

ΤΗΙ ΤΕΤΑΡΤΗΙ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα μετὰ τοῦ Σταυροθεοτοκίου, τὰ τοῦ τυχόντος Ἦχου.

Μετὰ δὲ τὴν β΄ Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος β΄. Τὸν λίθον τοῦ μνήματος.

Ὡς λίθῳ βαρούμενος, ταῖς πολλαῖς ἁμαρτίαις, ἐν τάφῳ κατάκειμαι, ἀμελείας Οἰκτίρμον· ἐξ οὗ με ἀνάγαγε, εὐσπλαγχνε Κύριε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Τῷ τιμίῳ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, φυλαττόμενοι Δέσποινα ἀγνή Θεοτόκε, πᾶσαν προσβολὴν τοῦ πολεμήτορος, ἅπαντες ῥαδίως ἐκτρεπόμεθα· διό σε κατὰ χρέος δοξάζομεν, ὡς Μητέρα τοῦ φωτός, καὶ μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν γ΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Σήμερον Λάζαρος, θανῶν ἐνθάπτεται, καὶ θρῆνον ἄδουσιν, αἱ τούτου σύγγονοι· ὡς δὲ προγνώστης καὶ Θεός, τὸ πάθος προηγόρευσας· Λάζαρος κεκοίμηται, τοῖς Μαθηταῖς προφθεγγόμενος· ἀλλὰ νῦν ἀπέρχομαι, ἀναστῆσαι ὃν ἔπλασα. Διό σοι πάντες βοῶμεν· Δόξα τῷ κράτει τῆς ἰσχύος σου.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἡ ἀπειρογάμος, ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, Χριστὲ ὀρώσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνολογοῦσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμνῶ σου τὴν θείαν συγκατάβασιν.

Ὁ Ν΄, ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογοῦμεν καὶ τὴν γ΄ Ὠιδὴν.

Τριώδιον. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠιδὴ γ΄. Ἦχος β΄. Στειρωθέντα.

Τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, δυναμώσας μου τὸν νοῦν, ἐξασθενοῦντα, προσβολαῖς πονηραῖς, πρὸς τὸ θέλημα τὸ σόν, ἴθυνον Κύριε.

Ῥαθυμίας νυσταγμῶ, ἐπὶ κλίνης ἡδονῶν, καθεύδοντά με, διανάστησον Χριστέ, καὶ τῶν σῶν προσκυνητῆν, Παθῶν ἀνάδειξον.

Λαμπρυνθέντες τὰς ψυχάς, τῇ νηστεία καθαροί, προσυπαντῆσαι, ἐπειχθῶμεν Χριστῷ, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπιδημοῦντι σαρκί.

Θεοτοκίον.

Μὴ φλεχθεῖσα τῷ πυρί, τῆς Θεότητος Ἀγνή, κατάφλεξόν μου, τὰς ὑλώδεις ὀρμάς, τῶν παθῶν ὅπως πιστῶς, ἀεὶ δοξάζω σε.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος γ΄. Στεῖρα ψυχῆ.

Τὴν σήμερον ὁ Λάζαρος, θανῶν οὐκ ἔλαθε, τὸ παντέφορον ὄμμα Ἰησοῦ· διὸ ἐκφράζει τοῦτο τοῖς Μαθηταῖς βοῶν· Ὅτι Λάζαρος ὁ φίλος κεκοίμηται, ἀναστῆσαι ἤκω αὐτόν.

Πρὸς Ἰουδαίαν Κύριε, πάλιν ἀπαίρειν εἰπὼν, τοὺς Μαθητὰς ἐφόβησας· ἀλλ' εὐθαρσῶς ὁ Θωμᾶς ἐκβοᾷ· Ζωὴ ἐστὶν ἄγωμεν· καὶ γὰρ ἂν θνηξώμεθα, αὐθις ἀναζήσωμεν.

Δόξα

Τριάς ἡ ὁμοούσιος, ὁ παντοκράτωρ Πατήρ, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος, σὺν τῷ συνθρόνῳ θεῖῳ Πνεύματι, ἡ μία προσκύνησις, Θεότης ἡ ἄκτιστος· σὲ ὑμνοῦμεν πάντες βροτοί.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενομήτορ ἄχραντε, ἡ ῥίζα τοῦ Ἰεσσαί, ἐξ ἧς Χριστὸς ἀνέτειλε, τὸ ζωηφόρον ἄνθος τῶν γηγενῶν· δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, φθορᾶς καὶ θνητότητας. Σὲ ὑμνοῦμεν πάντες Ἄγνη.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Χαίρε Σιών· νῦν ἔρχεται, ὁ Βασιλεὺς σουπραῦς, ὡς ὁ Προφήτης κέκραγε, καὶ ἄγει πῶλος τοῦτον σωματικῶς, τὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, τὸ πᾶν περιέχοντα. Ἄισωμεν τῷ κράτει αὐτοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

» Στεῖρα ψυχὴ καὶ ἄγονε, κτῆσαι καρπὸν εὐκλεῆ, » εὐφραινόμενη βόησον· Ἔστερεώθην διὰ σοῦ ὁ » Θεός· οὐκ ἔστιν ἅγιος, οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου » Κύριε.

Ωιδὴ η΄. Τὸν ἐν τῇ βάρῳ Μωσῆ.

Τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, τὸν βαρῦτατον λίθον, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας, ἀποκύλισον Χριστέ, καὶ ἔγειρόν με τάφου, τοῦ τῆς ἀναισθησίας, εἰς αἴνεσίν σου Λόγε.

Θάνατον φίλου τοῦ σου, προεδήλωσας φίλοις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ὁ προγνώστης καὶ Θεός, ὃν ἔμελλες ἐγείρειν, ἐκ τάφου τεταρταῖον, πρὸς σὴν δοξολογίαν.

Πρὸς Ἰουδαίαν Χριστέ, πάλιν ἔρχη ζητοῦσαν, τῆς ζωῆς σε τὸ ξύλον, διὰ ξύλου ἀνελεῖν, ποθῶν ἀθανατίσαι, τοὺς τεθανατωμένους, τῇ διὰ ξύλου βρώσει.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ Παρθένε ἄγνη, ἐθεωρήθησαν πᾶσαι, τοῦ Θεοῦ αἱ πορεῖαι, τοῦ φυλάξαντος τὴν σὴν, ἀγνεῖαν μετὰ τόκον, ἐσφραγισμένην σαφῶς, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρός.

Λάζαρος σήμερον θανών, ἐκκομίζεται φίλος Χριστοῦ, καὶ θρηνωδοῦσιν αἱ περὶ τὴν Μάρθαν, τὴν ἀδελφικὴν συμφορὰν· ὁ δὲ Χριστὸς ἐν χαρᾷ, μεταβαίνει πρὸς αὐτόν, τοῦ δεῖξαι τοῖς λαοῖς, ὅτι ἐστὶν αὐτός, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων.

Ὡς ἐξ ὄρους Ἐλαιῶν, ἀπὸ ὕψους ἐλεημοσυνῶν, ἀρετῶν κλάδους οἱ λαοὶ τεμόντες, δεῦτε ἐτοιμάσωμεν, τὴν πρὸς ἡμᾶς νοητῶς, παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, ὑμνοῦντες εὐλογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἡ τρισυπόστατος Μονάς, ὁ Πατήρ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, μία Θεότης, μία Βασιλεία, σὲ αἰνεῖ τὸ ἄδυτον φῶς, Ἀγγέλων αἰ στρατιαί· καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, ὑμνοῦμεν εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἴδου πᾶσαι αἰ γενεαί, μακαρίζομέν σε Ἄχραντε, τὰ μεγαλεῖα τὰ σὰ καθορῶντες, σὺ γὰρ τίκεις ὑπερφυῶς, τὸν τοῦ παντός ποιητήν, Θεὸν ὄντα καὶ βροτόν. Διό σε εὐλογοῦμεν καὶ ὑπερυψοῦμεν, Ἄγνη εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Μετὰ τῶν Παίδων καὶ ἡμεῖς, ὑπαντήσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἀντὶ βαΐων, προσάγοντες ἐλεημοσύνην, ἐν καρδίας προσευχῇ, μετὰ κλάδων, Ὡσαννά, βοῶντες, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς, γεννηθέντα πρὸ » αἰῶνων Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς Θεοτόκου, » σάρκα ἐνδυσάμενον, ὡς τέλειον ἄνθρωπον, καὶ » Θεὸν ἀληθινόν, ὑμνοῦμεν εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερ » υψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Τῶν γηγενῶν, τίς ἤκουσε.

Ὁ Δανιήλ, νηστεία πεφραγμένος, ἔφραξε στόματα θηρῶν. Τοῦτον ζηλοῦσα ψυχὴ μου, τὸν ὠρούμενον, καθάπερ λέοντα ὄφιν, καὶ ἐκζητοῦντα, κατάβρωμα ποιῆσαι πᾶσαν ψυχὴν, τῇ τοῦ Σταυροῦ συμμαχία ἀποδίωξον.

Λόγε Θεοῦ, τὴν τεθνατωμένην, ταῖς ἁμαρτίαις ψυχὴν μου, καὶ καθειρωμένην τάφῳ τῆς παραβάσεως, ζωοπαρόχῳ σου λόγῳ ἐξαναστήσας, προσφέρειν σοι βαῖα τῶν ἀρετῶν, τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου καταξίωσον.

Ὁ οὐρανόν, ὡς θρόνον κεκτημένος, καὶ ὑποπόδιον τὴν γῆν, ὁ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς Λόγος, πάλῳ ὀχούμενος, ἐπὶ τὴν Πόλιν εἰσέρχεται τὴν ἁγίαν, ἐκ στόματος νηπίων αἶνον τερπνόν, ὡς Βασιλεὺς τῶν ἀπάντων καταρτίσασθαι.

Θεοτοκίον.

Ἐν γυναιξί, σὺ μόνη ὠραιώθης, ᾧ ὑπερθαύμαστε Ἄγνη, τὸν ὠραιότατον Λόγον ἀποκυήσασα, τὸν ὑπὲρ πάντα φανέντα βροτούς ὠραῖον· αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει, τὸ εἰδεχθὲς καθωραῖσαι, Παρθένε τῆς καρδίας μου.

Ἄλλος. Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει.

Ἐπιτάφια δάκρυα ραίνουσιν, αἰ Λαζάρου Ἀδελφαί, καθορῶσαι τὸν σύγγονον σήμερον, ὑπὸ λίθον τὸν πικρόν· ὁ Χριστὸς δέ μου πόρρω, τοῦτο δηλῶν ἔλεγες, τοῖς Ἀποστόλοις σου· Χαίρω δι' ὑμᾶς· οὐ παρῆς τῇ σαρκί γὰρ ἐκεῖ.

Πάλιν ἤκει πρὸς σὲ τὴν φονεύτριαν, Ἰουδαίαν ὁ Χριστὸς, τὸ σωτήριον πάθος γλιχόμενος, ἐκπληρῶσαι ὡς Θεός, ὃν ἐζήτεις λιθάσαι· ἰδοὺ σοι αὐτόκλητος, θέλων προσίεται, τῆς μαιφονίας σου, εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Δόξα

Ἡ Θεότης Μονάς, καὶ Τριάς ἐστὶ παραδόξου ὦ στροφῆς! ἐνουμένη τῇ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς· μὴ τμωμένη γὰρ τμᾶται· ἐν οὐσα τρισσεύεται· αὕτη Πατὴρ ἐστίν, Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἡ φρουροῦσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε, καὶ μητέρα πλήν ἀνδρός; Μαριὰμ ἐκτελεῖς τὸ τεράστιον. Ἀλλὰ φράζε μοι τό, Πῶς; Μὴ ἐρεῦνα τὰ βάθη, τῆς θεοτοκίας μου· τοῦτο πανάληθες, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νοῦν ἢ κατάληψις.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῶν φοινίκων βαῖα συμπλέξαντες, νοητῶς καὶ αισθητῶς, ὑπαντήν τῷ Δεσπότη ποιήσωμεν, ἐρχομένῳ πρὸς ἡμᾶς· καὶ γὰρ εὐλογημένος, αὐτὸς ὁ ἐρχόμενος, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου καὶ Πατρὸς, ὡς Υἱὸς ἀληθῆς.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατεῖδέ σε, ἐν τῇ Βάτῳ Μω » ὑσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, συλλα » βοῦσαν ἐν γαστρί· Δανιήλ δέ σε εἶδεν, ὄρος ἀλατό » μητον. Ῥάβδον βλαστήσασαν, Ἡσαΐας κέκραγε, » τὴν ἐκ ῥίζης Δαυΐδ.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος α΄.

Ὁ Ἰσραὴλ πορφύραν καὶ βύσσον ἐνεδέδυτο, στολαῖς ἱεραῖς καὶ βασιλείοις λάμπων· νόμον δὲ καὶ Προφήτας πλουτῶν, νομίμοις λατρείαις ἐνευφραίνετο· ἀλλὰ σε πτωχεύσαντα, σταυρώσας ἔξω πυλῶν Εὐεργέτα, καὶ ζῶντα μετὰ σταυρὸν ἀθετῶν, τὸν ἐν κόλποις Θεοῦ Πατρὸς αἰεὶ ὄντα, διψεῖ σταγόνα χάριτος· ὡς Πλούσιος ἄσπλαγχνος Λαζάρῳ πένητι, ὁ πορφύρας καὶ βύσσου, ἄσβεστον πῦρ ἀνθυποδύς· καὶ βλέπων ὀδυνᾶται τὸν πρὶν ψυχίων ἀληθείας, ἐνδεῆ λαὸν τῶν ἐθνῶν· νῦν ἐν κόλποις πίστεως, Ἀβραὰμ θαλπόμενον, τὴν τοῦ Αἵματός σου πορφυρίδα, σὺν τῇ βύσσῳ τοῦ βαπτίσματος φοροῦντα, καὶ συνευθυνούμενον, καὶ ἐντρυφῶντα χαρίσμασι, καὶ λέγοντα· Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι. (δίς)

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἑμεῖς πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψις οὐ στενοχωρία, οὐ λιμὸς οὐ διωγμός, οὐδὲ μάστιγες, οὐ θυμὸς θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηνται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις, ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες· ὅθεν καὶ ἐπαξίως τῶν πόνων ὑμῶν, μισθὸν ἐκομίσασθε· Οὐρανῶν Βασιλείας, κληρονόμοι γεγονάτε· ἀπαύστως πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ὁρώσα κρεμάμενον Χριστέ, ἡ ἀγνώως κηήσασα, σὲ τὸν κρεμάσαντα ὕδασι, τὴν γῆν φιλάνθρωπε, ἀνεβόα· Οἶμοι! τί τὸ ξένον θέαμα; ποῦ ἔδου σου τὸ

κάλλος γλυκύτατε, Υἱὲ τὸ ἄπειρον; Μεγαλύνω σου τὸ ἔλεος, ὅτι πάσχεις, ἐκὼν ὑπὲρ ἅπαντας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας. ᾠχος πλ. α΄.

Τὰ ἐλέη σου Κύριε ποίησον μεθ' ἡμῶν, καὶ μὴ παραδώῃς ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἅγιε Δέσποτα παντοκράτορ, σοῦ δεόμεθα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. ᾠχος δ΄. Ψαλμὸς ριβ΄.

Αἰνεῖτε, παῖδες, Κύριον, αἰνεῖτε τὸ Ὄνομα Κυρίου.

Στίχ. Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΝΗ΄, 111).

Οὕτω λέγει Κύριος· Αναβόησον ἐν ἰσχύϊ, καὶ μὴ φείσῃ· ὡς σάλπιγγι ὑψωσον τὴν φωνὴν σου, καὶ ἀνάγγειλον τῷ λαῷ μου τὰ ἁμαρτήματα αὐτῶν, καὶ τῷ οἴκῳ Ἰακώβ, τὰς ἀνομίας αὐτῶν. Ἐμὲ ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ζητοῦσι, καὶ γινῶναί μου τὰς ὁδοὺς ἐπιθυμοῦσιν, ὡς λαὸς δικαιοσύνην πεποιθώς, καὶ κρίσιν Θεοῦ αὐτοῦ μὴ ἐγκαταλελοιπώς· αἰτοῦσί με νῦν κρίσιν δικαίαν, καὶ ἐγγίζουσιν Θεῷ ἐπιθυμοῦσι, λέγοντες· τί ὅτι ἐνηστεύσαμεν, καὶ οὐκ εἶδες; ἐταπεινώσαμεν τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔγνωσ; Ἐν γὰρ ταῖς ἡμέραις τῶν νηστειῶν ὑμῶν εὐρίσκετε τὰ θελήματα ὑμῶν, καὶ πάντα τοὺς ὑποχειρίους ὑμῶν ὑπονύσσετε· εἰ εἰς κρίσεις καὶ μάχας νηστεύετε, καὶ τύπτετε πυγμαῖς ταπεινόν, ἵνα τί μοι νηστεύετε ὡς σήμερον, ἀκουσθῆναι ἐν κραυγῇ τὴν φωνὴν ὑμῶν; οὐ ταύτην τὴν νηστείαν ἐγὼ ἐξελεξάμην, καὶ ἡμέραν ταπεινοῦν ἄνθρωπον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· οὐδ' ἂν κάμψης ὡς κρίκον τὸν τράχηλόν σου, καὶ σάκκον καὶ σποδὸν ὑποστρώσης, οὐδὲ οὕτω καλέσετε νηστείαν δεκτὴν. Οὐχὶ τοιαύτην νηστείαν ἐξελεξάμην, λέγει Κύριος· ἀλλὰ λύε πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, διάλυε στραγγαλιὰς βιαίων συναλλαγμάτων, ἀπόστειλε τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, καὶ πᾶσάν σου συγγραφὴν ἀδικῶν διάσπα· διάθρυπτε πεινῶντι τὸν ἄρτον σου, καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἰσάγαγε εἰς τὸν οἶκόν σου· ἐὰν ἴδῃς γυμνὸν περίβαλε, καὶ ἀπὸ τῶν οἰκείων τοῦ σπέρματός σου οὐχ ὑπερόψει. Τότε ῥαγήσεται πρῶτον τὸ φῶς σου, καὶ τὰ ἰάματά σου, ταχὺ ἀνατελεῖ, καὶ προπορεύσεται ἔμπροσθέν σου ἡ δικαιοσύνη σου, καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ περιστελεῖ σε· τότε βοήση, καὶ ὁ Θεὸς εἰσακούσεταιί σου· ἔτι λαλοῦντός σου, ἐρεῖ· Ἴδού πάρειμι· ἐὰν ἀφέλης ἀπὸ σοῦ σύνδεσμον, καὶ χειροτονίαν, καὶ ῥῆγμα γογγυσμοῦ, καὶ δῶς πεινῶντι τὸν ἄρτον ἐκ ψυχῆς σου, καὶ ψυχὴν τεταπεινωμένην ἐμπλήσης, τότε ἀνατελεῖ ἐν τῷ σκότει τὸ φῶς σου, καὶ τὸ σκότος σου ὡς μεσημβρία· καὶ ἔσται ὁ Θεός σου μετὰ σοῦ διαπαντός.

Προκείμενον. ᾠχος πλ. β΄. Ψαλμὸς ριγ΄.

Εὐλογημένοι ὑμεῖς τῷ Κυρίῳ, τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου.

ΤΗΙ ΤΕΤΑΡΤΗΙ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὰ, Πρὸς Κύριον, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ι´, καὶ ψάλλομεν ς´, τοῦ Τριωδίου τὰ ἐπόμενα, καὶ δ´, τοῦ Μηναίου.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. α´.

Πλούσιος ἐν πάθεσιν ὑπάρχων, τὴν ἀπατηλὴν τῆς ὑποκρίσεως περικείμεαι στολὴν, εὐφραϊνόμενος ἐν τοῖς κακοῖς τῆς ἀκρασίας, καὶ τὴν ἄμετρον ἀσπλαγχνίαν ἐπιδεικνυμαι, παρορῶν μου τὸν νοῦν, πρὸ τοῦ πυλῶνος βεβλημένον τῆς μετανοίας, λιμώττοντα παντὸς ἀγαθοῦ, καὶ νοσοῦντα τὴν ἀπροσεξίαν. Ἀλλὰ σὺ Κύριε, Λάζαρόν με ποίησον, πτωχὸν ἁμαρτημάτων, μήποτε δεηθεῖς, ἀποτύχω δακτύλου δροσίζοντος, ὀδυνωμένης μου τῆς γλώττης, ἐν ἀσβέστῳ φλογί· ἐν δὲ τοῖς τοῦ Πατριάρχου με κόλποις Ἀβραάμ, κατασκήνωσον ὡς φιλάνθρωπος. (δίς)

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀκορέστῳ διαθέσει ψυχῆς, Χριστὸν οὐκ ἀρνησάμενοι, ἅγιοι Μάρτυρες, οἵτινες διαφόρους αἰκισμούς, παθημάτων ὑπομείναντες, τῶν τυράννων τὰ θράση κατηδαφίσατε· ἀκλινῆ καὶ ἄτρωτον τὴν Πίστιν φυλάξαντες, εἰς οὐρανούς μετέστητε· ὅθεν καὶ παρρησίας τυχόντες πρὸς αὐτόν, αἰτήσατε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. α´. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Πέραν τοῦ Ἰορδάνου σαρκί, περιπολεύων Ἰησοῦ, τοῖς συνοῦσί σοι, ἐβόας· Ὁ φίλος ἤδη, Λάζαρος ἀποθανών, τῇ ταφῇ ἀρτίως παραδίδοται· διὸ χαίρω φίλοι μου, δι' ἡμᾶς ἵνα μάθητε, ὡς πάντα οἶδα, Θεὸς ὢν ἀδιάστατος, εἰ καὶ πέφυκα, τὸ ὀρώμενον ἄνθρωπος. Ἄγωμεν οὖν ζωώσοντας, αὐτὸν ὅπως θάνατος, αἰσθηται τούτου τὸ νῆκος, καὶ τὴν τελείαν κατάλυσιν, σαφῶς ἦν ποιήσω, παρεχόμενος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Μάρθαν καὶ τὴν Μαρίαν πιστοί, ἐκμιμησάμενοι πρὸς Κύριον πέμψωμεν, ἐνθέους, ὡς πρέσβεις πράξεις, ὅπως ἐλθὼν τὸν ἡμῶν, νοῦν ἐξαναστήση νεκρὸν κείμενον, δεινῶς ἐν τῷ μνήματι, ἀμελείας ἀναίσθητον, φόβου τοῦ θείου, μηδαμῶς αισθανόμενον, καὶ ἐνέργειαν, ζωτικὴν νῦν μὴ ἔχοντα, κρᾶζοντες· Ἴδε Κύριε, καὶ ὥσπερ τὸν φίλον σου, Λάζαρον πάλαι Οἰκτίρμον, ἐπιστασία ἐξήγειρας, φρικτῆ, οὕτω πάντας, ζωοποίησον παρέχων, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β´. Κύριε ἐπὶ τὸν τάφον.

Δισημερεῦει Λάζαρος ἐν τῷ τάφῳ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος βλέπει θανέντας· ἐκεῖ τεθέαται δείματα ξένα, πληθὺν ἀναρίθμητον, Ἄιδου κρατουμένην τοῖς δεσμοῖς· διὸ αἱ σύγγονοι θρηνοῦσι πικρῶς, προσβλέπουσαι τὸν τάφον

αὐτοῦ. Χριστὸς δὲ ἤκει ζωῶσαι τὸν φίλον τὸν ἑαυτοῦ, τοῦ μίαν παρὰ πάντων ἐπιτελεῖσθαι συμφωνίαν· Εὐλογημένος εἶ Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια δ'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ριδ'.

Εὐαρεστήσω ἐνώπιον Κυρίου, ἐν χώρᾳ ζώντων.

Στίχ. Ἠγάπησα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΜΓ', 2530, ΜΕ', 116).

Προσῆνεγκαν τῷ Ἰωσήφ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ τὰ δῶρα, ἃ εἶχον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν εἰς τὸν οἶκον· καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τὴν γῆν. Ἠρώτησε δὲ αὐτούς· Πῶς ἔχετε; καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὑγιαίνει ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ πρεσβύτερος, ὃν εἶπατε ἔτι ζῆν; Οἱ δὲ εἶπον· Ὑγιαίνει ὁ παῖς σου ὁ πατὴρ ἡμῶν, ἔτι ζῆ. Καὶ εἶπεν· Εὐλογητὸς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τῷ Θεῷ· καὶ κύψαντες προσεκύνησαν αὐτῷ. Ἀναβλέψας δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς Ἰωσήφ, εἶδε Βενιαμὴν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν ὁμομήτριον, καὶ εἶπεν· Οὗτός ἐστιν ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν ὁ νεώτερος, ὃν εἶπατε πρὸς με ἀγαγεῖν; καὶ εἶπεν· Ὁ Θεὸς ἐλεῆσαι σε τέκνον· Ἐταράχθη δὲ Ἰωσήφ· συνεστρέφετο γὰρ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, καὶ ἐζήτηε κλαῦσαι· εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ ταμεῖον, ἔκλαυσεν ἐκεῖ· καὶ νιψάμενος τὸ πρόσωπον, ἐξελθὼν ἐνεκρατεύσατο. Καὶ οὐκ ἠδύνατο Ἰωσήφ ἀνέχεσθαι πάντων τῶν παρεστηκότων αὐτῷ, ἀλλ' εἶπεν· Ἐξαποστείλατε πάντας ἀπ' ἐμοῦ· καὶ οὐ παρειστήκει οὐδεὶς τῷ Ἰωσήφ, ἠνίκα ἀνεγνωρίζετο τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ· καὶ ἀφήκε φωνὴν μετὰ κλαυθμοῦ. Ἦκουσαν δὲ πάντες οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ ἀκουστὸν ἐγένετο εἰς τὸν οἶκον Φαραώ. Εἶπε δὲ Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ· Ἐγὼ εἰμι Ἰωσήφ· ἔτι ὁ πατὴρ μου ζῆ; Καὶ οὐκ ἠδύνατο οἱ ἀδελφοὶ ἀποκριθῆναι αὐτῷ· ἐταράχθησαν γάρ. Εἶπε δὲ Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ· Ἐγγίσατε πρὸς με· καὶ ἤγγισαν. Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι Ἰωσήφ ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν, ὃν ἀπέδοσθε εἰς Αἴγυπτον· νῦν οὖν μὴ λυπεῖσθε, μηδὲ σκληρὸν ὑμῖν φανείτω, ὅτι ἀπέδοσθέ με ᾧδε· εἰς γὰρ ζωὴν ἀπέστειλέ με ὁ Θεὸς ἔμπροσθεν ὑμῶν. Τοῦτο γὰρ δευτέρον ἔτος λιμὸς ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἔτι λοιπὰ πέντε ἔτη, ἐν οἷς οὐκ ἔστιν ἀροτρίασις, οὐδὲ ἀμητός. Ἀπέστειλε γὰρ με ὁ Θεὸς ἔμπροσθεν ὑμῶν, ὑπολείπεσθαι ὑμῖν κατάλειμμα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐκθρέψαι ὑμῶν κατάλειψιν μεγάλην. Νῦν οὖν οὐχ ὑμεῖς με ἀπεστάλκατε ᾧδε, ἀλλὰ ὁ Θεός· καὶ ἐποίησέ με, ὡς πατέρα Φαραώ, καὶ Κύριον παντὸς τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ ἄρχοντα πάσης γῆς Αἰγύπτου. Σπεύσαντες οὖν, ἀνάβητε πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ εἶπατε αὐτῷ· Τάδε λέγει ὁ υἱὸς σου Ἰωσήφ. Ἐποίησέ με ὁ Θεὸς κύριον πάσης γῆς Αἰγύπτου· κατάβηθι οὖν πρὸς με, καὶ μὴ μείνης· καὶ κατοικήσεις ἐν γῆ Γεσὲμ Ἀραβίας, καὶ ἔσῃ ἐγγὺς μου σύ, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ οἱ υἱοὶ τῶν υἱῶν σου, τὰ πρόβατά σου, καὶ οἱ βόες σου, καὶ ὅσα σοί ἐστι· καὶ ἐκθρέψω σε ἐκεῖ· ἔτι γὰρ πέντε ἔτη λιμὸς ἔσται ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ ἐκτριβῆς σύ, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντά σου. Ἴδου οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν βλέπουσι,

καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ Βενιαμὶν τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅτι τὸ στόμα μου τὸ λαλοῦν πρὸς ὑμᾶς. Ἀπαγγείλατε οὖν τῷ πατρὶ μου πᾶσαν τὴν δόξαν μου τὴν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὅσα ἴδετε· καὶ ταχύναντες, καταγάγετε τὸν πατέρα μου ᾧδε. Καὶ ἐπιπεσὼν ἐπὶ τὸν τράχηλον Βενιαμὶν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῷ· καὶ Βενιαμὶν ἔκλαυσεν ἐπὶ τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ. Καὶ καταφιλήσας πάντας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτοῖς· καὶ μετὰ ταῦτα, ἐλάλησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ πρὸς αὐτόν. Καὶ διεβόηθη ἡ φωνὴ εἰς τὰ ὦτα Φαραῶ, λέγοντες· Ἦκασιν οἱ ἀδελφοὶ Ἰωσήφ. Ἐχάρη δὲ Φαραῶ, καὶ πᾶσα ἡ θεραπεία αὐτοῦ.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς ριε'.

Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω, ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα· ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΚΑ', 23 ΚΒ', 4).

Ὅς φυλάσσει τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ τὴν γλῶσσαν, διατηρεῖ ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Θρασὺς καὶ αὐθάδης καὶ ἀλαζών, λοιμὸς καλεῖται· ὃς δὲ μνησικακεῖ, παράνομος. Ἐπιθυμίαι ὀκνηρὸν ἀποκτείνουσιν· οὐ γὰρ προαιροῦνται αἱ χεῖρες αὐτοῦ ποιεῖν τι. Ἀσεβὴς ἐπιθυμεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπιθυμίας κακάς· ὁ δὲ δίκαιος ἐλεεῖ καὶ οἰκτεῖρει ἀφειδῶς. Θυσίαι ἀσεβῶν, βδέλυγμα Κυρίῳ· καὶ γὰρ παρανόμως προσφέρουσιν αὐτάς. Μάρτυς ψευδὴς ἀπολεῖται· ἀνὴρ δὲ ὑπήκοος φυλασσόμενος λαλήσει. Ἀσεβὴς ἀνὴρ ἀναιδῶς ὑφίσταται προσώπῳ· ὁ δὲ εὐθύς, αὐτὸς συνιεῖ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ. Οὐκ ἔστι σοφία, οὐκ ἔστι ἀνδρεία, οὐκ ἔστι βουλή κατέναντι Κυρίου, πρὸς τὸν ἀσεβῆ. Ἴππος ἐτοιμάζεται εἰς ἡμέραν πολέμου· παρὰ δὲ Κυρίου ἡ βοήθεια. Αἰρετώτερον ὄνομα καλόν, ἢ πλοῦτος πολὺς· ὑπὲρ δὲ χρυσίον καὶ ἀργύριον χάρις ἀγαθή. Πλούσιος καὶ πτωχὸς συνήντησαν ἀλλήλοις· ἀμφοτέρους δὲ ὁ Κύριος ἐποίησε. Πανοῦργος ἰδὼν πονηρὸν τιμωρούμενον κραταιῶς, αὐτὸς παιδεύεται· οἱ δὲ ἄφρονες παρελθόντες ἐζημιώθησαν. Γενεὰ σοφίας φόβος Κυρίου, καὶ πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ ζωή.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία

τῆς Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων.

ΤΗΙ ΠΕΜΠΤΗΙ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀποστολικά καὶ Θεοτοκίον, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον.

Μετὰ δὲ τὴν β' Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον λόγον.

Θεωρίαν καὶ προᾶξιν, ὡσπερ συζεύξαντες, πρὸς Χριστὸν ἰκεσίαν, ἐκπέμψαι σπεύσωμεν· τὸν τεθαμμένον ἡμῶν νοῦν, ὡς ἄλλον Λάζαρον νεκρὸν, ὅπως ζώωση τῇ αὐτοῦ, ἐπιστάσια τῇ φρικτῇ, βαῖα δικαιοσύνης, αὐτῶ προσφέρειν καὶ κράζειν· Εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, τὰ πολυώδυνα, καὶ σαρκός μου τὰς νόσους, ἐν τάχει ἴασαι· τὰς τοῦ νοός μου ἐκτροπὰς, στήσον Πανάμωμε, καὶ ἐν γαλήνῃ λογισμοῦ, εὐχὰς προσφέρειν καθαρὰς, τῷ Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων, ἀξίωσον Θεοτόκε, καὶ ἐξαιτεῖσθαι πταισμάτων ἄφεςιν.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. β'. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Δισημερεῦει σήμερον, θανῶν ὁ Λάζαρος, καὶ ἐπὶ τούτῳ χέουσι λύπης τὰ δάκρυα, αἱ σύγγονοι Μαρία σὺν τῇ Μάρθᾳ, τὸν λίθον τοῦ μνήματος προσβλέπουσαι· ἐφίσταται ὁ Κτίστης, σὺν τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς, τὸν θάνατον σκυλεῦσαι, δωρούμενος τὴν ζωὴν. Διὸ βοήσωμεν αὐτῷ· Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός. Ἐλπίς τοῦ κόσμου.

Ἁγία Δέσποινα, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, ὡς τῶν ἀπάντων Ποιητὴν, ἀπορρήτως τεκοῦσα, ἰκέτευε σὺν Ἀποστόλοις, ἱεροῖς ἐκάστοτε τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, παθῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καὶ ἄφεςιν ἡμῖν, δοῦναι ἀνομημάτων.

Ὁ Ν', ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ ἐπόμενα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογοῦμεν καὶ τὴν δ' Ὀιδίην.

Τριώδιον. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὀιδὴ δ'. Ἦχος πλ. α'. Τὴν θεῖαν ἐννοήσας.

Ἀκτίσι τῆς ἡμῶν παρακλήσεως, κατωκισμένους ἐν φρουρᾷ, ἁμαρτημάτων φωτίσατε, τοὺς εὐσεβῶς φωτοφόροι, ἡμᾶς ἀνευφημοῦντας Ἀπόστολοι.

Ἀγάπην συμπαθεία συζεύξαντες, πρὸς ἰκεσίαν τῷ Χριστῷ, πιστοὶ ἐκπέμψαι σπουδάσωμεν, ὅπως ἡμᾶς ἀναστήση, ἐκ τάφου τῶν κρυφίων παθῶν ἡμῶν.

Φιλίαν σαρκικὴν ἀφειδήσωμεν, οἱ νεκρωθέντες τῇ ψυχῇ, καὶ προσφιλεῖς χρηματίσωμεν, τῷ Λυτρωτῇ, ὅπως Ἄιδου, φρικτῆς ἡμᾶς λυτρώσῃται κρίσεως.

Προέφης τοῦ Λαζάρου τὴν κοίμησιν, ὃν μετ' ὀλίγον ἀνιστῶν, ἐκ θηλαζόντων τὴν αἴνεσιν, κλαδηφορούντων προσδέξῃ, τοῦ Πάθους σου Σωτὴρ μου τὰ σύμβολα.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ τὸ θεῖον ὕδωρ ἀνέβλυσεν, ἀθανασίας καὶ ζωῆς, Θεοκυῆτορ Πανάμωμε· οὗ οἱ γεύόμενοι δίψης, ἀγνή, θανατηφόρου ῥυσθήσονται.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Εἰρμός ἄλλος. Ἦχος πλ. β'. Ἀκήκοα Κύριε.

Ἐνθάπτεται Λάζαρος, καὶ ἐν τῷ τάφῳ αἱ περὶ Μάρθαν, νῦν πενθοῦσί τε καὶ κλαίουσιν, ἐπιστῆναι, σὲ τὸν Ζωοδότην γλιχόμεναι.

Ὁ θάνατος ἄρχεται, ἐκδειματοῦσθαι τὴν πρὸς αὐτόν σου, ἄφιξιν Χριστὲ αἰσθόμενος· ὡς ζωὴ γάρ, φρουρὸν αὐτὸν δείξεις τοῖς πέρασιν.

Δόξα

Μονὰς ἀπλῆ ἄκτιστε, ἀναρχε φύσις ἢ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον, πίστει προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ Θεοκυῆτορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας· ξένον θαῦμα! μείνασα Παρθένος θηλάζουσα.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Συνέλθετε ἤκετε, οἱ ἐν ἐρήμοις καὶ ἐν σπηλαίοις, ὑπαντῆσαι τὸν ἐρχόμενον, ἐπὶ πάλου, Κύριον τῆς δόξης ἐν ἄσμασιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀκήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν σου καὶ ἐφοβήθην, » κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐξέστην· δόξα τῇ δυ » νάμει σου Κύριε.

Ωιδὴ ἡ'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Λίθον τὸν βαρύν, ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας, διάραι
πρεσβεύσατε, τὸν Πανοικτίρμονα, λίθοι φανέντες, τοῦ ἀκρογωνιαίου,
λίθου θεηγόροι, Ἀπόστολοι Κυρίου.

Ἄγωμεν τοῖς σοῖς, προανεφώνεις φίλοις, ὁ φίλος μου Λάζαρος, ἤδη κεκοίμηται· τοῦτον ἐγείρων, ὀλέσω τοῦ θανάτου, τὴν ὀλεθροτόκον, κακίαν εἰς αἰῶνας.

Πρᾶοι τῇ ψυχῇ, καὶ ταπεινοὶ τῇ γνώμῃ, γενόμενοι
χάριτι, ὑποδεξώμεθα, πρᾶον τὸν πάντων, ἐρχόμε
νον Δεσπότην, τὴν ἀλαζονείαν, τοῦ πονηροῦ συντριψαί.

Θεοτοκίον.

Πύλην σε φωτός, πεφωτισμένην βλέπει, Προφήτης Πανάμωμε· τὸν Φωτοδότην γὰρ τίκτεϊς ἀφράστως, ἡμῖν ὁμοιωθέντα· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Οἱ ὄσιοί σου Παιῖδες.

Μαρία τε καὶ Μάρθα, νῦν θρηνωδοῦσιν ἐν τάφῳ κατακείμενον, βλέπουσαι τὸν Λάζαρον, καὶ πόνῳ ἀναβοῶσιν· Εἰ ἦν Χριστὸς ἐνταῦθα, ὁ σύγγονος ἡμῶν οὐκ ἂν τέθνηκεν.

Ὁ Ἄιδης προσδοκάσθω ὀλοθρευθῆναι· ἢ γὰρ ζωὴ ἐπελεύσεται, τὸν Λάζαρον ἐγείραι ἀναβοῶντα· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἀνάρχῳ καὶ γεννήσει τε, καὶ προόδῳ, Πατέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα, Υἱὸν δοξάζω τὸν γεννηθέντα, ὑμνῶ τὸ συνεκλάμπον, Πατρί τε καὶ Υἱῷ, Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅν ἔτεκες Παρθένε ἀνερμηνεύτως, διαπαντὸς ὡς Φιλάνθρωπον, μὴ διαλίπης ἐκδυσωποῦσα, ἵνα κινδύνων σῶση, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὰς ἀρετὰς ὡς κλάδους, καὶ ὡς βαΐα, πρὸς ὑπαντὴν ἐτοιμάσωμεν, τοῦ Βασιλέως πιστοὶ βοῶντες· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε τὸν Κύριον. Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ὅσιοί σου Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, τὰ Χερουβὶμ » ἐμιμήσαντο, τὸν τρισάγιον Ὑμνον ἀναβοῶντες· » Εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε τὸν Κύριον.

Ωιδὴ θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Τῆς φιλίας ῥῦσαί με, τοῦ δολίου, Δέσποτα Χριστέ, ὁ φίλους σου τοὺς σοφοὺς, δείξας Μαθητάς· μεθ' ὧν ἀφικόμενος, ἐξήγειρας, φίλον σου πιστόν, Σῶτερ τὸν Λάζαρον, εὐχαρίστως ἀνυμνοῦντά σε.

Συμπληρώσει Κύριε, τῆς Νηστείας, πλήρωσον ἡμῶν, καρδίας τε καὶ τὸν νοῦν, εὐσπλαγχνε χαρᾶς, ταῖς τῶν Ἀποστόλων σου, ἰκεσίαις, τῶν εἰλικρινῶς, ἀγαπησάντων σε, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὀδωδῶς τοῖς ἔλκεσι, τῆς κακίας, τάφον κατοικῶ, τῆς ῥαθυμίας Χριστέ· ὅθεν βοῶ· Ἀνάστησον σῶσόν με, ὅπως καγῶ, κλάδοις ἀρετῶν, καθυπαντήσω σοι, ἀνακράζων· Ὁσαννὰ τῷ Θεῷ.

Θεοτοκίον.

Ἐν δυσὶ θελήσει, καὶ οὐσίαις, τέτοκας ἡμῖν, Υἱὸν τὸν μονογενῆ, Κόρη τοῦ Πατρός, γενόμενον ἄνθρωπον, ἵνα ἡμᾶς, δείξη κοινωνούς, φύσεως Ἄχραντε, θειοτέρας ὁ ὑπέρθεος.

Ἄλλος. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Ἐν τάφῳ ὁ Λάζαρος, δισημερεῦει σήμερον, καὶ ἐπὶ τούτῳ, χέουσι τὰ δάκρυα, Μαρία τε καὶ Μάρθα, ὡς ἀδελφαὶ γνήσιαι. Χριστὸς δὲ ἔρχεται πρὸς αὐτόν, σὺν τοῖς θείοις Ἀποστόλοις, δείξαι μέγιστον τεράστιον.

Θάνατε πανόλεθρε, ἐκδέχου τὴν κατάλυσιν· οἱ πυλωροί σου, τὰ κλειῖθρα βλεπέτωσαν· καὶ γὰρ διὰ ῥήματος, συνθλάσει σου τὰς πύλας, Χριστὸς τὸν Λάζαρον ἀνιστῶν· Πίε πρῶτον τοῦτο Ἄϊδη, ὁ Προφήτης σοι βοᾷ σὺν ἡμῖν.

Δόξα

Μόνου Μονογεννήτορ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πατῆρ, καὶ μόνε μόνου, Φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἅγιον Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν· ὦ Τριάς Μονὰς ἀγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐκπλήττει με Πανάμωμε· πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τὸν ἄληπτον; εἶπε πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς Μήτηρ; Τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβῶν, τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θέλει γὰρ καὶ δύναται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ Κύριος ἔρχεται, καθίσαι ὥσπερ γέγραπται, ἐπὶ τοῦ πώλου· λαοὶ ἐτοιμάσθητε, προσδέξασθαι ἐν φόβῳ, τὸν πάντων Βασιλέα, μετὰ Βαΐων ὡς νικητὴν, τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Ἄϊδου, ἐξεγείραντα τὸν Λάζαρον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, » Μητρὸς ἀνάνδρου, ἄφθορος ἢ κύησις· Θεοῦ γὰρ » ἢ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διὸ σε πᾶσαι αἰ » γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγα » λύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν,

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε πρὸ τέλους πάντες ἀδελφοί, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, προσέλθωμεν τῷ εὐσπλάγχνῳ Θεῷ, τὰς βιωτικὰς περιστάσεις ἀπορρίψαντες, τῶν ψυχῶν τὴν φροντίδα ποιησώμεθα· τῶν βρωμάτων τὰς ἡδονάς, δι' ἐγκρατείας βδελυξάμενοι, τῆς ἐλεημοσύνης ἐπιμελησώμεθα· δι' αὐτῆς γὰρ ὡς γέγραπται, ἔλαθόν τινες ξενήσαντες Ἀγγέλους· θρέψωμεν διὰ τῶν πενήτων, τὸν θρέψαντα ἡμᾶς οἰκεῖα σαρκί· ἐνδύσωμεν ἑαυτοὺς, τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς ὡσπερ ἱμάτιον, ἵνα ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀχράντου Θεοτόκου, καὶ Παρθένου Μητρὸς, τῆς ἀφέσεως τυχόντες τῶν ἀμαρτιῶν, ἐν κατανύξει πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν· Κύριε ῥῦσαι ἡμᾶς, τῆς ἐξ εὐωνύμων ἀποφάσεως, καὶ ἀξίωσον ἡμᾶς, τῆς ἐκ δεξιῶν σου παραστάσεως, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος. (δίς)

Μαρτυρικόν.

Ἐν ταῖς βασάνοις ὄντες οἱ Ἅγιοι, ἀγαλλόμενοι ἀνεβόων· Συναλλάγματα ἡμῖν ἐστὶ ταῦτα πρὸς τὸν Δεσπότην· ἀντὶ τῶν ἐπανισταμένων μωλώπων τοῦ σώματος, φωτεινὸν ἔνδυμα, ἐν τῇ ἀναστάσει ἐπανθήσει ἡμῖν· ἀντὶ τῆς ἀτιμίας οἱ στέφανοι, ἀντὶ δεσποτηρίων ὁ Παράδεισος, καὶ ἀντὶ τῆς μετὰ τῶν κακούργων καταδίκης, ἢ μετὰ Ἀγγέλων διαγωγή· διὸ εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἡ Κεχαριτωμένη.

Ἡ προεκκλεγεγμένη ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς ἡμῶν, καὶ δώρησαι τὰ αἰτήματα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, λύτρωσιν παθῶν, καὶ τῶν ὀδυνῶν, διὰ τῶν Ἀποστόλων, πάντα δυναμένη, ὡς Μήτηρ Θεοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος α΄.

Τῆς φωνῆς τῶν οἰκετῶν σου, Κύριε, μὴ ἐπιλάθη· μνήσθητι ὅτι πάντοτε εἰς σέ, τὴν ἐλπίδα ἐθέμεθα, τὸν πάντα δυνάμενον, καὶ βοήθησον ἡμῖν δεόμεθα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς ριζ΄.

Αὕτη ἡ πύλη τοῦ Κυρίου· δίκαιοι εἰσελεύσονται ἐν αὐτῇ.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΞΕ΄, 816).

Οὕτω λέγει Κύριος· Ὅν τρόπον εὐρεθήσεται ἡ ῥώξ ἐν τῷ βότρυϊ, καὶ ἐροῦσι· Μὴ λυμήνη αὐτόν, ὅτι εὐλογία ἐστὶν ἐν αὐτῷ· οὕτω ποιήσω, ἕνεκεν τοῦ δουλεύοντός μοι· τούτου ἕνεκεν, οὐ μὴ ἀπολέσω πάντας· καὶ ἐξάξω τό

ἐξ Ἰακώβ σπέρμα, καὶ τὸ ἐξ Ἰούδα, καὶ κληρονομήσει τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου· καὶ κληρονομήσουσιν οἱ ἐκλεκτοί μου καὶ οἱ δούλοι μου, καὶ κατοικήσουσιν ἐκεῖ. Καὶ ἔσονται ἐν τῷ δρυμῷ ἐπαύλεις ποιμνίων, καὶ φάραγξ Ἀχώρ εἰς ἀνάπαυσιν βουκολίων τῷ λαῷ μου, οἱ ἐζήτησάν με. Ὑμεῖς δὲ οἱ ἐγκαταλιπόντες με, καὶ ἐπιλανθανόμενοι τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου, καὶ ἐτοιμάζοντες τῷ δαιμονίῳ τράπεζαν, καὶ πληροῦντες τῇ τύχῃ κέρασμα, ἐγὼ παραδώσω ὑμᾶς εἰς μάχαιραν· πάντες ἐν σφαγῇ πεσεῖσθε, ὅτι ἐκάλεσα ὑμᾶς, καὶ οὐχ ὑπηκούσατε· ἐλάλησα, καὶ παρηκούσατε, καὶ ἐποιήσατε τὸ πονηρὸν ἐναντίον μου, καὶ ἃ οὐκ ἐβουλόμην, ἐξελέξασθε. Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· Ἴδου οἱ δουλεύοντές μοι φάγονται, ὑμεῖς δὲ πεινάσετε· ἴδου οἱ δουλεύοντές μοι πίνονται, ὑμεῖς δὲ διψήσετε· ἴδου οἱ δουλεύοντές μοι εὐφρανθήσονται, ὑμεῖς δὲ αἰσχυνηθήσεσθε· ἴδου οἱ δουλεύοντές μοι ἀγαλλιάσονται ἐν εὐφροσύνῃ, ὑμεῖς δὲ κεκραύξεσθε διὰ τὸν πόνον τῆς καρδίας ὑμῶν, καὶ ἀπὸ συντριβῆς πνεύματος ὑμῶν ὀλολύξετε. Καταλείψετε γὰρ τὸ ὄνομα ὑμῶν εἰς πλησμονὴν τοῖς ἐκλεκτοῖς μου· ὑμᾶς δὲ ἀνελεῖ Κύριος· τοῖς δὲ δουλεύουσίν μοι, κληθήσεται ὄνομα καινόν, ὃ εὐλογηθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς· εὐλογήσουσι γὰρ τὸν Θεὸν τὸν ἀληθινόν.

Προκείμενον. ᾠδὴ δ΄. Ψαλμὸς ριη΄.

Ὁδὸν ἐντολῶν σου ἔδραμον, ὅταν ἐπλάτυνας τὴν καρδίαν μου.

Στίχ. Νομοθέτησόν με, Κύριε, τὴν ὁδὸν τῶν δικαιομάτων σου.

ΤΗΙ ΠΕΜΠΤΗΙ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν γ΄, τὰ ἐπόμενα, τοῦ Τριωδίου, καὶ γ΄, τοῦ Μηναίου.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ποίημα Ἰωσήφ.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Τῶν Αποστόλων δυὰς ἱερωτάτη, ἕνα τῆς Τριάδος σε, ἐπισταμένη Χριστέ, νῦν παρὰ σοῦ ἀποστέλλεται, ἀγάγαι πῶλον, ὑποζυγίου υἱὸν ὡς γέγραπται· ἐφ’ ᾧ ταπεινούμενος, καθίσεις εὐσπλαγχνε, τὴν ἐν ὑψίστοις θελήματι, καθέδραν πᾶσι, τοῖς σὲ ποθοῦσιν ἐτοιμαζόμενος· καὶ τοὺς ἀλόγοις ὑποκύψαντας, φρενοβλαβῶς Λόγε πάθεισι, λογικοὺς ἀπειργάσω, Ὡσαννά σοι ἀνακράζοντας.

Καθυποδέχου Σιών τὸν Βασιλέα· ἰδού σοι πραότατος, ἤδη ἐφίσταται, ἐξαναστῆσαι τὸν Λάζαρον, καὶ καταλῦσαι, τὸ τοῦ θανάτου πικρὸν βασίλειον. Πληθὺς θεοσύλλεκτε, τῶν ἱερῶν Μοναστῶν, μετὰ Μιγάδων ἀθροίσθητε, καθυπαντῆσαι, μετὰ Βαΐων Χριστῶ κραυγάζοντες· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, σῶσαι γένος βροτῶν διὰ πάθους Σταυροῦ, καὶ ἀπάθειαν πᾶσι, παρασχεῖν δι’ ἀγαθότητα.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

ᾠδὴ πλ. δ΄. Ὁ ἐν Ἐδέμ Παράδεισος.

Ὁ Σεραφίμ τοῖς ἄνω φοβερός, Χριστὲ ἐποχούμενος, ὡς Θεός τε καὶ τῶν ὅλων ποιητής, αὐτὸς ἐν πάλῳ ἐπὶ γῆς, καθεσθῆναι ἐπείγεται, ὡς ὑπάρχων καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπικῶς· ἡ Βηθανία ἀγάλλεται, ὡς δεχομένη σε Σωτήρ· Ἱεροσόλυμα χαίρει δέ, ὡς προσδοκῶντά σε λαβεῖν· θάνατος τέθηκε, προαισθόμενος τὸν Λάζαρον, φοιτᾷν ἐκ τῶν νεκρῶν· καὶ ἡμεῖς τοῖς Βαῖοις, προὔπαντῆν τελοῦντες ἐν χαρᾷ, ἀνυμνοῦμεν τὸ κράτος, τῆς ἀγαθότητός σου Κύριε.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ριθ'.

Πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαί με, ἐκέκραξα.

Στίχ. Κύριε, ῥῦσαι τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ χειλέων ἀδίκων.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Μ', 17).

Ἀπάρας Ἰσραήλ, αὐτὸς καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ, ἦλθεν ἐπὶ τὸ φρέαρ τοῦ ὄρκου· καὶ ἔθυσσε θυσίαν τῷ Θεῷ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰσραήλ. Εἶπε δὲ ὁ Θεὸς Ἰσραήλ ἐν ὄραματι τῆς νυκτός, εἰπὼν· Ἰακώβ, Ἰακώβ. Ὁ δὲ εἶπε· Τί ἐστίν; Ὁ δὲ λέγει αὐτῷ· Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου· μὴ φοβοῦ καταβῆναι εἰς Αἴγυπτον· εἰς γὰρ ἔθνος μέγα ποιήσω σε ἐκεῖ· καὶ ἐγὼ καταβήσομαι μετὰ σοῦ εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐγὼ ἀναβιβάσω σε εἰς τέλος· καὶ Ἰωσήφ ἐπιβαλεῖ τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς σου. Ἀνέστη δὲ Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου· καὶ ἀνέλαβον οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ τὸν πατέρα αὐτῶν, καὶ τὴν ἀποσκευὴν, καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν ἐπὶ τὰς ἀμάξας, ἃς ἀπέστειλεν Ἰωσήφ ἄραι αὐτόν. Καὶ ἀναλαβόντες τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν καὶ πᾶσαν τὴν κτήσιν, ἣν ἐκτήσαντο ἐν γῆ Χαναάν, εἰσῆλθον εἰς Αἴγυπτον, Ἰακώβ, καὶ πᾶν τὸ σπέρμα αὐτοῦ, οἱ υἱοί, καὶ οἱ υἱοὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, καὶ αἱ θυγατέρες τῶν θυγατέρων αὐτοῦ· καὶ πᾶν τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἤγαγεν εἰς Αἴγυπτον.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'. Ψαλμὸς ρκ'.

Κύριος φυλάξει σε ἀπὸ παντὸς κακοῦ, φυλάξει τὴν ψυχὴν σου ὁ Κύριος.

Στίχ. Ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΚΓ', 15 ΚΔ', 5).

Υἱέ, ἐὰν σοφὴ γένηταί σου ἡ καρδιά, εὐφρανεῖς καὶ τὴν ἐμὴν καρδίαν· καὶ ἐνδιατρίψει λόγοις τὰ σὰ χεῖλη πρὸς τὰ ἐμὰ χεῖλη, ἐὰν ὀρθὰ ᾧσι. Μὴ ζηλοῦτω ἡ καρδιά σου ἀμαρτωλούς, ἀλλὰ ἐν φόβῳ Κυρίου ἴσθι ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐὰν γὰρ τηρήσης αὐτά, ἔσται σοι ἔκγονα, ἡ δὲ ἐλπίς σου οὐκ ἀποστήσεται. Ἄκουε, υἱέ, καὶ σοφὸς γίνου, καὶ κατεύθυνε ἐννοίας σῆς καρδίας. Μὴ ἴσθι οἰνοπότης, μηδὲ ἐκτείνου συμβουλαῖς, κρεῶν τε ἀγορασμοῖς· πᾶς γὰρ μέθυσος καὶ πορνοκόπος πτωχεύσει, καὶ ἐνδύσεται διερρόγημένα καὶ ῥακώδη πᾶς ὑπνώδης· Ἄκουε, υἱέ πατρὸς τοῦ γεννήσαντός σε, καὶ μὴ καταφρόνει ὅτι γεγήρακέ σου ἡ μήτηρ. Ἀλήθειαν κτήσαι καὶ μὴ ἀπώση σοφίαν καὶ παιδείαν καὶ σύνεσιν. Καλῶς ἐκτρέφει πατὴρ δίκαιος· ἐπὶ δὲ υἱῷ σοφῷ εὐφραίνεται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Εὐφραίνεται ὁ

ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ ἐπὶ σοί, καὶ χαιρέτω ἡ τεκοῦσά σε· δός μοι, υἱέ, σὴν καρδίαν· οἱ δὲ σοὶ ὀφθαλμοὶ ἐμὰς ὁδοὺς τηρεῖτωσαν· πίθος γὰρ τετρημένος ἐστὶν ἀλλότριος οἶκος, καὶ φρέαρ στενὸν ἀλλότριον· οὗτος γὰρ συντόμως ἀπολεῖται, καὶ πᾶς παράνομος ἀναλωθήσεται. Τίνι οὐαί; τίνι θόρυβος; τίνι κρίσεις; τίνι ἀηδία καὶ λέσχαι; τίνι συντρίμματα διακενῆς; τίνος πελιδνοὶ οἱ ὀφθαλμοί; οὐ τῶν ἐγγχρονιζόντων ἐν οἴνοις; οὐ τῶν ἰχνευόντων ποῦ πότοι γίνονται; μὴ μεθύσκεσθε οἴνω, ἀλλὰ ὁμιλεῖτε ἀνθρώποις δικαίοις, καὶ ὁμιλεῖτε ἐν περιπάτοις· ἐὰν γὰρ εἰς τὰς φιάλας καὶ τὰ ποτήρια δῶς τοὺς ὀφθαλμούς σου, ὕστερον περιπατήσεις γυμνότερος ὑπέρου· τὸ δὲ ἔσχατον, ὥσπερ ὑπὸ ὄφεως πεπληγῶς ἐκτείνεται, καὶ ὥσπερ ὑπὸ κεράστου διαχεῖται αὐτοῦ ὁ ἰός. Οἱ ὀφθαλμοὶ σου ὅταν ἴδωσιν ἀλλοτρίαν, τὸ στόμα σου τότε λαλήσει σκολιά, καὶ κατακείσῃ ὥσπερ ἐν καρδίᾳ θαλάσσης, καὶ ὥσπερ κυβερνήτης ἐν πολλῶ κλύδωνι. Ἐρεῖς δέ· Ἐτυπτὸν με, καὶ οὐκ ἐπόνεσα, καὶ ἐνέπαιξάν μοι· ἐγὼ δὲ οὐκ ἤδειν, πότε ὀρθρος ἔσται, ἵνα ἐλθὼν ζητήσω μεθ' ὧν συνελεύσομαι. Υἱέ, μὴ ζηλώσης κακοὺς ἄνδρας, μηδὲ ἐπιθυμήσης εἶναι μετ' αὐτῶν· ψευδῆ γὰρ μελετᾷ ἡ καρδία αὐτῶν καὶ πόνους τὰ χεῖλη αὐτῶν λαλεῖ. Μετὰ σοφίας οἰκοδομεῖται οἶκος, καὶ μετὰ συνέσεως ἀνορθοῦται. Μετὰ αἰσθήσεως, ἐμπίπλονται τὰ ταμιεῖα ἐκ παντὸς πλούτου τιμίου καὶ καλοῦ. Κρείσσω σοφὸς ἰσχυροῦ, καὶ ἀνῆρ φρόνησιν ἔχων γεωργίου μεγάλου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα,

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Τοῦ Πλουσίου τῆς ἀσυμπαθοῦς ὁμοιώσεως, καὶ ἀμεταδότου γνώμης, ῥῦσαί με Χριστέ ὁ Θεός, ὁ διὰ Σταυροῦ σου, καθαρισμὸν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ποιησάμενος· Λαζάρου δὲ τοῦ πτωχοῦ, τῆς εὐχαρίστου ὑπομονῆς, ζηλωτὴν ἀνάδειξον, καὶ τῶν κόλπων τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ, μὴ ἀποξενώσης με, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος. (δίς)

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου φρικτοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δύω, ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδύνως, φρικτῶς ἐκύησεν· ἔκλαιε λέγουσα· Οἶμοι Τέκνον φίλτατον! πῶς ὁ δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσε;

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τὰ Τριαδικά, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον· καὶ μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα, μετὰ τοῦ Σταυροθεοτοκίου τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Μετὰ δὲ τὴν β΄ Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Δυὰς ἀποστέλλεται, τῶν Μαθητῶν ἀγαγεῖν, τὸν πῶλον ὡς γέγραπται, ἐν ᾧ Χριστὸς ἐπιβάς, ὠραῖος ἐλεύσεται, αἶνεσιν ἐκ νηπίων, καταρτίσασθαι θείαν. Τοῦτον οὖν ὑπαντήσαι, ἐπειχθῶμεν σπουδαίως, Βαῖα ἐναρέτων, αὐτῷ φέροντες πράξεων.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διηλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, καιρῷ νηστείας δωρήσασθαι.

Μετὰ τὴν γ΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ΄. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Δυὰς τῶν Μαθητῶν, ἀποστέλλεται σήμερον, τὸν πῶλον ἀγαγεῖν, τῷ Δεσπότη τῶν ἀπάντων, ἔρχεται ἐπιβῆναι, ὁ ὀχούμενος Σεραφίμ πλήθεσιν· ἄρχεται δειματοῦσθαι, ὁ κοσμοκράτωρ παμφάγος θάνατος, διὰ Λαζάρου πρῶτον σκυλευθείς, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τῷ πάθει τοῦ Υἱοῦ, ἡ Ἀγνή ἐφεστῶσα, θρηνοῦσα γοερῶς, κατηλάλαζε μέλος· Πῶς σε τὸν ἀσιγήτως, Ἀγγέλων ὕμνοις δοξολογούμενον, παῖδες Ἑβραίων φεῦ μοι! Πιλάτου κρίσει Υἱὲ παρέστησαν! Ὑμνολογῶ σου Λόγε τὴν πολλήν, καὶ ἄρρήτον εὐσπλαγχνίαν.

Ὁ Ν΄, ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, ἐν οἷς στιχολογεῖται καὶ ἡ ε΄ Ωιδή.

Τριώδιον. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ωιδὴ ε΄. Ἦχος δ΄. Ἀνάτειλόν μοι Κύριε.

Ἐπὶ Σταυροῦ σὺ Κύριε, ὑπνώσας μεταβέβληκας, εἰς ὕπνον Δέσποτα τὸν θάνατον. Λάζαρος γὰρ ἐβόας, ὁ φίλος κεκοίμηται· ἀλλὰ ἀπελεύσομαι, ἐξυπνήσαι νῦν αὐτόν.

Τῶν Προφητῶν κηρύγματα, πληρῶν προφητευόμενα, προφητοκτόνον πρὸς τὴν πόλιν Χριστέ, οἰκτίρμον παρεγένου, κτανθῆναι θελήματι, τὸν ἀποκτανθέντα με, διασώζων τῆς φθορᾶς.

Οἱ σῶμα τὸ δυσήνιον, τῷ λόγῳ ὑποτάξαντες, δι' ἐγκρατείας καὶ δεήσεως, Μονασταὶ καὶ Μιγάδες, Χριστῷ ὑπαντήσατε, πάλῳ ἐπιβαίνοντι, ἐρχομένῳ τε παθεῖν.

Θεοτοκίον.

Ρανίσι τοῦ ἐλέους σου, κατάρδευσον Πανάχραντε, τὴν ἐκτακεῖσάν μου καρδίαν, φλογμῷ τῆς ἁμαρτίας, καὶ τὸν ἐσβεσμένον μου, τῆς καρδίας ἀναψον, λύχνον πύλη τοῦ φωτός.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου.

Δυάδα Μαθητῶν σου, ἐν τῷ μέλλειν σε φθάνειν εἰς Βηθανίαν Χριστέ, στέλλεις ἀγάγαι σοι πῶλον, ἐφ' ὃν οὐδεὶς ἀνθρώπων ἐκάθισε· πλήν γάρ σου, οὐδεὶς τὰ ἄλογα ἔθνη, Σωτὴρ καθυπέταξε.

Συνῆλθεν Ἰουδαίων, ἐξ Ἱεροσολύμων εἰς Βηθανίαν πληθύς, καὶ ταῖς συγγόνους Λαζάρου, σήμερον μὲν συμπάσχει· ἐπὶ δὲ αὐριον γνῶ, τοῦτον ἐκ τάφου πηδῶντα, κινεῖται πρὸς φόνον Χριστοῦ.

Δόξα

Τριάς ἡ παναγία, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ παντουργόν, ἡ μακαρία Θεότης, ἡ ἀναρχος οὐσία, τὸ τριλαμπέστατον φῶς, τὸ πανδερκέστατον κράτος, τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σε κατιδοῦσα, ἐμπεπαρμένον τοῖς ἡλοῖς, Χριστέ ἡ Μήτηρ σου, καὶ ἐκ πλευρᾶς ζωηρᾶς σου, ῥυέν Αἷμα καὶ ὕδωρ, κατετιτρώσκετο, τῇ μητρικῇ συμπαθείᾳ· Υἱὸν γάρ σε ἔγνω αὐτῆς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἴδου παρεσκευάσθη, ὁ Χριστὸς ἐπιστῆναι, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ· οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι πάντες, καὶ ἐν ταῖς ἐρημίαις, συνέλθετε Μονασταί, αὐτῷ χαρᾶ ὑπαντῆσαι, σὺν πάσῃ τῇ ὑπ' οὐρανῷ.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, διασκέδασον φωτοδό » τα Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸ ἀρχέγονον σκότος, διώξας » τῆς ἀβύσσου· καὶ δώρησαί μοι τὸ φῶς, τῶν προ » σταγμάτων σου Λόγε, ἵνα ὀρθρίζων δοξάζω σε.

Ωιδὴ η΄. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Τὴν ἀνάστασιν καὶ ζωὴν, ἔχουσαι Γυναῖκες προσφιλῆ, τί ἀποδύρεσθε πικρῶς; παραγίνεται καὶ ζωώσει, τὸν γνήσιον φίλον, τῇ αὐτοῦ ἀναστάσει τὴν ἔγερσιν, πάντων προμηνύων, ὁ πάντων Εὐεργέτης.

Καταγῶγια Μοναστῶν, ἀθροίσθητε ὡς ἄρνες λογικοί, τῷ ἀρχιποίμενι Χριστῷ, ὑπαντῆσαι νῦν κλαδηφόροι· προέρχεται θέλων, ὡς ἄρνιον σφαγῆναι ὁ Κύριος, ὅπως τὴν τοῦ λύκου, ἐξάρῃ τυραννίδα.

Ἐρχομένου πρὸς Βηθσφαγῆ, κρότου σου ποδῶν ὁ δυσμενῆς, ἦσθετο Ἄιδης, καὶ ποδῶν τοῦ Λαζάρου ἦπτετο λέγων· Εἰ μέλλει φωνεῖν σε ἡ ζωὴ, μὴ μελήσης, ἀλλ' ἔξελθε· ἔγνω τὴν ἐμὴν γὰρ, κατάλυσιν ἐν τάχει.

Θεοτοκίον.

Ἱεραὶ σε τῶν Προφητῶν, κηρύττουσι φωναὶ συμβολικῶς, πύλην καὶ ὄρος καὶ σκηνὴν τὴν ἁγίαν, φωτὸς νεφέλην, ἐξ ἧς τοῖς ἐν σκότει, καὶ σκιᾷ καθημένοις ἀνέτειλεν, Ἥλιος Παρθένε, ὁ μόνος φωτοδότης.

Εἰρμός ἄλλος. Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί.

Ἡ δυὰς τῶν Μαθητῶν, ἀποσταλεῖσα φέρει ὑποζύγιον, τῷ ἐπὶ ταῖς νεφέλαις ἐπιβαίνοντι· ὃν τὰ πάντα ὕμνοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ θύραις ὁ Χριστός· λοιπὸν ἡ Βηθανία μὴ σκυθρώπαζε· εἰς γὰρ χαρὰν τὸ πένθος μεταβάλλει σου, τὸ σὸν θρέμμα ἐγείρων, Λάζαρον ἐκ τάφου, αὐτὸν ὑμνολογοῦντα.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Εἷς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἄφθορος κύεις, μόνη θηλάζεις βρέφος μὴ λοχεύουσα, μόνη τὸν Κτίστην τίκεις, καὶ Δεσπότην σου, εἰ καὶ Μήτηρ καὶ δούλη. Σὲ Παρθενομῆτορ, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοῖς φυτοῖς τῶν ἀρετῶν, καὶ αἰσθητῶς τοῖς κλάδοις, ὡς διπλοῦν Χριστόν, ἐτοιμασθῶμεν πάντες ὑποδέξασθαι, ὀχοῦμενον ἐν πάλῳ· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης » ἐποχοῦμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμε » νον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα.

Ἴδου προανεφώνεις, ἀναβαίνομεν Ἰησοῦ, πρὸς Πόλιν, τὴν ἁγίαν, καὶ χερσὶν μαιφόνων ἀληθῶς, παραδοθήσομαι σταυρῷ, ἀποκτανθῆναι σαρκί.

Θανάτου θέλων Λόγε, ἐξαρπάσαι φίλον τὸν σὸν, σαρκὶ θανατῶθῆναι δι' ἡμᾶς, κατεπέιγη τοὺς βροτούς, ἀθανατίζων τοὺς πιστούς, μόνε ἀθάνατε.

Βαῖα σωφροσύνης, ἐπεισοίσωμεν τῷ Χριστῷ, ἐν πάλῳ μετριάζοντι σαρκί, καὶ προσεῖπωμεν αὐτῷ· Ἐπὶ τὸ πάθος ὁ ἐλθὼν, εὐλογητὸς εἰ Σωτήρ.

Θεοτοκίον.

Φρικτὴ σου ἡ λοχεία, Θεοτόκε Μήτηρ Χριστοῦ· διό σε μακαρίζομεν πιστῶς, καὶ δοξάζομεν σεπτῶς, αἰ γενεαὶ τῶν γενεῶν, εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν.

Ἄλλος. Τὸν προδηλωθέντα.

Ἄρτι ἀποστέλλων, τοὺς Μαθητὰς Χριστὸς ἔφη· Λύσαντές μοι πῶλον, ἀγάγετε ἐπιβῆναι, ἵνα λύσω τῆς ἀλογίας τὰ ἔθνη, καὶ καθυποτάξω, ὡς Υἱὸς τῷ Πατρί.

Ἔρχεται ὁ Κύριος, ἀνοιξόν σου τὰς πύλας, Βηθανία πρόσδεξαι, ἐν πίστει τὸν Δεσπότην· καὶ γὰρ ἤκει ἐξαναστῆσαι ἐκ τάφου, Λάζαρον, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δόξα

Τὸ τρισσοφαῆς Κύριε, τῆς σῆς μοναρχίας, ἐκφαντορικαῖς λάμπουσιν, εἰς νοῦν ἡμῶν ἀστράπτων, ἀπὸ πλάνης πολυσχιδοῦς ἐπιστρέφει, πρὸς ἐνωτικὴν ἡμᾶς ἐνθέωσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις τὸ παλάτιον, τοῦ πάντων Βασιλέως, δι'
ἧς τὰ βασιλεία οὐρανῶν ἠνεύχθη, τοῖς ἐπὶ γῆς
Θεοτόκε Παρθένε, καὶ ἡ μετὰ Ἀγγέλων συγκατοίκησις.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Οἱ ἐν ταῖς ἐρήμοις, καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις, ἦκα
τε ἀθροίσθητε, σὺν ἡμῖν βαϊφόροι, ὑπαντήσαι τῷ Βασιλεῖ καὶ Δεσπότη·
ἔρχεται γὰρ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ » καὶ βάτω, τόκον τὸν
τῆς Ἀειπαρθένου, εἰς ἡμῶν » τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις
μεγαλὺ » νομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Απόστιχα τῶν Αἰνῶν,

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος δ'. Ποίημα Λέοντος τοῦ Βασιλέως.

Περιφρονήσασα ψυχὴ μου τῶν θείων χρησμῶν, εὐάλωτος γέγονας, ταῖς
μηχαναῖς τοῦ ἐχθροῦ· οἰκεία ῥοπῇ, παραδοθεῖσα τῇ φθορᾷ, καὶ καρωθεῖσα
ὑπὸ ἀμαρτίας πολλῆς, τὸ θεότευκτον ἄμφιον ἐρρύπωσας, καὶ
ἀνευτρέπιστον τοῦ βασιλικοῦ γάμου πεποίηκας· ἀλλ' ἵνα μὴ σὺν τῇ
ἀμαρτίᾳ ἐλκυσθῆς, καὶ ὑποκεκρυμμένη τῶν παθῶν τῷ ἐνδύματι,
ἀνακλιθεῖσα, τὰς εὐθύνας τῆς εισόδου εισπραχθῆς, καὶ τοῦ Νυμφῶνος
ἐκβληθῆς, τῷ Σωτῆρι κράξον· Τὸ φοβερόν ὄμμα, ὁ λαβῶν ὅπερ εἰμί, καὶ ὃς
ἦς μὴ ἐάσας, καὶ πρὸ σταυροῦ, χλαμύδα ἐμπαιγμοῦ δι' ἐμὲ φορέσας, τὸν
σάκκον μου διάρρηξον, καὶ εὐφροσύνην ἀμφίασον, καὶ ἐκ σκότους
ἐξωτέρου, καὶ κλαυθμοῦ αἰωνίου ῥῦσαί με, καὶ ἐλέησόν με.

(δίς)

Μαρτυρικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ
ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τοὺς φωστῆρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς
Πίστεως, τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει, τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα·
αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ
σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν ψυχωφελῆ, πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν, καὶ τὴν ἀγίαν Ἑβδομάδα
τοῦ Πάθους σου, αἰτοῦμεν κατιδεῖν Φιλάνθρωπε, τοῦ δοξάσαι ἐν αὐτῇ τὰ
μεγαλεῖά σου, καὶ τὴν ἄφατον δι' ἡμᾶς οἰκονομίαν σου, ὁμοφρόνως
μελωδοῦντες· Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς συνήθως.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος γ'.

Ἀνυπόστατος Κύριε ἡ ὀργή, τῆς ἐπὶ ἁμαρτωλοῖς ἀπειλῆς σου· καὶ οὐκ ἔσμεν ἄξιοι ἀτενίσαι, καὶ αἰτῆσαι παρὰ σοῦ ἔλεος· μὴ τῷ θυμῷ σου, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου ἀπολέσης ἡμᾶς, οὐς ἐκ γῆς τῇ χειρὶ σου ἔπλασας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς ρκα΄.

Εὐφράνθην ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι. Εἰς οἶκον Κυρίου πορευσόμεθα.

Στίχ. Ἐνεκα τοῦ οἴκου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξεζήτησα ἀγαθὰ σοι.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Ε΄, 1024).

Εὐφράνθητι, Ἱερουσαλήμ, καὶ πανηγυρίσατε ἐν αὐτῇ, πάντες οἱ ἀγαπῶντες αὐτήν, καὶ οἱ κατοικοῦντες αὐτήν· χάρητε ἅμα αὐτῇ χαρᾷ πάντες, ὅσοι ἐπενθεῖτε, ἐπ' αὐτῇ, ἵνα θηλάσητε, καὶ ἐμπλησθῆτε ἀπὸ μαστοῦ παρακλήσεως αὐτῆς, καὶ ἵνα ἐκθηλάσαντες, τρυφήσητε ἀπὸ εἰσόδου δόξης αὐτῆς. Ὅτι τάδε λέγει Κύριος· Ἴδου ἐγὼ κλινῶ εἰς αὐτούς, ὡς ποταμὸς εἰρήνης, καὶ ὡς χειμάρρους ἐπικλύζων δόξαν ἐθνῶν· τὰ παιδιά αὐτῶν ἐπ' ὤμων ἀρθήσονται, καὶ ἐπὶ γονάτων παρακληθήσονται· ὡς εἶ τινα μήτηρ παρακαλέσει, οὕτω καὶ ἐγὼ παρακαλέσω ὑμᾶς, καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ παρακληθήσεσθε. Καὶ ὄψεσθε, καὶ χαρήσεται ἡ καρδία ὑμῶν, καὶ τὰ ὀστᾶ ὑμῶν ὡς βοτάνη ἀνατελεῖ· καὶ γνωστὴ ἔσται ἡ χεὶρ Κυρίου τοῖς φοβουμένοις αὐτόν, καὶ ἀπειλήσει τοῖς ἀπειθοῦσιν. Ἴδου γὰρ Κύριος ὡς πῦρ ἤξει, καὶ ὡς καταιγὶς τὰ ἄρματα αὐτοῦ, ἀποδοῦναι ἐν θυμῷ ἐκδίκησιν, καὶ ἀποσκορακισμόν αὐτοῦ ἐν φλογὶ πυρός· ἐν γὰρ τῷ πυρὶ Κυρίου κριθήσεται πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν τῇ ῥομφαίᾳ αὐτοῦ πᾶσα σὰρξ. Πολλοὶ τραυματῖαι ἔσονται ὑπὸ Κυρίου· οἱ ἀγνιζόμενοι καὶ καθαριζόμενοι εἰς τοὺς κήπους, καὶ ἐν τοῖς προθύροις οἱ ἐσθιόντες κρέας ὕειον, καὶ τὰ βδελύγματα, καὶ τὸν μῦν, ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναλωθήσονται, εἶπε Κύριος. Καὶ ἐγὼ τὰ ἔργα αὐτῶν, καὶ τὸν λογισμόν αὐτῶν ἐπίσταμαι, καὶ ἐγὼ ἔρχομαι συναγαγεῖν πάντα τὰ ἔθνη, καὶ τὰς γλώσσας· καὶ ἤξουσι, καὶ ὄψονται τὴν δόξαν μου· καὶ καταλείψω ἐπ' αὐτῶν σημεῖον, καὶ ἐξαποστελῶ ἐξ αὐτῶν σεσωσμένους εἰς τὰ ἔθνη, εἰς Θαρσεῖς, καὶ Φοῦδ, καὶ Λούδ, καὶ Μοσόχ, καὶ εἰς Θοβέλ, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς τὰς νήσους τὰς πόρρω, οἱ οὐκ ἀκηκόασί μου τὸ ὄνομα, οὔτε ἐωράκασί μου τὴν δόξαν. Καὶ ἀναγγελοῦσι τὴν δόξαν μου ἐν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἄξουσι τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐκ πάντων τῶν ἐθνῶν, δῶρον Κυρίῳ, μεθ' ἵππων καὶ ἁρμάτων ἐν λαμπήναις ἡμιόνων, μετὰ σκιαδίων εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν Ἱερουσαλήμ, εἶπε Κύριος· ὡς ἂν εἰσενέγκοιεν ἐμοὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὰς θυσίας αὐτῶν μετὰ εὐφροσύνης, καὶ μετὰ ψαλμῶν εἰς τὸν οἶκον Κυρίου· καὶ ἀπ' αὐτῶν λήψομαι Ἱερεῖς καὶ Λευῖτας, εἶπε Κύριος· Ὁν τρόπον γὰρ ὁ Οὐρανὸς καινός, καὶ ἡ γῆ καινὴ, ἃ ἐγὼ ποιῶ, μένει ἐνώπιον ἐμοῦ, λέγει Κύριος· οὕτω στήσεται τὸ σπέρμα ὑμῶν, καὶ τὸ ὄνομα ὑμῶν. Καὶ ἔσται μὴν ἐκ μηνός, καὶ σάββατον ἐκ σαββάτου· καὶ ἤξει πᾶσα σὰρξ τοῦ προσκυνῆσαι ἐνώπιον ἐμοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ, εἶπε Κύριος. Καὶ ἐξελεύσονται, καὶ ὄψονται τὰ κῶλα τῶν ἀνθρώπων τῶν παραβεβηκότων ἐν ἐμοί· ὁ γὰρ σκώληξ αὐτῶν οὐ

τελευτήσει, καὶ τὸ πῦρ αὐτῶν οὐ σβεσθήσεται· καὶ ἔσονται εἰς ὄρασιν πάσῃ σαρκί.

Προκείμενον. ᾠχος πλ. β΄. Ψαλμὸς ρκβ΄.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Προοιμιακοῦ καὶ τῶν, Πρὸς Κύριον, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι΄, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. ᾠχος πλ. δ΄.

Τὴν ψυχωφελῆ, πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν, καὶ τὴν ἁγίαν ἑβδομάδα τοῦ Πάθους σου, αἰτοῦμεν κατιδεῖν Φιλάνθρωπε, τοῦ δοξάσαι ἐν αὐτῇ τὰ μεγαλειᾶ σου, καὶ τὴν ἄφατον δι' ἡμᾶς οἰκονομίαν σου, ὁμοφρόνως μελωδοῦντες· Κύριε δόξα σοι. **(δίς)**

Μαρτυρικόν. ᾠχος ὁ αὐτός.

Μάρτυρες Κυρίου, ἰκετεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ αἰτήσατε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλῆθος οἰκτιρῶν, καὶ τὸν ἰλασμόν τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

Ποίημα Λέοντος τοῦ Βασιλέως. ᾠχος πλ. β΄.

Κύριε, Λαζάρου θέλων τάφον ἰδεῖν, ὁ μέλλων γνώμη τάφον οἰκεῖν, ἐπηρώτας· Ποῦ τεθείκατε αὐτόν; μαθὼν δὲ ὁ οὐκ ἠγνόεις, ἐφώνεις ὄν ἐπόθεις· Λάζαρε δεῦρο ἔξω· καὶ ἐπήκουσεν ὁ ἄπνους, τῷ πνοῆν αὐτῷ δίδόντι, σοὶ τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν. **(δίς)**

ᾠχος ὁ αὐτός.

Κύριε, ἐπὶ τὸν τάφον τοῦ τετραήμερου, ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθες Λαζάρου, καὶ ἐπὶ φίλῳ δάκρυα ῥάνας, νεκρὸν τετραήμερον ἡγείρας, ὁ στάχυς τῆς ζωῆς· διὸ θάνατος ἐδέθη φωνῇ, τὰ σπάργανα ἐλύθη χερσί· τότε χαρᾶς ἐπληροῦτο, τὸ στίφος τῶν Μαθητῶν, καὶ μία παρὰ πάντων, ἐλειτουργεῖτο συμφωνία· Εὐλογημένος εἶ Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς. **(δίς)**

ᾠχος πλ. β΄

Κύριε, ἡ φωνὴ σου κατέλυσε, τοῦ Ἄιδου τὰ βασίλεια, καὶ ὁ λόγος τῆς ἐξουσίας σου, ἡγείρεν ἐκ τάφου τετραήμερον· καὶ γέγονεν ὁ Λάζαρος, τῆς παλιγγενεσίας, προοίμιον σωτήριον. Πάντα δυνατὰ σοὶ Δέσποτα, τῷ πάντων Βασιλεῖ· δώρησαι τοῖς δούλοις σου, ἰλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ᾠχος ὁ αὐτός.

Κύριε, πιστῶσαι θέλων τοὺς Μαθητάς σου, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἐγερσιν, ἐν τῷ μνήματι Λαζάρου παραγέγονας· καὶ φωνήσαντός σου τοῦτον, ὁ Ἄιδης

ἔσκυλεύθη, καὶ ἀπέλυσε τὸν τετραήμερον, βοῶντά σοι· Εὐλογημένη Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, παραλαμβάνων τοὺς Μαθητάς σου, ἐν Βηθανία παρεγένου, ἵνα ἐγείρῃς τὸν Λάζαρον· καὶ δακρύσας ἐπ' αὐτόν, νόμῳ φύσεως ἀνθρωπίνης, ὡς Θεός, τοῦτον τετραήμερον ἤγειρας· καὶ ἐβόα σοι Σωτήρ· Εὐλογημένη Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐπιστὰς τῷ μνήματι Λαζάρου ὁ Σωτήρ ἡμῶν, καὶ φωνήσας τὸν νεκρόν, ὡς ἐξ ὕπνου ἐξανέστησας· ἀπεσεύσατο τὴν φθοράν, τῆς ἀφθαρσίας τῷ πνεύματι, καὶ συνεξήλθε τῷ λόγῳ, δεδεμένος κειρίαις. Πάντα δύνασαι, πάντα σοι δουλεύει Φιλάνθρωπε, πάντα σοι ὑποτέτακται· Σωτήρ ἡμῶν δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἔτερον Ἰδιόμελον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀνδρέου Τυφλοῦ.

Τὴν ψυχωφελῆ πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν, βοήσωμεν· Χαίροις πόλις Βηθανία, πατρίς ἢ τοῦ Λαζάρου· χαίρετε Μάρθα καὶ Μαρία, αἱ τούτου ἀδελφαί· αὖριον Χριστὸς παραγίνεται, ζῶσαι ῥήματι, τὸν τεθνεῶτα ἀδελφόν· οὐ φωνῆς ἀκούσας, ὁ πικρὸς καὶ ἀκόρεστος Ἄιδης, φόβῳ τρομάξας, καὶ μέγα στενάξας, ἀπολύσει Λάζαρον, κειρίαις ἐσφιγμένον· οὐ τῷ θαύματι, δῆμος Ἑβραίων ἐκπλαγείς, μετὰ βαΐων καὶ κλάδων, αὐτῷ προσυπαντήσουσι· καὶ ὀφθήσονται εὐφημοῦντες παῖδες, ὃν φθονοῦσι πατέρες· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

Εἴσοδος· καὶ μετὰ τό, Φῶς ἰλαρόν..., εὐθύς.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ρκγ'.

Ἡ βοήθεια ἡμῶν ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, εἰπάτω δὴ Ἰσραήλ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΜΘ', 33 Ν', 26).

Κατέπαυσεν Ἰακώβ, ἐπιτάσων τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ· καὶ ἐξάρας τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐπὶ τὴν κλίνην, ἐξέλιπε· καὶ προσετέθη πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ. Καὶ ἐπιπεσὼν Ἰωσήφ ἐπὶ πρόσωπον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἔκλαυσε πικρῶς ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἐφίλησεν αὐτόν. Καὶ προσέταξεν Ἰωσήφ τοῖς παισὶν αὐτοῦ τοῖς ἐνταφιασταῖς, ἐνταφιάσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ· καὶ ἐνεταφίασαν οἱ ἐνταφιασταὶ τὸν Ἰσραήλ. Καὶ ἐπλήρωσαν αὐτοῦ τεσσαράκοντα ἡμέρας· οὕτω γὰρ καταριθμοῦνται αἱ ἡμέραι τῆς ταφῆς· καὶ ἐπένθησεν αὐτόν Αἴγυπτος ἑβδομήκοντα ἡμέρας. Ἐπεὶ δέ παρῆλθον αἱ ἡμέραι τοῦ πένθους, ἐλάλησεν Ἰωσήφ πρὸς τοὺς δυνάστας Φαραώ, λέγων· Εἰ εὖρον χάριν ἐναντίον ὑμῖν, λαλήσατε περὶ ἐμοῦ εἰς τὰ ὦτα Φαραώ, λέγοντες· Ὁ πατήρ μου ὤρκισέ με, πρὸ τοῦ τελευτῆσαι αὐτόν, λέγων· Ἐν τῷ μνημείῳ, ὃ ὠρυξά ἐμαυτῷ ἐν γῆ Χαναάν, ἐκεῖ με θάψεις. Νῦν οὖν ἀναβάς, θάψω τὸν πατέρα μου, καὶ ἐπανελεύσομαι. Εἶπον οὖν τῷ Φαραῶ, κατὰ τὰ εἰρημμένα ὑπὸ τοῦ

Ἰωσήφ. Καὶ εἶπε Φαραὼ τῷ Ἰωσήφ· Ἀνάβηθι, θάψον τὸν πατέρα σου, καθάπερ ὥρκισέ σε. Καὶ ἀνέβη Ἰωσήφ θάψαι τὸν πατέρα αὐτοῦ· καὶ συνανέβησαν μετ' αὐτοῦ πάντες οἱ παῖδες Φαραώ, καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ πρεσβύτεροι γῆς Αἰγύπτου, καὶ πᾶσα ἡ παροικία Ἰωσήφ, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πᾶσα ἡ οἰκία ἡ πατρικὴ αὐτοῦ· καὶ τὴν συγγένειαν αὐτοῦ, καὶ τὰ πρόβατα, καὶ τοὺς βόας ὑπελείποντο ἐν γῆ Γεσέμ. Καὶ συνανέβησαν μετ' αὐτοῦ ἄρματα, καὶ ἵππεῖς· καὶ ἐγένετο ἡ παρεμβολὴ μεγάλη σφόδρα. Καὶ παρεγένοντο εἰς ἄλωνα Ἀτάδ, ὃ ἔστι πέραν τοῦ Ἰορδάνου· καὶ ἐκόψαντο αὐτὸν κοπετὸν μέγαν, καὶ ἰσχυρὸν σφόδρα· καὶ ἐποίησε τὸ πένθος τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἑπτὰ ἡμέρας. Καὶ εἶδον οἱ κάτοικοι τῆς γῆς Χαναὰν τὸ πένθος ἐπὶ ἄλωνι Ἀτάδ, καὶ εἶπον· Πένθος μέγα τοῦτο ἔστι τοῖς Αἰγυπτίοις· διὰ τοῦτο ἐκάλεσαν τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, Πένθος Αἰγύπτου, ὃ ἔστι πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ ἐποίησαν αὐτῷ οὕτως οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καθὼς ἐνετείλατο αὐτοῖς· καὶ ἀνέλαβον αὐτὸν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ εἰς γῆν Χαναὰν, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν εἰς τὸ σπήλαιον τὸ διπλοῦν, ὃ ἐκτίσατο Ἀβραὰμ τὸ σπήλαιον ἐν κτήσει μνημείου, παρὰ Ἐφρών τοῦ Χετταίου, κατέναντι Μαμβρῆ. Καὶ ὑπέστρεψεν Ἰωσήφ εἰς Αἴγυπτον, αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ συναναβάντες θάψαι τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἰδόντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ Ἰωσήφ, ὅτι τέθνηκεν ὁ πατήρ αὐτῶν, εἶπον· Μήποτε μνησικακήση ἡμῖν Ἰωσήφ, καὶ ἀνταπόδομα ἀνταποδῶ ἡμῖν πάντα τὰ κακά, ἃ ἐνεδειξάμεθα αὐτῷ· καὶ παραγενόμενοι πρὸς Ἰωσήφ, εἶπον· Ὁ πατήρ σου ὥρκισε πρὸ τοῦ τελευτῆσαι αὐτόν, λέγων· Οὕτως εἶπατε Ἰωσήφ· Ἄφες αὐτοῖς τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν, ὅτι πονηρὰ σοὶ ἐνεδείξαντο· καὶ νῦν δέξαι τὴν ἀδικίαν τῶν θεραπόντων τοῦ Θεοῦ τοῦ πατρὸς σου. Καὶ ἔκλαυσεν Ἰωσήφ, λαλούντων αὐτῶν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἐλθόντες πρὸς αὐτόν, εἶπον· Ἴδε, ἡμεῖς σοὶ οἰκέται. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἰωσήφ· Μὴ φοβεῖσθε τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ· ὑμεῖς ἐβουλευσασθε κατ' ἐμοῦ εἰς πονηρά, ὁ δὲ Θεὸς ἐβουλεύσατο περὶ ἐμοῦ εἰς ἀγαθὰ, ὅπως ἂν γενηθῆ ὡς σήμερον, καὶ ἵνα τραφῆ λαὸς πολὺς. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Μὴ φοβεῖσθε· ἐγὼ διαθρέψω ὑμᾶς, καὶ τὰς οἰκίας ὑμῶν· καὶ παρεκάλεσεν αὐτούς, καὶ ἐλάλησεν αὐτῶν εἰς τὴν καρδίαν. Καὶ κατώκησεν Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ, αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πᾶσα ἡ παροικία τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Καὶ ἔζησεν Ἰωσήφ ἔτη ἑκατὸν δέκα. Καὶ εἶδεν Ἰωσήφ Ἐφραὶμ παιδιά, ἕως τρίτης γενεᾶς· καὶ οἱ υἱοὶ Μαχείρ τοῦ υἱοῦ Μανασσῆ ἐτέχθησαν ἐπὶ μηρῶν Ἰωσήφ. Καὶ εἶπεν Ἰωσήφ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, λέγων· Ἐγὼ ἀποθνήσκω· ἐπισκοπῆ δὲ ἐπισκέψεται ὁ Θεὸς ὑμᾶς, καὶ ἀνάξει ὑμᾶς ἐκ τῆς γῆς ταύτης εἰς τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε τοῖς πατράσιν ὑμῶν Ἀβραὰμ, Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ. Καὶ ὥρκισεν Ἰωσήφ, τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ λέγων· Ἐν τῇ ἐπισκοπῇ, ἣ ἐπισκέψηται ὁ Θεὸς ὑμᾶς, καὶ συνανοίσετε τὰ ὀστέα μου ἐντεῦθεν μεθ' ὑμῶν. Καὶ ἐτελεύτησεν Ἰωσήφ ἑτῶν ἑκατὸν δέκα· καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ἐν τῇ σορῶ ἐν Αἰγύπτῳ.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς ρκδ΄.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον ὡς ὄρος Σιών.

Στίχ. Οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλήμ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΛΑ΄, 831).

Υἱέ, ἄνοιγε σὸν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καὶ κρίνε πάντα ὑγιῶς. Ἄνοιγε σὸν στόμα, καὶ κρίνε δικαίως· διάκρινε δὲ πένητα καὶ ἀσθενῆ. Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει; τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη. Θαρσεῖ ἐπ' αὐτῇ ἡ καρδία τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς· ἡ τοιαύτη καλῶν σκύλων οὐκ ἀπορήσει· ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ εἰς ἀγαθὰ πάντα τὸν βίον· εὐραμένη ἔρια καὶ λίνον, ἐποίησεν εὐχρηστα ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ἐγένετο ὡσεὶ ναῦς ἐμπορευομένη μακρόθεν· συνάγει δὲ αὐτῆς τὸν πλοῦτον· καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ, καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίαις. Θεωρήσασα γεώργιον, ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτῆμα. Αναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφύν αὐτῆς, ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον. Ἐγεύσατο, ὅτι καλόν ἐστὶ τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα. Τοὺς πῆχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τὰς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον. Χεῖρας αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ. Οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν που χρονίζῃ· πάντες γὰρ οἱ παρ' αὐτῇ ἐνδεδυμένοι εἰσὶ. Διττὰς χλαίνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ βύσσου καὶ πορφύρας ἑαυτῇ ἐνδύματα· περίβλεπτος δὲ γίνεται ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐν πύλαις, ἡνίκα ἂν καθίσῃ ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ κατοίκων τῆς γῆς. Σινδόνας ἐποίησε, καὶ ἀπέδοτο τοῖς Φοίνιξι, καὶ περιζώματα τοῖς Χαναναίοις. Ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις. Στόμα αὐτῆς διήνοιξε προσεχόντως καὶ ἐννόμως, καὶ τάξιν ἐστείλατο, τῇ γλώσσει αὐτῆς. Στεναὶ διατριβαὶ οἴκων αὐτῆς, σῖτα δὲ ὀκνηρὰ οὐκ ἔφαγεν. Ἀνέστησε τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ ἐπλούτησαν· καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἤνεσεν αὐτήν. Πολλὰ θυγατέρες ἐποίησαν δύναμιν, πολλὰ ἐκτήσαντο πλοῦτον· σὺ δὲ ὑπέρκεισαι, καὶ ὑπερῆρας πάσας. Ψευδεῖς ἀρέσκειαί, καὶ μάταιον κάλλος γυναικὸς οὐκ ἔστιν ἐν σοί· γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται· φόβον δὲ Κυρίου αὕτη αἰνεῖται. Δότε αὐτῇ ἀπὸ καρπῶν χειλέων αὐτῆς, καὶ αἰνεῖσθω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων.

ΤΗι ΑΥΤΗι ΠΑΡΑΣΚΕΥΗι ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ψάλλομεν τὸν ἐπόμενον Κανόνα. Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ὁ Εἰρμός. » Ωιδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιῆ » σαντι, θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ » σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ· ὅτι δεδόξασται.

Νεκρὸν τετραήμερον ἐξαναστήσας, Σωτῆρ μου τὸν Λάζαρον, τῆς φθορᾶς ἀπήλλαξας, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ ἔδειξας ὡς δυνατός, τὴν ἐξουσίαν σου.

Φωνήσας τὸν Λάζαρον ἐκ τοῦ μνημείου, εὐθύς ἐξανέστησας· ἀλλ' ὁ Ἄιδης κάτωθεν, πικρῶς ὠδύρετο, καὶ στένων ἔτρεμε Σωτήρ, τὴν ἐξουσίαν σου.

Ἐδάκρυσας Κύριε ἐπὶ Λαζάρῳ, δεικνύων τὴν σάρκωσιν, τῆς οἰκονομίας σου, καὶ ὅτι φύσει Θεός, ὑπάρχων, φύσει καθ' ἡμᾶς, γέγονας ἄνθρωπος.

Τῆς Μάρθας τὰ δάκρυα καὶ τῆς Μαρίας, κατέπαυσας Κύριε, ἐκ νεκρῶν τὸν Λάζαρον, ἐξαναστήσας Σωτήρ, καὶ δείξας ἔμπνουν τὸν νεκρὸν, τῇ ἐξουσίᾳ σου.

Τῷ νόμῳ τῆς φύσεως τῆς ἀνθρωπίνης, ἠρώτησας Δέσποτα, ποῦ τέθεται Λάζαρος; δεικνύων πᾶσι Σωτήρ, ἀνόθευτον τὴν πρὸς ἡμᾶς, οἰκονομίαν σου.

Τὰ κλειῖθρα συνέτριψας τότε τοῦ Ἄιδου, φωνήσας τὸν Λάζαρον, καὶ τὸ κράτος ἔσεισας, τοῦ πολεμήτορος, καὶ ἔπεισας πρὸ τοῦ Σταυροῦ, τρέμειν σε μόνε Σωτήρ.

Δεσμώτην τὸν Λάζαρον ὑπὸ τοῦ Ἄιδου, κρατούμενον Δέσποτα, ὡς Θεὸς προέφθασας, καὶ ἔλυσας τῶν δεσμῶν· τῷ σῶ γὰρ πάντα Δυνατέ, ἤκει προστάγματι.

Δόξα

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα, Τριάδα ἀχώριστον, ἐν Μονάδι φύσεως, καὶ σὺν Ἀγγέλοις αὐτήν, ὡς ἓνα ἄκτιστον Θεόν, δοξολογήσωμεν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀτρέπτως ἐκήσας Παρθενομῆτορ, τὸν Κτίστην τῆς φύσεως ἐξ ἀγίου Πνεύματος, κατ' εὐδοκίαν Πατρός, γενόμενον ὅπερ ἐσμέν, δίχα τροπῆς καὶ φυρμού.

Ωιδὴ β'. Ὁ Εἰρμός. » Πρόσεχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω » Χριστόν, τὸν Σωτήρα τοῦ κόσμου, τὸν μόνον φι » λάνθρωπον.

Δόξα σοι, τῷ φωνήσαντι μόνον, καὶ ἐκ τοῦ τάφου, νεκρὸν τεταρταῖον, τὸν φίλον ἐγείραντι Λάζαρον.

Ἦκουσε, τῆς φωνῆς σου ὁ ἄπνους, καὶ ψυχῶθεις ἐκ νεκρῶν, ἐξανέστη εὐθέως, δοξάζων σε Κύριε.

Πρόσταγμα, ζωηφόρου φωνῆς σου, δεξάμενος ὁδωδώς, ἐξηγέρθη τοῦ τάφου, Σωτήρ μου ὁ Λάζαρος.

Ἐδάκρυσας, ἐπὶ φίλῳ Σωτήρ μου, πιστούμενος τὴν ἡμῶν, ὡς ἐφόρεσας φύσιν, καὶ τοῦτον ἀνέστησας.

Ἐτρόμαξεν, ὡς κατεῖδεν ὁ Ἄιδης, παλινδρομοῦντα εὐθύς, τὸν δεδεμένον κειρίαις, φωνῇ πρὸς τὴν ᾧδε ζωὴν.

Δόξα

Ἐξέστησαν, τῶν Ἑβραίων οἱ δῆμοι, ὅτε φωνήσας Σωτήρ, ἐξανέστησας λόγῳ, ὁδωδότα τὸν Λάζαρον.

Καὶ νῦν

Ἐσείσθησαν, τὰ ταμεῖα τοῦ Ἄιδου, ὡς ἐψυχοῦτο εὐθύς, κάτω Λάζαρος, τότε τῇ φωνῇ, τοῦ ζωώσαντος.

Ωιδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Λίθον, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος » ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας· αὐτός ἐστιν ἡ πέτρα, » ἐν ἣ ἔστερέωσε, τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Χριστός, ἣν ἐξ » ἐθνῶν ἐξηγοράσατο. (δίς)

Θαῦμα, ξένον καὶ παράδοξον! πῶς ὁ Κτίστης πάντων, ὅπερ οὐκ ἠγνόει, ὡς ἀγνοῶν ἠρώτα· Ποῦ κεῖται ὃν θρηνεῖτε; ποῦ τέθραπται Λάζαρος, ὃν μετ' ὀλίγον ἐκ νεκρῶν, ζῶντα ὑμῖν ἐξαναστήσω ἐγώ;

Λίθον, ὃν σοι προσεκύλισαν, οἱ κηδεύσαντές σε, τοῦτον συγκινήσαι, ὁ Ἰησοῦς προστάξας, εὐθύς ἀνέστησέ σε, φωνήσας, σοι Λάζαρε· Ἀνάστα δεῦρο πρὸς με, ἵνα τὴν σὴν ὁ Ἄιδης πτήξῃ φωνήν.

Μάρθα, καὶ Μαρία Κύριε, ὀδυρμοῖς ἐβρόων· Ἴδε ὃν ἐφίλεις, τεταρταῖος ὄζει, εἰ ἣς ᾧδε τότε, οὐκ ἔθνησκε Λάζαρος· Ἀλλ' ὡς ἀχώριστος παντί, τοῦτον εὐθύς φωνήσας ἤγειρας.

Ῥάνας, ἐπὶ φίλῳ δάκρυα, δι' οἰκονομίαν, ἔδειξας τὴν σάρκα, τὴν ἐξ ἡμῶν ληφθεῖσαν, οὐσία, οὐ δοκήσει, Σωτῆρ ἐνωθεῖσάν σοι, καὶ ὡς φιλάνθρωπος Θεός, τοῦτον εὐθύς φωνήσας ἤγειρας.

Οἴμοι, ὄντως νῦν ἀπόλωλα! ἐκβοῶν ὁ Ἄιδης, οὕτω προσεφώνει, τῷ θανάτῳ λέγων· Ἴδου ὁ Ναζωραῖος, τὰ κάτω συνέσεισε, καὶ τὴν γαστέρα μου τεμών, ἄπνουν νεκρὸν φωνήσας ἤγειρε.

Ποῦ ἢ τῶν Ἑβραίων ἄνοια; ποῦ ἢ ἀπιστία; ἕως πότε πλάνοι; ἕως πότε νόθοι; ὁρᾶτε τὸν θανέντα, φωνῇ ἐξαλλόμενον, καὶ ἀπιστεῖτε τῷ Χριστῷ; ὄντως υἱοὶ τοῦ σκότους πάντες ὑμεῖς!

Δόξα

Ἐνα τῆς Τριάδος οἶδά σε, εἰ καὶ ἐσαρκώθης, ἕνα καὶ δοξάζω, Υἱὸν σεσαρκωμένον, τὸν ἐκ τῆς Θεοτόκου, ἀσπόρως βλαστήσαντα, καὶ σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, ἕνα Υἱὸν δοξολογούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ξένον, καὶ φρικτὸν τὸ ὄραμα, ἐξ οἰκονομίας, ὅπερ προεώρων, οἱ ἀψευδεῖς Προφῆται, Παρθένον Θεοτόκον, ἀσπόρως μὲν κύουσαν, ἀφθόρως τίκτουσαν Θεόν, μένουσαν δὲ μετὰ τὸν τόκον ἀγνήν.

Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπήρθη ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, ἔστη ἐν τῇ τάξει » αὐτῆς· ὑψώθης Μακρόθυμε, ἐπὶ τοῦ Ξύλου, καὶ » ἔπηξας ἐν αὐτῷ, τὴν Ἐκκλησίαν σου.

Ἐδάκρυσας Κύριε, ἐπὶ Λαζάρῳ, δείξας ὅτι ἄνθρωπος εἶ, καὶ ἤγειρας Δέσποτα, τὸν τεθνεῶτα, καὶ ἔδειξας τοῖς λαοῖς, ὅτι Υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἄπνους ἤκουσε, τὸ πρόσταγμά σου, Δεῦρο ἔξω Λάζαρε· δρομαῖος ἀνίστατο σὺν τοῖς σπαργάνοις, καὶ ἤλλατο Ἀγαθέ, δεικνὺς τὸ κράτος σου.

Τῆς Μάρθας τὰ δάκρυα, καὶ τῆς Μαρίας, κατέπαυσας Χριστέ ὁ Θεός, φωνήσας τὸν Λάζαρον, αὐτεξουσίως, συνήγειρας τῇ φωνῇ· καὶ προσεκύνησέ σοι.

Δακρύσας ὡς ἄνθρωπος, ἐπὶ Λαζάρῳ, ἐξήγειρας αὐτὸν ὡς Θεός· ἠρώτας, Ποῦ τέθραπται, ὁ τεταρταῖος; πιστούμενος Ἀγαθέ, τὴν ἐνανθρώπησίν σου.

Τοῦ Πάθους τὰ σύμβολα, καὶ τοῦ Σταυροῦ σου, γνωρίζαι βουληθεὶς Ἀγαθέ, τοῦ Ἄιδου τὴν ἄπληστον, γαστέρα ῥήξας, ἀνέστησας ὡς Θεός, τὸν τετραήμερον.

Τίς οἶδε, τίς ἤκουσεν, ὅτι ἀνέστη, ἄνθρωπος νεκρὸς ὀδωδῶς; Ἡλίας μὲν ἤγειρε, καὶ Ἐλισσαῖος, ἀλλ' οὐκ ἐκ μνήματος, ἀλλ' οὐδὲ τεταρταῖον.

Ἕμνοῦμέν σου Κύριε, τὴν δυναστείαν, Ἕμνοῦμεν καὶ τὰ Πάθη Χριστέ· τῇ μὲν γὰρ ὡς εὐσπλαγχνος, ἐθαυματούργεις, τὰ δὲ οἰκονομικῶς, εἴλου ὡς ἄνθρωπος.

Θεὸς εἶ καὶ ἄνθρωπος· ἐπαληθεύων, τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα, ἐπέστης τῷ μνήματι, σαρκὶ ὁ Λόγος, καὶ ἤγειρας ὡς Θεός, τὸν τετραήμερον.

Ἐξέστησαν Δέσποτα, Ἑβραίων δῆμοι, ὡς εἶδον ἀναστάντα νεκρὸν, ἐκ τάφου Λάζαρον, σὺν τῇ φωνῇ σου, καὶ ἔμειναν ἀπειθεῖς, τῶν θαυμασιῶν σου.

Δόξα

Ἀνάρχως ἐξέλαμψας, ἐκ τοῦ Πατρός σου, ὡς εἶς τῆς Τριάδος Σωτήρ, ἐν χρόνῳ ἐκ Πνεύματος, παρθενικῶν σὺ προῆλθες αἱμάτων, σάρκα λαβὼν ὁ ὑπερούσιος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ σύλληψις ἄσπορος, τῆς Θεοτόκου, ὁ τόκος ἄνευ πάθους φθορᾶς· Θεὸς γὰρ ἀμφοτέρω, θαυματοουργήσας, ἐκένωσεν ἑαυτὸν, ἵνα ἡμῖν ἐνωθῆ.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν Υἱὲ τοῦ Θεοῦ· ἄλλον » γὰρ ἐκτός σου, Θεὸν οὐ γινώσκομεν· τὸ ὄνομά σου » ὀνομάζομεν, ὅτι Θεὸς ζώντων, καὶ τῶν νεκρῶν » ὑπάρχεις.

Ζωὴ ὑπάρχων Κύριε, καὶ φῶς ἀληθινόν, Λάζαρον νεκρὸν φωνήσας ἀνέστησας· ὡς δυνατὸς γὰρ πᾶσιν ἐδειξας, ὅτι Θεὸς ζώντων, καὶ τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις.

Τὴν ἄστεκτόν σου πρόσταξιν, μὴ φέρων Ἰησοῦ, Ἄιδης ὁ πολλοὺς δεξάμενος ἔπτηξε, καὶ τεταρταῖον ὄντα Λάζαρον, σὺν τῇ φωνῇ ζῶντα, καὶ οὐ νεκρὸν ἐδίδου.

Τὸν χοῦν συνάψας πνεύματι, ὁ πάλαι τὸν πηλόν, πνεύματι ψυχώσας, ζωῆς Λόγε λόγῳ σου· καὶ νῦν δὲ λόγῳ ἐξανέστησας, ἐκ τῆς φθορᾶς φίλον, καὶ τῶν καταχθονίων.

Τῷ νεύματί σου Κύριε, ἀνθέστηκεν οὐδεὶς· ὅτε γὰρ νεκρὸν, ἐφώνεις τὸν Λάζαρον, εὐθύς ὁ ἄπνους ἐξανίστατο, καὶ τὰ δεσμὰ φέρων, ποσὶ περιεπάτει.

Ὡ Ἰουδαίων ἄνοια! ὦ πώρωσις ἐχθρῶν! τίς οἶδε νεκρὸν ἐκ τάφου ἐγείραντα; Ἡλίας πάλαι ἐξανέστησεν, ἀλλ' οὐκ ἐκ μνήματος, ἀλλ' οὐδὲ τεταρταῖον.

Ἀνείκαστε μακρόθυμε, ὁ πάντα δι' ἡμᾶς, πράττων ὡς Θεός, καὶ πάσχων ὡς ἄνθρωπος, πάντας μετόχους ἡμᾶς ποιήσον, τῆς σῆς Βασιλείας, πρεσβείαις τοῦ Λαζάρου.

Δόξα

Προάναρχε, συνάναρχε, όμότιμε Τριάς, Πάτερ παντοκράτορ, Υίέ, Πνεῦμα ἅγιον, Μονάς ἁγία τρισυπόστατε, τοὺς ἐξ Ἀδὰμ σῶζε, πιστῶς σε ἄνυμνοῦντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἄχραντον γαστέρα σου, ἠγίασεν Ἄγνη, σάρκα ἐξ αὐτῆς, λαβὼν ὁ ὑπέρθεος, ὁ ἐν Τριάδι προσκυνούμενος, ὁ ἐκ Πατρὸς Λόγος, καὶ σὺν τῷ Πνεύματι Θεός.

Ωιδὴ στ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀπέρριψάς με, εἰς βάθη καρδίας θαλάσσης, καὶ » ἔσωσάς με Σωτήρ, δουλείας θανάτου, καὶ ἔλυσας » τὸν δεσμόν, τῶν ἀνομιῶν μου. (δίς)

Ἡρώτησας Ποῦ εἶμι, ὁ πάντα γινώσκων· ἐδάκρυσάς με Σωτήρ, ὡς ἄνθρωπος φύσει, καὶ ἠγειράς με νεκρόν, τῷ προστάγματί σου.

Ἐφώνησάς με ἐξ Αἴδου, Σωτήρ κατωτάτου, βοᾷ Λάζαρος, πρὸς σέ τὸν λύτην τοῦ Αἴδου, καὶ ἠγειράς με νεκρόν, τῷ προστάγματί σου.

Ἐνέδυσάς με Σωτήρ, τὸ πῆλινον σῶμα, καὶ ἔπνευσάς μοι ζωὴν, καὶ εἶδον τὸ φῶς σου, καὶ ἠγειράς με νεκρόν, τῷ προστάγματί σου.

Ἐψύχωσας σύ, τὴν ἄπνουν μορφήν τῆς σαρκός μου, συνέσφιγξάς με Σωτήρ, ὀστέοις καὶ νέρυοις, καὶ ἠγειράς με νεκρόν, τῷ προστάγματί σου.

Τὴν παμφάγον διαρρόξας, γαστέρα τοῦ Αἴδου, ἐξήρπασάς με Σωτήρ, τῇ σῇ δυναστείᾳ, καὶ ἠγειράς με νεκρόν, τῷ προστάγματί σου.

Ἐφόρεσάς μου Σωτήρ, τὸ φύραμα ὅλον, ἐφύλαξας δὲ ἄγνην, τὴν ἄχραντον μήτραν, ἐξ ἧς προῆλθες σαρκωθεὶς, εἰς ὧν τῆς Τριάδος.

Δόξα

Τριάς ἁγία δοξάζω, τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις ὑμνῶ, τὸν τρισάγιον Ὑμνον· ἐλέησον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν σὲ ἄνυμνούντων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἄχραντόν σου νηδύν, ὑπέδου ὁ Λόγος, ἐτήρησε δὲ αὔθις, μετὰ γέννησιν ταύτην, ἄγνην, Θεογεννητορ· θαῦμα ὄντως παράδοξον!

Ωιδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου Σωτήρ, οὐχ ἠψατο, » οὐδὲ παρηνώχλησε τὸ πῦρ· τότε οἱ Τρεῖς, ὡς ἐξ » ἑνὸς στόματος, ὕμνον καὶ ἠυλόγουν λέγοντες·

» Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐπὶ νεκρῷ ἐδάκρυσας Σωτήρ, φιλάνθρωπε, ἵνα δείξης πᾶσι τοῖς λαοῖς, ὅτι Θεὸς ὢν, δι' ἡμᾶς ἄνθρωπος ὤφθης, καὶ ἐκὼν ἐδάκρυσας, τύπους ἡμῶν προτιθεὶς, ἐνδιαθέτου στοργῆς.

Ὁ τεταρταῖος Λάζαρος Σωτήρ, ὡς ἤκουσε, κάτω τῆς φωνῆς σου ἀναστάς, ἀνύμνησέ σε, καὶ γεγηθῶς οὕτως ἐβόα· Σὺ Θεὸς καὶ Κτίστης μου· σὲ προσκυνῶ καὶ ὑμνῶ, τὸν ἀναστήσαντά με.

Εἰ καὶ δεσμὰ περικεῖμαι Σωτήρ, ὁ Λάζαρος, κάτωθεν ἐβόα Λυτρωτά, ἀλλ' οὐδαμῶς, ἐν τῇ γαστρὶ μενῶ τοῦ Αἴδου, ἐὰν μόνον κράξης με, Λάζαρε δεῦρο ἔξω· σὺ γάρ μου φῶς καὶ ζωή.

Παρακαλῶ σε Λάζαρε, φησίν, ἀνάστηθι, ἔξελθε τῶν κλείθρων μου ταχύ, ἄπιθι οὖν· καλόν μοι γὰρ ἓνα θρηνηῖσαι, πικρῶς ἀφαιρούμενον, παρὰ πάντα οὖς πρίν, πεινῶν κατέπιον.

Καὶ τί βραδύνεις Λάζαρε; φησίν, ὁ φίλος σου, δεῦρο ἔξω κράζει ἐστηκῶς· ἔξελθε οὖν, ἵνα καγῶ ἄνεσιν λάβω· ἀφ' οὗ γὰρ σε ἔφαγον, εἰς ἐμετὸν ἢ τροφή, ἀντικατέστη μοι.

Τί οὐκ ἐγείρη Λάζαρε ταχύ; ἀνέκραζε, κάτωθεν ὁ Ἄδης θρηνωδῶν· τί οὐκ εὐθύς, ἐξαναστὰς τρέχεις τῶν ᾧδε; ἵνα μὴ καὶ ἄλλους μοι, αἰχμαλωτίση Χριστὸς ἐξαναστήσας σε.

Ἐθαυμαστώθης Δέσποτα Χριστέ, ἐξαίσια, τότε ἐργασάμενος πολλά· φῶς γὰρ τυφλοῖς, κωφῶν δὲ ᾧτα, ἠνοιξας λόγῳ, καὶ τὸν φίλον Λάζαρον, ἐκ τῶν νεκρῶν ὡς Θεός, φωνήσας ἠγειρας.

Δόξα

Τριαδικὴν ὑμνήσωμεν ᾠδὴν, δοξάζοντες, ἀναρχον Πατέρα, καὶ Υἱόν, Πνεῦμα εὐθές, μοναδικὴν μίαν οὐσίαν, ἣν τρισῶς ὑμνήσωμεν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ἡ Τριάς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς τῆς Τριάδος ἓνα σε Χριστέ, δοξάζομεν, ὅτι ἐκ Παρθένου σαρκωθεὶς δίχα τροπῆς, ἀνθρωπικῶς πάντα ἠνέσχου, μὴ ἐκστάς τῆς φύσεως, τῆς πατρικῆς Ἰησοῦ, εἰ καὶ ἠνώθης ἡμῖν.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, καὶ τὸ ὕδωρ, τὸ ὑπε » ράνω τῶν οὐρανῶν, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, τὸν Κύ » ριον.

Ὁ Ποιητὴς καὶ συνοχεὺς τῶν ἀπάντων, δι' εὐ σπλαγχνίαν, ἐν Βηθανίᾳ ἐπέστη, ἐγείραι τὸν Λάζα ρον.

Ὁ τεταρταῖος ὀδωδῶς, καὶ κειρίαις συνειλημμένος, ἤλλατο ἔμπρους ὁ ἄπρους, φωνοῦντός σου Κύριε.

Τῶν Ἰουδαίων ὁ λαός, ὡς ἑώρα τὸν τεθνεῶτα, τῇ σῆ φωνῇ ἀναστάντα, Χριστὲ διεπρίετο.

Οἱ σκοτεινοὶ περὶ τὸ φῶς, Ἰουδαῖοι, τί ἀπιστεῖτε, τῇ τοῦ Λαζάρου ἐγέρσει; Χριστοῦ τὸ ἐγχείρημα.

Ἀγαλλιᾶσθω ἡ Σιών, καὶ ὑμνεῖτω τὸν Ζωοδότην, τὸν ἀναστήσαντα λόγῳ, ἐκ τάφου τὸν Λάζαρον.

Αἱ Στρατιαὶ τῶν οὐρανῶν, καὶ τὸ γένος, τῶν γηγενῶν σε ὑμνησεν, ὅτι Σωτὴρ μου, τὸν Λάζαρον ἠγειρας.

Δόξα

Σὺν τῷ Πατρί, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τὸ Πνεῦμα δοξολογῶ, καὶ ὑμνῶν ἀσιγήτως βοῶ· Τρισάγιε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ εὐλογῶ καὶ προσκυνῶ, τὸν τεχθέντα ἐκ τῆς Παρθένου, μὴ χωρισθέντα τοῦ θρόνου, τῆς ἀγίας δόξης σου.

Ωιδὴ θ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐποίησε κράτος, ἐν βραχίονι αὐτοῦ· καθεῖλε γὰρ » δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὑψωσε ταπεινοὺς, ὁ » Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ· ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, Ἄνα » τολὴ ἐξ ὑψους, καὶ κατεύθυνεν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν » εἰρήνης.

Ἕμνεῖται τὸ θαῦμα, Βηθανία σὺν ὑμῖν· ἐν ταύτῃ γὰρ ἐδάκρυσεν ὁ Κτίστης· τὸν Λάζαρον ἀνιστῶν, νόμῳ φύσεως σαρκός· καὶ Μάρθας τὰ δάκρυα λιπῶν, καὶ τὸν κλαυθμὸν Μαρίας, εἰς χαρὰν μεταβαλὼν, τὸν νεκρὸν ἐγείρει.

Πιστούμενος Λόγε, τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν, ἐκάλεσας τὸν Λάζαρον ἐκ τάφου, καὶ ἤγειρας ὡς Θεός, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, Θεὸν σε, καὶ ἄνθρωπον ὁμοῦ, ἐν ἀληθείᾳ ὄντα, καὶ ἐγείραντα Ναόν, τὸν τοῦ σώματός σου.

Συνέσεισας πύλας, καὶ μοχλοὺς τοὺς σιδηροῦς, ἐφόβησας τὸν Ἄιδην τῆ φωνῆ σου, καὶ ἔπτηξε σὺν αὐτῶ, καὶ ὁ θάνατος εὐθύς, ὡς εἶδον τὸν Λάζαρον Σωτήρ, τὸν παρ' αὐτοῖς δεσμώτην, ψυχωθέντα τῆ φωνῆ, καὶ ἐξαναστάντα.

Ἐξέστησαν πάντες, ὡς ἐώρων σε Σωτήρ, δακρύνοντα, τὸν Λάζαρον θανέντα, καὶ ἔλεγον οἱ δεινοί· Ἴδε πῶς αὐτὸν φιλεῖ· εὐθύς οὖν ἐφώνησας αὐτόν, καὶ ἀναστὰς ὁ ἄπνους, ἀφηγεῖτο τὴν φθορὰν τῶ προστάγματί σου.

Ἐσείσθησαν πύλαι, συνετριβήσαν μοχλοί, ἐλύθησαν δεσμὰ τοῦ τεθνεῶτος· ὁ Ἄιδης δὲ τῆ φωνῆ, τῆς δυνάμεως Χριστοῦ, πικρῶς ἀνεστέναξε, καὶ ἀνεβόα· Οἴμοι! τίς καὶ πόθεν ἡ φωνή, ἡ νεκροὺς ζωοῦσα; Ἀνάστα ἐντεῦθεν, ὑπακούσας τῆς φωνῆς· ὁ φίλος σου γὰρ ἔξω προσφωνεῖ σε· οὗτός ἐστιν, ὁ τὸ πρὶν ἀναστήσας τοὺς νεκρούς. Ἡλίας μὲν ἤγειρε νεκρὸν, καὶ Ἐλισσαῖος ἅμα· ἀλλ' αὐτὸς ἦν δι' αὐτῶν, καὶ λαλῶν καὶ πράττων.

Ἕμνουμέν σου, Λόγε, τὴν ἀνείκαστον ἰσχύ· ὁστέοις γὰρ καὶ νεύροις τὸν θανέντα, ἤγειρας λόγῳ τῶ σῶ, ὡς τῶν ὄλων πλαστοουργός, καὶ τοῦτον ἀνέστησας Σωτήρ, ἐκ τῶν καταχθονίων, ὡς τῆς χήρας τὸν υἱόν, τὸν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Δόξα

Τριάς παναγία, Πάτερ ἄναρχε Θεέ, συνάναρχε Υἱέ, καὶ θεῖε Λόγε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα ἅγιον Θεοῦ, τὸ ἐν καὶ τρισήλιον φάος, ἡ συμφυῆς οὐσία, εἰς Θεὸς καὶ Κύριος, οἴκτειρον τὸν κόσμον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ πάντα ποιήσας, ἐν σοφίᾳ Ἰησοῦ, καὶ ὄλον με φορέσας ἐκ Παρθένου, καὶ ὅλος μένων ἀεί, ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς, τὸ ἅγιόν σου Πνεῦμα Χριστέ, ἐπὶ τὸ ποιμνιόν σου, καταπέμψας ὡς Θεός, ἐπισκίασον ἡμᾶς.

Ἰστέον, ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινησίμου, οὔτε Ὀκτώηχος, οὔτε Μαρτυρικόν, οὔτε Θεοτοκίον ψάλλεται.

ΤΩΤΙ ΣΑΒΒΑΤΩΤΙ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, εἰς τό, Θεὸς Κύριος, ψάλλομεν τὸ παρὸν Τροπάριον, ἐκ γ'.

Ἦχος α'

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σου Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός· ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἶτα στιχολογοῦμεν τὸ Κάθισμα τό, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου.

Μετὰ δὲ ταύτην τὴν Στιχολογίαν, τὸ παρὸν Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Κατοικτεῖρας τῆς Μάρθας, καὶ Μαρίας τὰ δάκρυα, ἐκκυλίσαι τὸν λίθον, ἐκ τοῦ τάφου προσέταξας, Χριστέ ὁ Θεός· ἀνέστησας φωνήσας τὸν νεκρόν, τὴν τοῦ κόσμου Ζωοδότα, δι' αὐτοῦ πιστούμενος Ἀνάστασιν. Δόξα τῇ δυναστείᾳ σου Σωτήρ· δόξα τῇ ἐξουσίᾳ σου· δόξα τῷ διὰ λόγου πάντα συστησαμένῳ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Πάλιν τὸ αὐτό.

Εἶτα στιχολογοῦμεν τὸν Ἄμωμον, ψάλλομεν δὲ καὶ τὰ Ἀναστάσιμα Εὐλογητάρια, τὰ ἐν ταῖς Κυριακαῖς.

Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος... κ.λπ.

Καὶ μετὰ ταῦτα, τὸ παρὸν Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Ἡ πηγὴ τῆς σοφίας, καὶ τῆς προγνώσεως, τοὺς περὶ Μάρθαν ἠρώτας, ἐν Βηθανίᾳ παρών, Ποῦ τεθήκατε, βοῶν, φίλον τὸν Λάζαρον; ὃν δακρύσας συμπαθῶς, τετραήμερον νεκρόν, ἀνέστησας τῇ φωνῇ σου, Φιλάνθρωπε καὶ Οἰκτίρμον, ὡς ζωοδότης καὶ Κύριος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Πάλιν τὸ αὐτό.

Εἶτα γίνεται ἀνάγνωσις τῶν εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην, περὶ τῆς Ἑορτῆς Λόγων ξγ' καὶ ξδ'.

Εὐαγγέλιον δὲ οὐ λέγομεν, εἰ μὴ μόνον τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...

Μετὰ δὲ τὸν Ν', τοὺς ἐπομένους δύο Κανόνας μέχρι τῆς ς' Ωιδῆς, ἐκεῖθεν δὲ τὰ Τετραῶδια, εἰς Στίχους ιβ'.

Ὁ Κανών. Ποίημα Θεοφάνους.

Ωιδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός. » Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν » αὐτοῦ, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσσει, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι » δεδόξασται. (δίς) Λάζαρον τεθνεῶτα, νεύματι τῷ θείῳ ἐξανέστησας, πλαστοουργὸς ὡς ὑπάρχων, καὶ ζωῆς ταμιοῦχος Φιλάνθρωπε.

Λόγω τὸν τεταρταῖον, Λάζαρον ἀνέστησας Ἀθάνατε, σκοτεινόμορφον Ἰδου, διαλύσας ἰσχυρῶς βασιλεῖον.

Πᾶσι τῆς ὑπερθέου, γνώρισμα Θεότητος, ὑπέδειξας, ἐκ τῶν νεκρῶν ἐγείρας, τετραήμερον Λάζαρον Δέσποτα.

Σήμερον Βηθανία, προανακηρύττει τὴν Ἀνάστασιν, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου, τῇ ἐγέρσει Λαζάρου χορεύουσα.

Ἔτερος Κανών. Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ὁ πρὶν ἐκ μὴ ὄντων παραγαγών, τὴν σύμπασαν Κτίσιν, καὶ γινώσκων τῶν καρδιῶν, ταμεῖα προλέγεις ὡς Δεσπότης, τοῖς Μαθηταῖς τοῦ Λαζάρου τὴν κοίμησιν.

Τὸν ἄνθρωπον φύσει οὐσιωθεὶς, Χριστὲ ἐκ Παρθένου, τοῦ Λαζάρου σὺ τὴν ταφήν, μαθεῖν ἐπηρώτας ὡς ἄνθρωπος, οὐκ ἀγνοῶν ὡς Θεὸς ὅπου ἔκειτο.

Πιστούμενος Λόγε τὴν σεαυτοῦ, Ἀνάστασιν ὄντως, ὡς ἐξ ὕπνου τὸν προσφιλῆ, ἀνέστησας ἤδη ὀδωδότα, τὸν τεταρταῖον νεκρὸν ἐκ τοῦ μνήματος.

Θεοτοκίον.

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμφευτε Μῆτερ, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς· τὸν Κτίστην γὰρ τούτων ὡσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάστασας.

Καταβασία » Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν Αἴγυ » πτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνε » βόα· Τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε· » σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ » πνευμά μου. (δίς)

Δύο προβαλλόμενος, τὰς ἐνεργείας σου ἔδειξας, τῶν οὐσιῶν, Σῶτερ τὴν διπλόην· Θεὸς γὰρ εἶ καὶ ἄνθρωπος.

Ἄβυσσος ὦν γνώσεως, σὺ ἐρωτᾷς ποῦ τέθειται, ὁ τεθνεώς, μέλλων ἀναστήσειν, Ζωοδότα τὸν κείμενον.

Τόπους ἀμειβόμενος, ὡς γεγονῶς βροτὸς πέφηνας, περιγραπτός, ὁ πληρῶν τὰ πάντα, ὡς Θεὸς ἀπερίγραπτος.

Λάζαρον ἐξήγειρας, τῷ θεϊκῷ Χριστὲ ῥήματι· κάμει πολλοῖς, πταισμάσι θανέντα, ἐξανάστησον δέομαι.

Ἄλλος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἐπιστὰς σὺ τῷ τάφῳ, θαυματοργὲ Κύριε, ἐν τῇ Βηθανίᾳ, Λαζάρου, τοῦτον ἐδάκρυσας, νόμῳ τῆς φύσεως, πιστοποιῶν σου τὴν σάρκα, Ἰησοῦ ὁ Θεός μου, ἦν περ προσείληφας.

Τῆς Μαρίας τὸ πένθος, σὺ παρευθὺς ἔπαυσας, Σῶτερ, καὶ τῆς Μάρθας, δεικνύων τὸ αὐτεξούσιον· σὺ γὰρ ἀνάστασις, καὶ σὺ ζωὴ ὡσπερ ἔφης, ἀληθεία πέλεις γὰρ, καὶ πάντων Κύριος.

Εἰλημμένον κειρίαις, τὸν προσφιλῆ Κύριε, Αἶδου ἐκ νεκάδων, καὶ ζόφου τοῦτον ἀφήρπασας, σὺ ἐν τῷ λόγῳ σου, τῷ πανσθενεῖ τοῦ θανάτου, διαρρήξας κλειθρὰ τε, καὶ τὰ βασίλεια.

Θεοτοκίον.

Ἐνοικήσας Παρθένω, σωματικῶς Κύριε, ὠφθης τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἔπρεπε θεαθῆναί σε· ἦν καὶ ἀνέδειξας, ὡς ἀληθῆ Θεοτόκον, καὶ πιστῶν βοήθειαν, μόνε Φιλάνθρωπε.

Καταβασία » Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς » Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερέεωσον, ἐν τῇ » ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν » τὸ στήριγμα, μόνε Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Συμπαρέστησαν Χριστῶ, αἱ τοῦ Λαζάρου ἀδελφαί, καὶ δακρύνουσαι πικρῶς, καὶ ὀλολύζουσαι αὐτῶ, ἔφησαν· Κύριε, τέθνηκε Λάζαρος· αὐτὸς δὲ ὡς Θεός, οὐκ ἀγνοῶν τὴν ταφήν, ἠρώτα πρὸς αὐτάς· Ποῦ τεθήκατε; καὶ προσελθὼν τῷ τάφῳ προσεφώνει, τὸν τετραήμερον Λάζαρον· ὁ δὲ ἀνέστη, καὶ προσεκύνει, τὸν αὐτὸν ἀναστήσαντα.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Προγινώσκων τὰ πάντα ὡς ποιητής, ἐν Βηθανία προεῖπας τοῖς Μαθηταῖς· Ὁ φίλος ἡμῶν Λάζαρος, κεκοίμηται σήμερον· καὶ εἰδὼς ἠρώτας, φησί· Ποῦ τεθήκατε; καὶ τῷ Πατρὶ προσηύξω, δακρύνσας ὡς ἄνθρωπος· ὅθεν καὶ φωνήσας, ὃν ἐφίλεις ἐξ Ἰακώβου, ἀνέστησας Κύριε, τετραήμερον Λάζαρον. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρόσδεξαι Χριστέ ὁ Θεός, τῶν τολμώντων προσφέρειν τὴν αἴνεσιν, καὶ καταξιώσον πάντας τῆς δόξης σου.

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή » ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου » τὴν Θεότητα. (δίς)

Οὐ συμμάχου δεόμενος, ἀλλ' οἰκονομίαν τελῶν ἀπόρρητον, προσευχόμενος ἀνέστησας, νεκρὸν τετραήμερον Παντοδύναμε.

Ὁ Πατρὶ συναΐδιος, Λόγος καὶ Θεός τὸ πρὶν καθορώμενος, νῦν ὡς ἄνθρωπος προσεύχεται, προσευχᾶς ὁ πάντων προσδεχόμενος.

Ἡ φωνὴ σου κατέλυσε, Σῶτερ τοῦ θανάτου πᾶσαν τὴν δύναμιν· τὰ θεμέλια τοῦ Ἰακώβου δέ, θεϊκῆ δυνάμει διεκλόνησε.

Θεοτοκίον.

Τὴν Παρθένον ὑμνήσωμεν, ὡς μετὰ τὸν τόκον παρθένον μείνασαν, καὶ κύησασαν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν ἐκ πλάνης κόσμον λυτρῶσάμενον.

Εἰρμός ἄλλος. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Σὺ ὡς ποιμὴν, ἤρπασας Σῶτερ τὸν ἄνθρωπον, τὸν φθαρέντα, ἤδη τετραήμερον, δημιουργέ, λύκου ἐκ δεινοῦ, ὄντως καὶ παμφάγου, ὡς δυνατός τε καὶ Κύριος, ἐν τούτῳ, προδεικνύων, τὴν παγκόσμιον δόξαν, τῆς σῆς νῦν τριημέρου Ἐγέρσεως.

Σὲ τὴν ζωὴν, βλέπουσαι αἱ περὶ Μάρθαν Χριστέ, ἀνεβόων· Εἰ ἦς ὠδε Κύριε, ὁ φωτισμός, πάντων καὶ ζωὴ, ὅπως οὐ τεθνήκει, νεκρὸς οὐκ ὠφθῆ ὁ Λάζαρος· ζωὴ δὲ τῶν θανέντων, σὺ Φιλάνθρωπε πέλων, εἰς χαρὰν μετατρέπεις τὸ πένθος αὐτῶν.

Σὲ τὴν πηγὴν, φρίττουσι Κύριε ἄβυσσοι· σοὶ δουλεύει, ἡ ὑγρὰ ἢ σύμπασα· σὲ πυλωροί, τρέμουσι Χριστέ· Ἰακώβου δὲ τὰ κλειῖθρα, τῷ κράτει σου

διαλύονται, Λαζάρου ἀναστάντος, ἐκ νεκρῶν τῆ φωνῆ σου, παντοδύναμε Σῶτερ φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις Ἀνύμφευτε, σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, καὶ σῶζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἀγνήν σε γινώσκοντας.

Καταβασία » Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός » μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικὸς κόλπος μὴ » λιπῶν, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν ἐπισκεψάμε » νος· διὸ σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀββακοῦμ σοὶ κραυγὰ » ζω· Τῆ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς » τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος » τὸν δείλαιον· ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς » τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέο » μαι.

Ἐπιστὰς τῷ Λαζάρου, μνήματι Φιλάνθρωπε, τοῦτον ἐκάλεσας, καὶ ζῶην παρέσχες, ὡς ζῶην χρηματίζων ἀθάνατος, τῶν βροτῶν ἀπάντων, οἷα Θεός, τὴν ἐσομένην, προθεσπίζων προδήλως Ἀνάστασιν.

Δεδεμένος τοὺς πόδας, Λάζαρος ἐβάδιζε· θαῦμα

ἐν θαύμασι! καὶ γὰρ μείζων ᾤφθη, τοῦ κωλύοντος

ὁ ἐνισχύων Χριστός· οὐ τῷ λόγῳ πάντα, δουλοπρεπῶς ὑπηρετοῦσιν, ὡς Θεῷ καὶ Δεσπότη δουλεύοντα.

Ὁ νεκρὸν ὀδωδῶτα, Λάζαρον ἐγείρας Χριστὲ τετραήμερον, ἐξανάστησόν με, νεκρωθέντα νῦν ἁμαρτήμασι, καὶ τεθέντα λάκκῳ, καὶ σκοτεινῇ σκιᾷ θανάτου· ἀλλὰ ῥῦσαι, καὶ σῶσον ὡς εὐσπλαγχνος.

Εἰρμός ὁ αὐτός.

Τῷ Πατρὶ νέμων δόξαν, ὡσπερ οὐκ ἀντίθεος, ἦσθα εὐχόμενος, τὸν περιεστῶτα, σὺ πιστούμενος ὄχλον Μακρόθυμε, τὴν εὐχαριστίαν, τῷ σῷ Πατρὶ προσαναφέρων, τῆ κελεύσει ἐγείρων τὸν Λάζαρον.

Ἦ φωνῆς θεοφθόγγου, θείας τε δυνάμεως, Σῶτερ τοῦ κράτους σου! δι' ἧς Ἄιδου πύλας, τοῦ παμφάγου θανάτου συνέτριψας· ἀλλ' ἐξάρπασόν με, ὡσπερ τὸν πρὶν ἐκ τῶν παθῶν μου, τετραήμερον φίλον σου Λάζαρον.

Ἰκεσίαις Λαζάρου, Μάρθας καὶ Μαρίας τε, ἡμᾶς ἀξιώσον, θεατὰς γενέσθαι, τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ

Πάθους σου Κύριε, καὶ τῆς λαμπροφόρου, τῶν ἡμερῶν καὶ βασιλίδος, Ἀναστάσεως τῆς σῆς Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου, κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα, ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἰλασμὸν εὐμενῆ προβαλλόμεθα.

Καταβασία » Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, τὸ φῶς » τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος » τὸν δείλαιον· ἀλλ'

ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς » τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέο » μαι.

Ἐντεῦθεν ἀρχόμεθα τῶν Τετραωδίων, ποιοῦντες τοὺς Εἰρμούς ἀνά β', καὶ τὰ Τροπάρια ἀνά δ'.

Τετραώδιον. Ποίημα τοῦ αὐτοῦ Κοσμᾶ.

Ωιδὴ ς'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός. » Τὸν Ἰωνᾶν, ἐν τῷ κήτει Κύριε, μονώτατον κα » τώκισας· ἐμὲ δὲ τὸν πεπεδημένον, ἐν ἄρκυσι τοῦ » ἐχθροῦ, ὡς ἐκ φθορᾶς ἐκεῖνον διάσωσον.

Ἀγάπη σε, εἰς Βηθανίαν Κύριε, ἀπήγαγε πρὸς Λάζαρον· καὶ τοῦτον ἤδη ὀδωδότα, ἀνέστησας ὡς Θεός, καὶ ἐκ δεσμῶν, τοῦ Ἄιδου διέσωσας.

Ἡ Μάρθα μὲν, ἀπεγνώκει Λάζαρον, ὡς ἤδη τετραήμερον· Χριστὸς δὲ τὸν διαφθαρέντα, ἀνέστησεν ὡς Θεός, καὶ εἰς ζωὴν μετήγαγε ῥήματι.

Ἔτερον. Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Θεὸς ὢν ἀληθινός, Λαζάρου ἔγνωσ τὴν κοίμησιν, καὶ ταύτην τοῖς Μαθηταῖς, τοῖς σοῖς προηγόρευσας, πιστούμενος Δέσποτα, τῆς Θεότητός σου, τὴν ἀόριστον ἐνέργειαν.

Τῇ σαρκὶ περιγραπτός, ὑπάρχων ὁ ἀπερίγραπτος, εἰς Βηθανίαν ἐλθὼν, ὡς ἄνθρωπος Δέσποτα, δακρῦεις τὸν Λάζαρον· ὡς Θεὸς δὲ θέλων, ἀνιστᾶς τὸν τετραήμερον.

Καταβασία » Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, » καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ » γὰρ ἐβόησα· καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σω » τηρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἡ πάντων χαρὰ, Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς ἡ ζωὴ, τοῦ κόσμου ἡ ἀνάστασις, τοῖς ἐν γῆ πεφανέρωται, τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι· καὶ γέγονε τύπος τῆς ἀναστάσεως, τοῖς πᾶσι παρέχων θείαν ἄφεσιν.

Ὁ Οἶκος.

Τοῖς Μαθηταῖς ὁ Κτίστης τῶν ὅλων, προηγόρευσας λέγων· Ἀδελφοὶ καὶ γνωστοί, ἡμῶν ὁ φίλος κεκοίμηται· τούτοις προλέγων καὶ ἐκδιδάσκων, ὅτι πάντα γινώσκεις ὡς Κτίστης πάντων· ἄγωμεν οὖν πορευθῶμεν, καὶ ἴδωμεν ξένην ταφὴν, καὶ θρῆνον τὸν τῆς Μαρίας, καὶ τὸν τάφον Λαζάρου ὀψώμεθα· ἐκεῖ γὰρ μέλλω θαυματουργεῖν, ἐκτελῶν τοῦ Σταυροῦ τὰ προοίμια, καὶ πᾶσι παρέχων θείαν ἄφεσιν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Σαββάτῳ πρὸ τῶν Βαΐων, ἐορτάζομεν τὴν Ἐγερσιν τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου, φίλου τοῦ Χριστοῦ, Λαζάρου τοῦ τετραήμερου.

Στίχ. Θρηνεῖς Ἰησοῦ· τοῦτο θνητῆς οὐσίας.

Ζωοῖς φίλον σου· τοῦτο θείας ἰσχύος.

Ἐβραῖος μὲν ἦν τὸ γένος ὁ Λάζαρος, Φαρισαῖος δὲ τὴν αἵρεσιν, καὶ υἱός, ὡς που εὖρηται, τοῦ Φαρισαίου Σίμωνος, ἀπὸ Βηθανίας τῆς κώμης ὀρμώμενος. Τοῦ δὲ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰς κατὰ γῆν ποιουμένου διατριβὰς ἐπὶ σωτηρία τοῦ γένους ἡμῶν, καὶ οὗτος εἰς φιλίαν αὐτῷ

ένοῦται. Πρὸς γὰρ τὸν Σίμωνα τοῦ Χριστοῦ συνεχῶς διαλεγομένου, ἄτε καὶ αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν μάλα πρεσβεύοντος, καὶ τῆ οἰκία τούτου προσβάλλοντος, συνεχέστερον ὁ Λάζαρος εἰς γνησιότητα στέργεται· οὐκ αὐτὸς δὲ μόνος, ἀλλὰ καὶ αἱ δύο τούτου ἀδελφαί, ἡ Μάρθα δηλονότι, καὶ ἡ Μαρία. Ἦδη δὲ τοῦ σωτηρίου Πάθους ἐγγίζοντος, ἐπεὶ ἔδει τὸ τῆς Ἀναστάσεως μυστήριον ἀκριβέστερον πιστωθῆναι, ἦν μὲν διατρίβων ὁ Ἰησοῦς πέραν τοῦ Ἰορδάνου, πρότερον τὴν τοῦ Ἰαεῖρου παιίδα, καὶ τὸν τῆς Χήρας ἐκ νεκρῶν ἀναστήσας· ὁ δὲ φίλος αὐτοῦ Λάζαρος νόσῳ βαρεῖα κατεργασθεὶς, τέθνηκεν. Ἰησοῦς οὖν, καὶ ἀπὼν, λέγει τοῖς Μαθηταῖς· Λάζαρος, ὁ φίλος ἡμῶν, κεκοίμηται· καὶ μικρὸν αὖθις διαλιπὼν, Λάζαρος, φησὶν, ἀπέθανεν. Ἔρχεται οὖν εἰς Βηθανίαν, τὸν Ἰορδάνην λιπὼν, ὡς παρὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ διαμνηθεὶς· ἀπέχει δὲ τῶν Ἱεροσολύμων ἢ Βηθανία, ὡσεὶ στάδια πεντεκαίδεκα. Καὶ προὔπληνθησαν αὐτῷ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου, λέγουσαι· Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανεν ἡμῶν ὁ ἀδελφός· ἀλλὰ καὶ νῦν, εἴ σοι βουλευτόν, ἐγερεῖς αὐτόν· δύνασαι γάρ· Ἐρωτᾷ δὲ τὸν ὄχλον ὁ Ἰησοῦς· Ποῦ τεθήκατε αὐτόν; καὶ αὐτίκα, πάντες προῆγον ἐπὶ τὸ μνημα. Καὶ τοῦ λίθου ἀρθέντος, ἡ Μάρθα λέγει· Κύριε, ἤδη ὄζει· τεταρταῖος γὰρ ἐστίν. Εἶτα προσευξάμενος ὁ Ἰησοῦς, καὶ δάκρυα τῷ κειμένῳ καταγαγὼν, φωνῇ μεγάλῃ ἐκράυγασε· Λάζαρε, δεῦρο ἕξω· Καὶ αὐτίκα ὁ τεθνηκώς, ἐξῆλθε, καὶ λυθεὶς, ἀνεχώρησεν οἴκαδε. Τοῦτο τὸ ξένον τεράστιον εἰς φθόνον διεγείρει τὸν τῶν Ἑβραίων λαόν, ὃς κατὰ τοῦ Χριστοῦ ἐκμαίνεται. Ὁ δὲ Ἰησοῦς πάλιν φυγὰς ὤχετο. Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτεῖναι διανοήθησαν· διότι πολλοὶ αὐτόν ὀρῶντες, Χριστῷ προσετίθεντο. Ἀλλ' ἐκεῖνος τὰ σκεπτόμενα ἐγνωκώς, πρὸς τὴν Κύπρον νῆσον διαδιδράσκει, κἀκεῖσε διατρίβων, ἐσύστερον παρὰ τῶν Ἀποστόλων, Ἀρχιερεὺς τῆς Κιτιαίων ἀναδείκνυται πόλεως. Καλῶς δὲ καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, μετὰ τριακονταετῆ χρόνον τῆς αὐτοῦ ἀναβιώσεως, θνήσκει πάλιν· κἀκεῖσε δὲ θάπτεται, πολλὰ θαυμάσια κατεργασάμενος.

Λέγεται δὲ, μετὰ τὴν ἀναβίωσιν, μηδὲν τινος ἐσθίειν χωρὶς γλυκάζοντος, καὶ ὅτι τὸ αὐτοῦ ὠμοφόριον, ἢ πάναγνος τοῦ Θεοῦ Μήτηρ, οἰκειαῖς ἐπισκευασαμένη χερσίν, αὐτῷ ἐχαρίσατο. Τούτου τὸ τίμιον καὶ ἅγιον Λεῖψανον, ὁ σοφώτατος Βασιλεὺς Λέων, ἐκ τινος ὄψεως θειοτέρας ἐκεῖθεν μετακομισάμενος, ἐν τῷ κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν παρ' αὐτοῦ δομηθέντι Ναῷ εἰς ὄνομα τούτου, σεμνῶς καὶ πολυτελῶς κατατίθησιν, εἰς δεξιὰ τοῦ Νεῶ εἰσιόντι, κατὰ τοὺς τοῦ ἱεροῦ Βήματος ἐμπροσθίους τοίχους. Καὶ νῦν εἰσέτι μένει τὸ τίμιον αὐτοῦ Λεῖψανον, ἄρρητόν τινα εὐωδίαν ἀποτελοῦν. Ἐορτάζεσθαι δὲ κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν ἐτάχθη ἢ αὐτοῦ Ἔγερσις, ὅτι οἱ ἅγιοι καὶ θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν, μᾶλλον δὲ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, μετὰ τὴν τεσσαρακονθήμερον Νηστείαν, διὰ τὴν κάθαρσιν, τὰ ἅγια Πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μέλλοντες θεῖναι, ἐπειδὴ τοῦτο τὸ θαῦμα ἀρχὴν καὶ αἰτίαν μάλιστα εὔρον τῆς κατὰ τοῦ Χριστοῦ μανίας τῶν Ἰουδαίων, κατὰ τοῦτο ἐνταῦθα τὸ ὑπερφυῆς τοῦτο

τεράστιον ἔθεντο. Ὁ δὴ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης μόνος συγγράφεται, ὡς τῶν ἄλλων Εὐαγγελιστῶν παραλιπόντων αὐτό· ἴσως, ὅτι ζῶν ἦν ὁ Λάζαρος καὶ ὁρώμενος. Λέγεται μὲν τοι, ὅτι καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο καὶ τὸ λοιπὸν συνεγράψατο Εὐαγγέλιον, καὶ ὅτι οὐδὲν περὶ τῆς ἀνάρχου Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ οἱ ἄλλοι διέλαβον· τοῦτο γὰρ ἦν τὸ ζητούμενον πιστευθῆναι, ὅτι Υἱὸς Θεοῦ, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Χριστός· καὶ ὅτι ἀνέστη, καὶ ἀνάστασις ἔσεται τῶν νεκρῶν· ὁ δὲ διὰ τὸν Λάζαρον μᾶλλον πιστεύεται. Οὐδὲν δὲ περὶ τῶν ἐν Ἄιδου ὁ Λάζαρος εἶπεν· ἢ ὅτι οὐ συνεχωρήθη τελείως ἰδεῖν τὰ ἐκεῖσε, ἢ ἰδὼν, σιγῆσαι ταῦτα διεκελεύθη. Ἀπὸ τούτου καὶ πᾶς ἄνθρωπος ἄρτι θανῶν, Λάζαρος λέγεται, καὶ τὸ ἐντάφιον ἔνδυμα, πάλιν Λαζάρωμα καλεῖται, αἰνιττομένου τοῦ λόγου, εἰς μνησίαν τοῦ πρώτου Λαζάρου ἔρχεσθαι· εἰ γὰρ ἐκεῖνος λόγῳ Χριστοῦ ἀνέστη, καὶ ἀνεβίωσεν αὐθις, οὕτω καὶ οὕτως, εἰ καὶ ἔθανεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι ἀναστάς, αἰωνίως ζήσεται.

Ταῖς τοῦ σοῦ φίλου Λαζάρου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν » φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ, μετέβα » λον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς » αἰῶνας.

Δακρύσας ὡς ἄνθρωπος Οἰκτίρμον, ἔξανέστησας ὡς Θεὸς τὸν ἐν τάφῳ, καὶ τοῦ Ἄιδου λυθείς, ὁ Λάζαρος ἐβόα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐξῆλθε κειρίαις δεδεμένος, χάους Ἄιδου τε καὶ ζόφου ἀποδράσας, τοῦ Δεσπότη τῷ λόγῳ, ὁ Λάζαρος κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐπὶ φίλῳ δακρύσας, τὸ τῆς Μάρθας Οἰκτίρμον, δάκρυον ἔπαυσας· καὶ πάθει ἐκουσίῳ, ἀφείλες ἐκ προσώπου, τοῦ λαοῦ σου πᾶν δάκρυον· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς ζωῆς ὁ ταμίας, τὸν νεκρὸν ὡς ὑπνοῦντα, Σῶτερ ἐκάλεσας, καὶ λόγῳ τῆν τοῦ Ἄιδου, γαστέρα διαρρήξας, ἔξανέστησας ψάλλοντα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τὸν νεκρὸν ὀδαδότα, δεδεμένον κειρίαις, Δέσποτα ἠγειρας· καμὲ πεπεδημένον, σειραῖς ἀμαρτημάτων, διανάστησον ψάλλοντα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία » Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν » Βαβυλῶνι ποτε, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα » τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πα » τέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ωιδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων, καὶ λαῶν » ἀπείρων προσκυνούντων, εἰκόνι τῇ ἐν Δεηρᾷ, » τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες, τὸν Κύριον ἀνύ » μνον, καὶ ἔδοξολογοῦν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ποιμὴν τὸν ἄρνα κατιχνεύσας, καὶ ἐκ λύκου δεινοῦ ὀλετήρος, ἀρπάσας
ὁ ἐπικρατής, φθαρέντα ἐκαινούργεις, βοῶντά σοι· Ὑμνεῖτε, καὶ
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς βροτὸς τὸν τάφον ἐπεζήτει, τὸν νεκρὸν ὡς Πλάστης ἀναστήσας,
προστάγματι δεσποτικῶ· ὃν Ἄιδης κατεπλάγη, βοῶντά σοι· Ὑμνεῖτε, καὶ
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ἐπιζητεῖς μὲν ὥσπερ θνητός, ὡς Θεὸς δέ, ἀνιστᾶς λόγῳ τὸν τεταρταῖον·
ὄθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοὶ εὐγνωμόνως ὡς ὀφειλήν, τοῦ συγγόνου, ἢ Μαρία Δέσποτα προσφέρει,
μύρον ἀνυμνοῦσα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπικαλεῖς μὲν ὥσπερ βροτός, τὸν Πατέρα, ὡς Θεὸς δὲ Λάζαρον ἐγείρεις·
ὄθεν σε ὑμνοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Καταβασία » Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ » τῶν
Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πᾶν » τας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται.

Ωιδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ἀγνήν ἐνδόξως τιμήσωμεν, λαοὶ Θεοτόκον, » τὴν τὸ θεῖον πῦρ ἐν
γαστρὶ, ἀφλέκτως συλλα » βοῦσαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Οἱ λαοὶ ἰδόντες βαδίζοντα, νεκρὸν τεταρταῖον, ἐκπλαγέντες τῷ θαύματι,
ἀνεβῶν τῷ Λυτρωτῇ· Θεόν σε ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Προπιστῶν τὴν ἐνδοξον Ἐγερσιν, τὴν σὴν ὦ Σωτῆρ μου, νεκρὸν
τετραήμερον, ἐκ τοῦ Ἄιδου ἐλευθεροῖς, τὸν Λάζαρον· ἐν ὕμνοις μεγαλύνω
σε.

Ἄλλος. Κυρίως Θεοτόκον.

Τιμῶν σου τὸν Πατέρα, καὶ ἀποδεικνύων, ὡς οὐκ ἀντίθεος ἦσθα,
προσεύχη Χριστέ, αὐτεξουσίως ἐγείρας τὸν τετραήμερον.

Ἐκ τάφου τεταρταῖον, Λάζαρον ἐγείρας, τῆς τριημέρου Χριστέ μου
Ἐγέρσεως, παναληθέστατον πᾶσι, δεικνύεις μάρτυρα.

Βαδίζεις καὶ δακρῦεις, φθέγγη τε Σωτῆρ μου, τὴν ἀνθρωπίνην δεικνύς σου
ἐνέργειαν· τὴν θεϊκὴν δὲ μηνύων, ἐγείρεις Λάζαρον.

Ἐνήργησας ἀφράστως, Δέσποτα Σωτῆρ μου, καθ' ἑκατέρων τῶν δύο σου
φύσεων, αὐτεξουσίῳ θελήσει, τὴν σωτηρίαν μου.

Καταβασία » Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ » σεσωσμένοι
Παρθένε ἀγνή, σὺν ἀσωμάτοις Χο » ρεΐαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Εἶτα· Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν. (ἐκ γ').

Καὶ τὸ παρὸν Ἐξαποστειλάριον, ἐκ δευτέρου.

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Λόγῳ σου Λόγε τοῦ Θεοῦ, Λάζαρος νῦν ἐξάλλεται, πρὸς βίον
παλινδρομήσας· καὶ μετὰ κλάδων οἱ λαοὶ, σὲ Κραταῖε γεραίρουσιν, ὅτι εἰς
τέλος ὀλέσεις, τὸν Ἄιδην θανάτῳ σου.

Ἔτερον, ὅμοιον, ἄπαξ.

Διὰ Λαζάρου σε Χριστός, ἤδη σκυλεύει θάνατε· καὶ ποῦ σου Ἄιδου τὸ νίκος; τῆς Βηθανίας ὁ κλαυθμός, νῦν ἐπὶ σὲ μεθίσταται· πάντες κλάδους τῆς νίκης, αὐτῷ ἐπισείωμεν.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους η´, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Στίχ. Δόξα αὕτη ἔσται πᾶσι τοῖς Ὅσιοις αὐτοῦ.

Ἦχος α´

Ἀνάστασις καὶ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ὑπάρχων Χριστέ, ἐν τῷ μνήματι Λαζάρου ἐπέστης, πιστούμενος ἡμῖν τὰς δύο οὐσίας σου μακρόθυμε, ὅτι Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ἐξ ἀγνῆς Παρθένου παραγέγονας· ὡς μὲν γὰρ βροτός, ἐπερώτας, ποῦ τέθραπται; ὡς δὲ Θεὸς ἀνέστησας, ζωηφόρῳ νεύματι, τὸν τετραήμερον.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Θεόν ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερεώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Λάζαρον τεθνεῶτα, τετραήμερον ἀνέστησας ἐξ Ἄιδου Χριστέ, πρὸ τοῦ σου θανάτου, διασείσας τοῦ θανάτου τὸ κράτος, καὶ δι' ἐνὸς προσφιλοῦς, τὴν πάντων ἀνθρώπων προμηνύων, ἐκ φθορᾶς ἐλευθερίαν· διὸ προσκυνοῦντές σου, τὴν παντοδύναμον ἐξουσίαν, βοῶμεν· Εὐλογημένος εἶ Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν κατὰ τὸ πλήθος τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ.

Ὁ αὐτός.

Μάρθα καὶ Μαρία, τῷ Σωτῆρι ἔλεγον· Εἰ ἦς ᾧδε Κύριε, οὐκ ἂν τέθνηκε Λάζαρος. Χριστὸς δὲ ἡ ἀνάστασις τῶν κεκοιμημένων, τὸν ἤδη τετραήμερον, ἐκ νεκρῶν ἀνέστησε. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ τοῦτον προσκυνήσωμεν, τὸν ἐρχόμενον ἐν δόξῃ, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ.

Ὁ αὐτός.

Τῆς Θεότητός σου Χριστέ, παρέχων τοῖς Μαθηταῖς σου τὰ σύμβολα, ἐν τοῖς ὄχλοις ἐταπείνους σεαυτόν, ἀποκρύψαι ταύτην βουλόμενος· διὸ τοῖς Ἀποστόλοις, ὡς προγνώστης καὶ Θεός, τοῦ Λαζάρου τὸν θάνατον προηγόρευσας· ἐν Βηθανίᾳ δὲ παρῶν τοῖς λαοῖς, τοῦ φίλου σου τὸν τάφον ἀγνοῶν, μαθεῖν ἐζήτης ὡς ἄνθρωπος· ἀλλ' ὁ διὰ σοῦ τετραήμερος ἀναστάς, τὸ θεῖόν σου κράτος ἐδήλωσε. Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανῳ.

Ἦχος δ´

Τεταρταῖον ἡγείρας τὸν φίλον σου Χριστέ, καὶ τὸν τῆς Μάρθας καὶ Μαρίας θρηῆνον ἔπαυσας, ὑποδεικνύων τοῖς πᾶσιν, ὅτι αὐτὸς εἶ ὁ τὰ πάντα πληρῶν, θεϊκῆ δυναστεία, αὐτεξουσίῳ θελήματι· ᾧ τὰ Χερουβὶμ βοᾶ

ἀπαύστως Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος εἶ ὁ ἐπὶ πάντων Θεός, δόξα σοι.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ. Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

Ὁ αὐτός.

Μάρθα τῇ Μαρία ἐβόα· ὁ Διδάσκαλος πάρεστι, καὶ φωνεῖ σε· πρόσσελθε. Ἡ δὲ δρομαία ἐλθοῦσα, ὅπου ἦν ἐστὼς ὁ Κύριος, ἰδοῦσα ἀνεβόησε, πεσοῦσα προσεκύνησε, καὶ τοὺς ἀχράντους πόδας σου, καταφιλοῦσα ἔλεγε· Κύριε, εἰ ἦς ᾧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανεν ἡμῶν ὁ ἀδελφός.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου, μὴ ἐπιλάβῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος.

Ἦχος πλ. δ΄

Λάζαρον τεθνεῶτα, ἐν Βηθανίᾳ ἡγείρας τετραήμερον· μόνον γὰρ ὡς ἐπέστης τῷ μνήματι, ἢ φωνὴ ζωὴ τῷ τεθνεῶτι γέγονε· καὶ στενάξας ὁ Ἄιδης, ἀπέλυσε φόβῳ. Μέγα τὸ θαῦμα! Πολυέλεε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

Ὁ αὐτός.

Καθὼς εἶπας Κύριε τῇ Μάρθᾳ· Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις, ἔργω τὸν λόγον ἐπλήρωσας, ἐξ Ἄιδου καλέσας τὸν Λάζαρον. Καμὲ Φιλάνθρωπε, νεκρὸν τοῖς πάθεσιν, ὡς συμπαθῆς ἐξανάστησον, δέομαι.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα, τετέλεσται σήμερον! ὅτι νεκρὸν τεταρταῖον, ἐκ τάφου Χριστὸς φωνήσας ἡγείρει, καὶ φίλον ἐκάλεσε· δοξολογήσωμεν αὐτόν, ὡς ὑπερένδοξον, ὡς ταῖς πρεσβείαις, τοῦ δικαίου Λαζάρου, σῶση τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις...

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ἐκ τοῦ Κανόνος ἢ γ΄ καὶ ἢ ς΄ Ὡδῆ.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου· Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε...

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος γ΄.

Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτὴρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου

τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΒ΄, 28 ΙΓ΄, 8).

Ἀδελφοί, βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες, ἔχομεν χάριν, δι' ἧς λατρεύομεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ, μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας· καὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν, πῦρ καταναλίσκον. Ἡ φιλαδελφία μενέτω. Τῆς φιλοξενίας μὴ

ἐπιλανθάνεσθε· διὰ ταύτης γὰρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες Ἀγγέλους. Μιμνήσκεσθε τῶν δεσμίων, ὡς συνδεδεμένοι τῶν κακουχομένων, ὡς καὶ αὐτοὶ ὄντες ἐν σώματι. Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος· πόρνους δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός. Ἀφιλάργυρος ὁ τρόπος, ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσιν· αὐτὸς γὰρ εἴρηκεν· Οὐ μὴ σε ἀνῶ, οὐδ' οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω ὥστε θαρρόυντας ἡμᾶς λέγειν· Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι, τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος. Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἳ τινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμείσθε τὴν πίστιν. Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀλληλούϊα. Ἦχος πλ. α'.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Εὐαγγέλιον. Κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦν τις ἀσθενῶν Λάζαρος...

Κοινωνικὸν

Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον. Ἀλληλούϊα.